

עד זכרון פקודי זאת

מס שכתוב ולא יעבור. ובאמת ככל יש
בחורס בקדושה. גם מדרגה ששנים כן
בגמרא צפירוש ואפילו בחומש נמי
למדקדק. וזה י"ל אלה פקודי כו' כנ"ל.
אשר פוקד פ"פ משה. כי הכל פ"פ
משה פוקד כו'. וזה פצורה כלוים
סדבוקים ביד איחמר כנ"ל. ועוד י"ל
שכל נפול פ"ד כלדיק כגורס המחקת
סדינין מפל ישראל. וזה אי חמר כי
חמר מרומז צדין כידוע ופשוט לשון
חמרות עשן. וזה ציד אי חמר. אי לשון
אין בלשון גמרא פ"י לא חמר שלא חסי'
שום דין על ישראל כלל ושיסס בן
אכרן הכסן:

יח' יעשה סחורס שסוף רלנו יח'. אך
לפעמים צריך לעבור אם משיג שזה
סוף רלנו יח'. למשל באכזה כבורא
צ"ס מוכיח אם סרשפים ולפעמים
מציים. ומי שרואה רק לקיים מס
שכתוב אינו מושג כן שלא לסלצין פנים,
ומי שסוף חרד מאוד על כבוד שמו
באכזהו על כל פשמים חכמה אכזה
ומוכיח ומציים שלא ימדרו בסמלך צכי'
כי אינו יכול לסבול, וכגס שסוף חופא
אינו חושש בסמוגס ר"ל. וכן כל כיוצא
בזה למשל עוד מי שסוף פוצד מאוד
בדביקה גדול בפסקוי דזמרה ובסחלכזהו
גדול ופחדו כגדול אינו חושש אם יעבור
סזמן קריאה שמת בזה, משא"כ ספושס

פרשת ויקרא

מססוף שסס סוי' צ"ס, ולא כן רלון אל
יח' כ"א לסיוס סשניס מדרגה מחור
גרונו של משה ונמלא פומד סוף במקום
שס סוי' צ"ס וסס מקבלים מססוף ס'
אחרונה, יזס ויקרא אל משה כנ"ל וידבר
מסס פ"ד זס ס' אליו כו"י מאוכל
מועד לאמור, שססס אמירס שלו מאוכל
מועד סוף זס של אדני ס' אחרונה של
שס סוי' צ"ס, לאמור משה סססס אמירס
שלו ונקרא אוכל מועד לשון בית מועד
של שס סוי' צ"ס פ"כ נכחצ צסוי' צ"ס
ונקרא באדני. נמלא במחשכס סוף סוי'
ובקריאס אדני כוס אדני כמועד לסוי'
צ"ס. ועוד לשון מועד וזמן כי לפעיד
ססס סכל סוי' צ"ס נכחצ ונקרא כן
פ"כ סוף לזמן לצד. ופ"כ יש לומר
כחיכ באלף זפירא כי אלף מרומז בחכמה
ובינס לשון לימוד כמו ואאלפך ובשציל
כזימאוס של בינס וכחכמה דרך סדיבור
סוף

בקצור דסנס סרצ סלומד פס סלמיד
ומסציר לו דבר חכמה ודאי
אינו יכול לגלות לו כל מס שמצין סוף
כי אינו יכול לסבנים סכל סדיבור. וגס
לפי מס סיכול ססלמיד לסצין מלציס
כצינחו בחוך דיבוריו ומלמדו ומציו
וסדיבורים שלו נעשים לססלמיד ראש
ושורס לסכלו סיצין וידע נמלא מס שסוף
סף מדרגה סרצ סוף סדיבור נעשה
בססלמיד שורס לססלסס שלו. וכנס י"ל
מדוע לא כחצ ויקרא ס' אל משה וידבר
אליו וכחצ לסיסך ואפסר לומר לפי כנ"ל
ויקרא אל משה מפולס סנפלס שורס
של ססמוח. ופ"כ כחיכ לשון נפלס
וידבר משה כנ"ל פ"ד ס' אליו, כי אם
סיס קורא אוחו ומדבר אליו משמו
כגדול סוי' צ"ס לא סיס מקבל כ"א

זכרון ויקרא זאת עה

סוף אלק זעירא :

אדם כי יקריב מכס כו'. ו"ל הפסוק
לומד אותנו אם נרצם שיוחזרו
ישראל בחטובם לא חסיד מגמתו כ"א
לשפיע להם כל רצונם ממילא יהיו
עושים. אחד כי כן צריך לנו כמו
בחילת הצריחם הסקין הקצ"ס מזונותיו
של אדם ואח"כ צראו כן צריך גם עתה.
ועוד שפי"ד יכירו וידעו חסד אל ויוכר
עובדותיו ונפלאותיו יצטוו לצם לצבור
צ"ה. וגם כי כן הוא נשמעים דברי
הצדיק הממשיך השפע להם וסוף
ילמדם דרך ה'. וזה י"ל אדם כי יקריב
מכס קרבן לה' שירצם להקריב מכס
ממש לה' אתי נותן לו פלס מאוזה דבר
יכול להקריבם לה' מן הצמח שומשיך
להם דברי גשמיים וצמחיים. וזה הוא
בדרך כלל על כל עניני גשמיים אח"כ
פורט מעט השפע הכולל כג עניני
שפע הם בני חיי ומזוני שצמח חלום
השפעות אחרות הצריכות ועובות לנו.
וזו מן הצדק הוא חיי לשון ציקור
חולים, וכן נמי כמו שור הוא מלך של
הצמח כן נמי למשל החיים וצריאות
הגוף הוא החלש לכל עניני גשמיים.
כי אם חלילה אין חיים אין צריך לשום
גשמיים, ומן הצדק כולל בני ומזוני כי
צדק יש שני מינין כצמח ועצים. עזים
יש לרמז במזוני ועושר כמו שכתוב
העשיר יפנה עוזו עז לשון עז צמח"ח
וכצמח ששום על צדק קדשים שישראל
נקראים צדק אחר צדק וכן כחצ
ארכס אותם כצדק. אדם קחי על
צנים כרצם :

אדם כי יקריב מכס כו' דהנה ידוע
הקצ"ס חסד חסד הוא ויש לו
נחת רוח להביא. י"ל יקריב לשון

הקריבותא לשון מנחה. וכנס זכר ראוי
לכיות משפיע לאשחזו וכיוצא מקבלה
משא"כ אם כוונתו ציווג להחמק נעשה
מקבל ודאי שגיאות מי יצין וחשוב
מוטלת משא"כ מי שדרכו חמיר רק
להחמק. כן שמעתי צמח כרצ מפינסק
שוח' :

והגה זכר ונקבם צראם ויקרא שם
אדם. זה י"ל אדם מי שמחנך
לכיות נקרא אדם, זכר ונקבם משא"כ
מי שכוונתו ציווג רק להחמק נקרא
נקבם, והוא נקבם ולא אדם. וזה אדם
כי יקריב מכס קרבן לה'. פ"י הוא
רואה להביא הקריבותא מכס לה' חדש
ההקריבותא לה' הוא שחמשיך לישראל
לשפע בני חיי ומזוני פ"י ההקריבותא
שלכם שחמשיך להם הוא הקריבותא שלי
שמח יש לי חפצני. ומן הצמח וצק
וצדק צו מרומז בני חיי ומזוני, ולפי זה
י"ל שהדרש ויקרא אל משה, ולאדם לא
קרא כו' ולאברהם לא קרא. ועם זה
לא דבר, עוד ויקרא (סדיבור קורא
וסדיבור) אתי הוא הקורא ואני המדבר
הצריאות וכליות כו' ופ"י. י"ל שכל
הנוכחים המשיכו לפולס זה בני וזה
חיי וזה מזוני, כן יש לפרש כגם שכל
המשיכו. אך זה הים העיקר מפורש
משא"כ משה הים צריך להמשיך הכל.
פ"כ קאמר אלא אין גנאי למלך לדבר
עם אריכו כו'. פ"י אם ממשיך רק
דבר אחד משא"כ הוא צריך להמשיך
הכל ופ"כ הוצרך הוא יחצרך לקראותו
צמחו ליתן לו כח לכיות ממורד מ"ן
על כל שלשון, וזה הצריאות וכליות וד"ק:
עוד לפי ה"ל צמח וכפר עליו הכס
כו'. אשר יפשה לאשמה צה, י"ל
דקודם שמוכר אינו מרגיש כ"כ גדול
החמק

החטא משא"כ אחר הכפרה כר ממנו
מסך המבדיל ומתקרב אליו ית' הוא
אשם גדיל צעניו, וזה יכפר כו'
לאשמה צה:

פרשת צו

זאת חורה המולד כו'. ו"ל הפרשה
דכנסה סיראס הוא שבועה מלפניו
ית' וכמו שפי' רז"ל למען חסיד יראתו
על פניכם זו שבועה נקראה זאת. כי
הנה הצורא צ"ה נקרא זה כמו שבחוב
זה אלי, וכן הנה אלקינו זה על כי לית
אחר פנוי מני' וסוף לפנינו נקרא זה,
וסיראס מלפניו נקראה זאת והנה
מסיראס יכול אדם לבא לכל המדרגות
אפילו לסקרא קדוש, וכן פרשנו יראו
אה כי קדושיו. פי' חסיד קדושיו כי
אין מחסיר ליראיו פי' ליראיו אין מחסור
משום מדרגה, ופי"כ אמרו רז"ל על
פסיק צפי יראה מה כי אלקין שואל
מעמך כ"א ליראס כו' הקשו אפיו יראס
מילתא זמרתא היא, ולכאורה חמוס
הלא כחיד צפרשס כמס וכמס דברים
עוד כ"א ליראס כו', וללכת בכל דרכיו
ולאסבס אותו ולשמור כל מליותיו, אך
האמת הוא שמשיראס באים לכל המדרגות
באלו כחוב כ"א ליראס כו' פי"ד זאת
ללכת בכל דרכיו כו' וזה ו"ל זאת סיראס
חורה המולד לעלות לכל המדרגות
לסחדצק צו ית'. וקאמר עוד היא המולד
פי"ד זה מעלה גם כנסת ישראל, על
מוקדה, פי' על דינין שנקראים מוקד
ומפרש על המזבח כל הלילה, פי' צמוד
סדין יסיד על המזבח, פי' שלא יניח
לבא לידו זביחה חס ושלום עד שבוקר
בישיג סרלון וסישופס, ואם המזבח חוקד

צו פי' צו סדבר חלוי לספיל על אשר
לריך לסמול דין וזביחה צו וקאמר ולבש
סכסן מדו צד, כי כיון שאמר שפועל
שלא חסיד דין כנסת ישראל וישליך
דין על מיצדי גלולים קוראסו כסן
סמכפר על ישראל, וזה אומרו ולבש
סכסן מדו צד. פי' סיראס לסחדצק צו
ית' כספספסות סגסמיות סוף נקרא צד
סכסודדות משא"כ אס סוף צעניו מולס
יס לו חצרים, וזה ולבש סכסן מדו
סוף חלוקא דרצנן צד כסכסודדות
לסחדצק צו ית', ומכניס צד ילבש על
צשרו לסמלות סחומריות וכאשר כחוב
לקמן יפ"ש עד וסאש על סמזבח חוקד
צו לא חבס קידס כחיד אס סמזבח
ופסס על סמזבח כי סמזבח נקרא
כבוסס מלפניו ית' ויראסו פי"ד זוכס
יראו, וסנכ פרשנו פי"ד סחובס משיג
סכסס, וכן פרשנו על ואקס אס אביכס
אס אברסס מעבר סכסר, כי סחובס
נקראס עבר סכסר, כי היא קדמס
למולס אשר ציוס נאמר יסי אור, וסכסר
סוף לשון אל חופס עליו נסרס וסחובס
סקדומס למולס נקראס עבר סכסר,
ויס עוד טפס כי נסר נראס נקראס
סדמס כי פי"ד חכמס מצינ ויודע סאין
לחקן מדוחיו לבוא סרלון מכס אל
ספועל פי"כ סדמס נקרא נסר ספספסות
מכס אל ספועל סחפן וסרלון ומכבינס
יודע סוס סבינס עבר סכסר אס סגיחי
אני מייחל לקינס סכל יחקן צרממיו,
וסנכ ציונס היא חסיבס מלאס וכמו
סכחוב ולבבו יצין וצב, וזה אומרו אחר
סכחיד יוציא אל מחיץ למחנס סוף
סחובס ככחוב שס מפני שסוף קודס
למולס ונקרא מקוס פי"ד זה אס על
סמזבח סוף אס סאכסס לו ית' שסוף
על

קרבן נחשון, ושם זה אלי כו' וחד אמר שקיל כנגד כלוחות שכחוב מזה ומזה הם כחובים וחד אמר שקול קרבן אחרון ובניו קרבן הנשיאים. י"ל דהנה מה כ"מ לדורות, אך הנה נשיא נקרא כלדיק הדבק בו יח' הוא מרומם מן הגשמיות, וגם שמחפיל על ישראל איחא כרום זלוח דברים העומדים ברומו שג מולם הוא הפלס על כן נקרא נשיא זה אומרו שקול קרבן הנשיאים שמקרב אח העולמות בהפלותיו ומעשיו הטובים שמקשר מחסא לעילא ומעילא לחסא הוא שקול כשירה הים יכול לפעול רוח הקודש, כמו שאמרו רז"ל ראהש שפחה על הים כו', וגם להמשיך עושר גדול לישראל, וכמו שכחוב חורי זכב נעשה לך כו' קאי על ביזה הים. וחד אמר כשני לוחות, וכמו שכחוב חרות חירות משיעבוד גליות חירות מ"מ"ה ר"ל, וחד אמר לא מיצטוי הנשיא אפוי אס הוא מחלמידיו של אחרון אוכב שלום ורודף שלום אוכב אח כבדיות ומקרבן לחורם נמי שקול כנ"ל:

זאת תורת העולם כו' י"ל זאת תורת העולם כרוכס להחדבק אל ה' יח' ולעלות מעלה מעלה קאמר היא העולם שיראש להפלות כנסת ישראל, עוד י"ל לאידך גיסא זאת תורת העולם של מי שמחדבק אח ה' יח' ורוכס לילך מחיל אל חיל דדבקוהו יחצרך היא העולם שמעלה אפוי כל כנסת ישראל וכמו שאמרו רז"ל אפילו יחיד ששז מוחלין לו ולכל העולם, ועוד על מוקדס פוי יש עליוס על הדיוקן שלא יכלו לשלוח על שום דר ישראל על כמזבח כל הלילס עד בצוקר. פוי בעוד הדיון בעולם ר"ל אינו מניח לפעול בישראל, לבא

על סיראס הנקרא המזבח כנ"ל חוקד בו ובמר עלי' הכסן עלים בצוקר בצוקר דהנה כחיב וישכס אצרכס בצוקר, ואצרכס הוא שם של האכבה, כי כל החורס שמוחיו של הקב"ה, ושם אצרכס הוא מפחה האכבה וכן נמי שמעתי בשם הרב המגיד מראוונא ז"ל מלרף לכסף זה אצרכס לירוף לחיות הוא לכסף לאכבהו יח', וכחיב וישכס אצרכס בצוקר, כי בצוקר באים חסדים, וכן שמעתי מרבי שוחי, ועל שבענו בצוקר חסדך ליהן לנו יח' כרכס חסדים בצוקר עד שנשבע מ"ד זה וגרננס ונשמחה בכל ימינו כל היום חמיד, וזה ובמר עלים הכסן עלים בצוקר בצוקר. פוי באכבה הנזכר אש על המזבח כנ"ל, כי מ"ד חסדים הוא כמו עלים שבופר ומוסיף האש של האכבה מ"ד זה וערך עלים העולם לכיות עליותו מ"ד אכבה, וסקטיר עלי' הלבי השלמים לקשר העולמות ולהמשיך שפע לישראל (וכמו שכחוב ששם גבולך שלום חלב חמים ישיפך. וזה חלבי השלמים, וכמו שכחוב וחרמנה באחו. וחרגוס ורפיין באחוס שאין פין צרי' לרס בחצרכס) אש חמיד חוקד על המזבח לא חכבה, י"ל קאי על אש החורס נקראת חמיד כמו שכחוב וכגיח בו יומס ולילס, וכן נמי קאי על החפלה כנגד חמידין חקנוס, וכן על שבה קודש ג"כ נקרא חמיד כמו שפוי רש"י ז"ל גם מה שסוה רק משנה לשנה נקרא חמיד בלחם הפנים:

חב' בין קרבנות הנשיאים לפני הקב"ה כן איחא וכן נמי בקרבנו של אחרון אוחו לשון:

במדרש קרבנות הנשיאים שקול כנגד שירה הים כחיב הכא זה

לצא לזביתם ר"ל וזה על המזבח שסוף
 על הזבח השולט עליו כל הלילה עד
 הבוקר שבה פה ראוי ורצון מצטל לגמרי
 סדיניו מחששם כלל וכלל, ואש המזבח
 חוקר בו, פי' צו הדבר הלוי, אם הוא
 רואה שחוקר ועל מי שהוא רואה, ולא
 אם אינו רואה, ועוד י"ל על המזבח כל
 הלילה בדרך פנה, ומזבח הוא הספורות
 השוכה וסכנעה לזבח יצרו, וכמו שאמרו
 רז"ל כל הזבח יצרו ומחודש עליו כו',
 וזה הוא דוקא בעת שאינו כי' בדביקותו
 יחי' וזה על המזבח יסיד כל הלילה
 בעת שאין אור לו כי' שדומה ללילה
 יסיד על המזבח עד הבוקר שחסיס לו
 הסלסכות ודבקות עליון ודאי לא יבלבל
 פלמו בחשיבה, כ"א יסיד בשמחה לב
 בצבורא לעשות רצונו יחי' בשמחה גדולה
 ונפלאה וסחשמות והאש המזבח חוקר
 צו פי' חפצו צו חמיר המרירות של
 השוכה ומרעה פונות וזבח יצרו :
ובתתי לכם לב חדש ורוח חדש אתן
בקרבים וססירותי את לב האבן
 מצרכם כו'. י"ל דהנה כתיב תחדש
 כנשר נפיריו, והוא כשהאדם שב בחשיבה
 שלימה לפניו יחי' ומחפצו בחרפה גמורה
 על הפצר ומצטר ומחפצו שיתכבד
 כסוגן שלא יפציר עוד על רצון אל יחי'
 כלל מוחל לו הוא יחי' ועושה אותו
 כצרי' חדש לטיוה לו לב פוז שלא
 יגרמו לו פונותיו חלואות רעות ולא חסיד
 לו מדות רעות, וסיד יש אדם חוזר שב
 בחשיבה ובה לו דבקותו יחי' ומחדבק
 צו ועולם ומחדבק עד שנעשה מקורב
 בה לו בוש יוחר מלפניו על הפצר
 על רצונו יחי' ונעשה שכל בעיניו מאוד
 וגכנע, וחוזר ובה לו הסלסכות ודבקות
 עליון יוחר, ויש לו כח יוחר להחדבק

צו יחי' וחוזר ומחדבק במדרגה יוחר עליונה
 וחוזר ומחביש יוחר מספונות הפוזרים
 וחוזר ונעשה שכל וגכנע יוחר וחוזר
 ובה לו דבקות עליון יוחר, וזה תחדש
 כנשר נפיריו לשון נפיר ממפון קדשו,
 וכן חוזר וניפיר, ודאי שכל תחדשו
 בכל פעם צממלס יוחר וכן כ"ל ששמעתי
 כנשר שכל פעם עף לשמים ונשרפו
 כנפיו וחוזר ומחדש, וזה י"ל בן שנה
 כקטן שגולד, ואפשר במקום אחר אומר
 בן שנעשה כקטן שגולד (פ"ב י"ל נקרא
 השוכה כמו אם שילדה אותו מחדש).
 וסיד כדריק רואה חמיר רק לספיע
 חפניו להצורא, וגם פשוט מי שיש לו
 מדות הצורא הוא רואה לספיע חסד
 של אמת כמו הצורא צ"ס שרואה לספיע
 צלי שום פרס כלל, וזה לב חדש דכורא
 להשפיע לבד חפניו להצורא צ"ס, וכן
 להמשיך שפע למובחם ורוח חדש הוא
 כי צריך נמי לקבל שפע קדושתו יחי'
 להפשות לפניו יחי' נוקבא ומקבל וזה
 ורוח חדש כו' וססירותי את לב האבן
 כו', דהנה מי שהוא צריך חפצו יס
 פנינים שפצר כבר שאינו יודע ומשיג
 אותם לשיב עליהם, ועל זה י"ל שבקש
 דוד הפ"ס הן אמת חפצו צמיתות שאתה
 חפץ שגדע האמת מה שחפצו ולבקש
 שחמחול לנו ואתה רואה זה, וכמו שכתוב
 סניו נשפט אחס על אמרם לא חפצו
 כ"ל שאיתא בכתוב בן, וזה בן אמת
 חפצו צמיתות אפי' בצצר שעה פניו
 אדם מראותם וספגים שסס פונות
 שיכיר אותם זה אדם חפץ שגדע
 ונחפצו ונפייין ונחפס אותם, וזה נחפס
 דרכיו ונחקירה, כי ודאי אי אפשר בלא
 שום חפצו כלל וכלל כ"א שגדע האמת
 ונפגים וזה הן אמת חפצו צמיתות
 בלחות

באותם שנים נעלמים לשון עת פנינים
מראות, ובסחוס חכמה חודיפנו בלוחם
שסם סחומים לגמרי חכמה חודיפנו
שאשגס לשון פנינים ולידע אותם, וזה
י"ל אחר אומר ונחתי לכם לב חדש
כוי וספרותי את לב האבן מבשרכם
פי' אסיר סלב שסוא כאבן ואינו מרגיש
עונות שזאים מפאה סגוף כי ודאי
הנשמה בלא סגוף, לא היחס חוטאה,
ואם אינו מבין עונות של בשר שזא
מכה סגוף סרי סלב כאבן. וזה וספרותי
את לב האבן מבשרכם ונחתי לכם לב
בשר, כי לב מבין סחבינו ספידות של
בשר סגוף. ומפין פרשנו על ופשט את
בגדיו כוי. כי סנס אי' רי יסודס אומר
בדקין אור ארבעס עשר ובארבעס
עשר סחריס ובשמה בציפור כוי דסנס
בחיב ולבש סכסן מדו בד ומכסוי בד
ילבש על בשרו, סוא פשיט יראס לסיות
לו גיכ סחבדדות. כן י"ל סכל בדרך
רמו או דרש סילבש מדו חלוקא דרבנן
וספוט לשון מדותיו סרואיות אליו, וזה
מדו בד בסחבדדות כמו ספיקס חורס
בבד ומכסוי בד ילבש על בשרו. פי'
יראס לסכניס פניני חומרות שלו וסאות
סגסמיות שלו לסקדושס לסיות לבבו
נאמן לפניו יח'. וזה ומכסוי בד בבד
יראס לסכניס פניני בשרו גסמיות. וסריס
את סרשן כוי נראס לומר דסנס סאדס
סמחדבן עאמו בבורא ב"ס ופופל
יחודיס בפולמות ופלות פולמות ומלותיו
סנס סוא נחת רוח לפניו יח', אך אי
אפשר שלא סחיס בס מעט מעט סיס
פסולת. אז בא אחיכ סיס לר סחרוממות
או מרגיש נדוד פניס בלמא מעט מן
סמעט ר"ל כי כל נברא ססר מנגד
סבורא ב"ס, וזה כמשל דשן שנשאר

מספולס אשר סיא כולס כליו. וסנס
סלדין לריך לסיות בו גס מזבח סכנפס
וסחובס ססוא שז ומפין בספלותו
וססרונותיו וזה סוא לפרקיס כמו קודס
סכיבס או בשסס ססוא מחבודד ומספספס
במעסיו, וזה אינס חובס לכל יוס פי'
אס בדרך כלל יכור סיס לו ססרונות
וסחמא וזה גק' מזבח זבח יארו (וזה
י"ל מזבח אדמס פי' שז נקל למלוא
לו סאדס פללות וקילר פבדות סשי"ת
ומזבח אבניס פשוט של יכס"ר ופונות
ססיכס"ר קראו אותו אבן) וזה וסריס
את סרשן משל על סססרון ופסולת
סנשאר מאשר סיס נחת רוח מספולס
כ"ל ברית ספרשס, אשר סאכל סאש.
כי סאש סבוער בלב פבדות סס רליות
ססס בחיות ודבקות, וגס י"ל על משל
סככיבס אס אוכלס על של נחת רוח
לפניו יח' סוא על סמזבח סשורס בלב
לריך לסיות סכנפס כ"א בשמה דבקות
ודאי כוב לסיות בספספסית סלא לפין
בספלותו כ"א אס מבין מעאמו, וזה
מיירי אחיכ וכן קודס סחלת ספבדות,
וסמו אלל סמזבח. פי' יחשוב בליות
ספלות, עוד יס לי ססרון ויכנע פי"ד
זס נמי עוד, וזה וסמו אלל סמזבח,
ופשט את בגדיו זס קאי על לפסמיס
כ"ל סאינס חובס לכל יוס כמו ספי'
רס"י ז"ל כ"א לפסמיס כשרבס סרשן
סוא ספסולת בספית כמו חמץ וסאור
ספס ויפשוט את בגדיו לשון בוגריס
בגידות שלו, פי' יסוב בסחובס וגס ילבש
בגדיס אחריס, פי' יסוב אפילו על
פבירות של סאר יסרלל וכמו סאמרו
רז"ל בסמולל סלבש חלוקן של יסרלל
ואמר סמאנו לסי סנס ססוא לא סמא,
וזס וילבש בגדיס אחריס כמו לבש חליקסן
של

של ישראל, פי' יהודים גם על מונות אחרים, וסו' לא את הדשן, פי' הפסולות של כל הקרבנות שהקרב מ'צו' להצור' ית' וכל המ'ט שנשאר מהם פסולות כנ"ל שאי אפשר בלא מעט מן המעט מכ"פ וע"כ בא לו אחרים או שים הפסולות או גבסות מעט או שום פנים בכל פעם הרים אותם כנ"ל. ובעת שהם רבים כל הדשן כו' כי לא הסיר הכל כ"א ששם אלל הכנעתו שיהיה פי"ד זה הפסולות ג"כ נכנע כנ"ל, וזה אלל המזבח ופעם סו' לא כל הדשן אל מחוץ בעת שישיב בהשבות י"פשוט את צגדיו ויכפר כל מונותיו וי'לא גם הדשן אל שורש השבותו כדמחש' קסול מחוץ למחנה הוא המולד כי השבות קודם למולד וזה אל מחוץ למחנה אל מקום עכור. הוא בהשבות, וזה פירות לזה כי הוא כמכרה העקרים:

ורג'ה ית עוד פסוק מעין זה ולא כזה כלל והוא צפי' פרה ואסך איש עכור את אפר הפרה כו' דהנה כחיצ ויקחו אליך פרה אדומה, הוא י"ל השבות ופול מלכות שמים וכמו שכתוב בפרה סוררה היו בית ישראל, וכאן היסך מזה פרה אדומה פי' שיכירו מונותם י"שובו וזה אדומה על אם יסיו חמא'ים כשנים כו' ואם יאדימו, ובעל השבות הוא שפל צמינו ומכיר מונותיו, וזה אדומה חמימה, פי' בלי שום פנים אחרת, וכלי שום השתדלות כמשל ית דואל לעבוד את ה' אך רואה שבה בני אדם שלא יקול צמימה ית חסרון בהשבותו. וזה חמימה אשר אין בה מוס פי' שלא יתגאה פי"ד השבותו ולא יחזיק פיבה לפנמו, כמו שאיח' צד"ל המהגאה נקרא בעל מוס, וזה אין בה מוס פי'

בהשבות, אשר לא מלך מליש עול, פי' השבות נכונה ממילא חירות מהכל כדאיח' א"ה חרות אלא חירות, וכן נמי שלא הכא מניעם פי"ד שום אדם שבעולם שגמור צדעתו לשב' על כל פנים, וזה אי אפשר כ"א אם הוא בכל לבו ונפשו ומאדו אינו מונע פנמו פי"ד שום אדם ושום פניו, וזה אשר לא מלך מליש עול, ונחמם אותם כו' כפי' הוצר כי ית למעלה ממכרה הוא השבות דהיינו קדושה למעלה הימנה פי"ד הוא צסגן לבד, (וזה וסו' לא אותם אל מחוץ למחנה הוא השבות שקדמה למולד שנקרא מחנה) כנ"ל, ושחמ' אותם י"ל יעלה את השבות ויפריש' מגשמות אם מעורב בה שם פניו ואסך איש עכור בעלה של עכור יעלה אותם את אפרה ושם לא נק' דשן פסולת כנ"ל כ"א אפרה על ידי אש כצור' מעלה אותה ופוש' אותם מזוקק שבעמים כליל, ובה ממכרה טמאים אך מי שסול עכור ודאי למע לו בהשבות וחרטה ופצות כלל מועד לו להיות שם צבור' יחברך ומחדקן בו באכבה גדולה, וספצות ולפשפש ולפיין צמטשו הוא לו כטומאה לפי מדרגתו, וזה י"ל מטמאת עכורים כי טיב להם מעלה עליונה וקדושה יותר עליונה ממכרה ומכ שגמר מדרגתו היא אללם שלא האמת הוס נמי טומאה כ"א כטמאים ממכרה ומפיין של מעלה י"ל ר' יסודם אומר צודקין אור לארבעה עשר ובארבעה עשר שהרים כנ"ל, דהנה ודאי קודם שנכנס להחדקן בהצור' צ"ס לריך לחזור בהשבות ולרצוק ולפשפש צמטשו. וגם צעמ' דבקות נמי יצדוק ויפיין צמטשו ובענינו ובעמ' הציפור צמ' סרואו

הראוי לזם כי ודאי צריך כל אדם לראות
 מה להסביר ולבדוק ולשוב בחשבה על
 כל מה שצריך כמו קודם שיהיה וכיוצא בזה
 כנ"ל בפסוק ופסע את בגדיו כו' וכו' וצ"ל
 את הדשן אל מחוץ למחנה, וכן בדרך
 כלל פכ"ט קודם שהדבקו בסבורא ב"ה.
 וזה נקרא אור לארבעה עשר, כי רשות
 סיחיד גבשו משרסורחצו ארבעה, וזה ארבעה
 עשר, והנה נמי י"ל כי ר' יסודא נקרא
 החשובה וסודיו כמו (יודו לסי') ויצאו
 זבחי חורס שידס חטאיו, פי' החשובה
 שבה מסבורא ב"ה ללכ כל ישראל חמיד
 גורס וחושק בן שישוב סן קודם סכנסו
 בקדושה. וסן בשעת דבקות בסבורא
 ב"ה. וסן בשעת שראוי לאדם לפשפש
 במעשיו כמו בן בחלח לילס למי שקס
 וכיוצא בזה וזה בא"ר לארבעה עשר
 ובארבעה עשר שחריה סוף בעלזמו של
 יוס סוף בשעת דבקות ובשעת סביפור
 ששכ בחשיבה ומפשפש במעשיו. וחכ"א
 לא בן אלא אס לא בדק אור לארבעה
 עשר יבדוק בארבעה עשר שקודם להכנסו
 בקדושה צריך לפשפש במעשיו שלא יסיה
 כע"ל ושנן בידו. וכן איהא בשס האר"י
 ז"ל כל סהרס ומ"ט שפוסה בפודו
 שש נוחן חלילס כח לסמ"א ר"ל ופ"כ
 אס לא בדק אור לארבעה עשר יבדוק
 בארבעה עשר כי גס אס יבטל מדביוקו
 פו"ד זה טוב יוסר כי ודאי סדביוקו
 אינו כ"כ טוב כיון שלא בדק קודם
 משא"כ אס בדק קודם לא יבטל עצמו
 מדביוקו בארבעה עשר סוף בדביוקו,
 לא בדק בארבעה עשר יבדוק בחוך
 סמועד, פי' אס אין לו סרסור חשובה
 כראוי שכבר נעמס לבו פו"ד שבה
 סרסור חשובה כבר כמס פעמים ודומה
 אוחס כידוע וזה לא בדק כו' יבדוק

בחוך סמועד, פי' כססוף ביון צדיקים
 סוף מועד ביו סועד, (י"ל בחוך ביה
 סכנסה וביה סמדרש, וכן לא בדק
 בחוך סמועד סוף סועד לחכמים כנ"ל
 כי אז מועב סיה לו לסכסכל בצדיקים
 ולשמוע דביוקס סנטימים ולקבל קדושה
 מהס על עצמו יבדוק לאחר סמועד, כי
 ודאי סר ממנו סמסך ונקל לו לשוב
 כראוי, ומס שמשיר כו' לא אמרתי אז
 וסנראס ומס שמשיר בשעת דיוקס
 מחומריו אסר צריך לו לקיוס כגוף
 ולעבירה שמים יניחנו בלנפס כנ"ל :

אש חמיד חוקד על סמוצח כו'. י"ל
 דכנס בחורס איהא סלף כס
 דברי כאס. וזה ואס סמוצח חוקד בו,
 כי קודם סחורס טוב וראוי לשוב בחשובה
 ולזכור יארו ואז סחורס ראוי כו'. וזה
 ואס סמוצח, וכאן י"ל דקאי על קריאת
 שמס שבה ג"כ יוצא וסגיה צו יומס
 ולילס, פ"כ נקראת חמיד, וגס כי סוף
 בשחר וערב וזה לא סכנס, כי חורס
 לפעמים אין לו זמן משא"כ קריאת
 שמס מוכרח לקרוס וזה חוקד על סמוצח
 שיראס שסס"י כראוי ודביוקו וסמסירה
 נפס בכל פניו, וזה חוקד על סמוצח
 סוף סמסירה נפס לא סכנס, וכן י"ל
 גס על ספסלס כנגד סמידיון סקנוס,
 וזה אס חמיד חיקד, שססיוס בסחלסכוח
 ודור"ח, על סמוצח, כי גס בספסל צריך
 לקבל סמסירה נפס בד' בא"א כידוע.
 וזה על סמוצח ססירה נפס ססס סוף
 אחר ספסלס כידוע, אך צריך ליסר
 כידוע בשס האר"י ז"ל :

ודגה יש עוד פי' על קדושת שבת
 קודם שצריך להיוס להאדם כל
 ימות סחול ג"כ כידוע, וכן בספסל סוף
 מפיון שבת, וזה י"ל נמי מקרי חמיד
 סגס

הגם שהיה מערב שבת למרב שבת, ויותר ראוי ששלשון עצמים אשר חוקד על המצבת, ו"ל כן הראשון קאי על אש חורה, ושהני והאש על המצבת חוקד בו לא תכבד קאי על שבת, ושלל יעבור עבירה לכבוד מצוה, הגם שברמי' מסימנא משמע באותה פרשה הגם מצוה ח"ת אין עבירה מכבד אותה, כי הם מושים פ"פ רזי חורה או בדבקות אורו ית' אור רז גיממ' ואין עבירה מכבד חורה אור, וזה ו"ל ובער עליו הכהן מים בצקר בצקר כו', פ"י בכל פה רצון ויוסף על אותו אש הן בצקר גופו בהפלה וק"ש, והן בכל פה רצון נקרא בקר וערך עליו העולם סמלי' בדבקות, והקמיר עליו חלבי' השלמים שימשך שפע לכל העולמות, וזה עליו השלם כל הקרבנות כולם לקרב כל העולמות בשפע שממשך דרך כל העולמות למטה, ואש חמיד, ו"ל קאי על ק"ש והפלה שם חמיד, ומעין זה ו"ל הפסוק ויסתה עלימה בן יהודה הנשאר שורש למטה ויעשה פרי למעלה, יש לרמוז על קדושת שבת שמאז להוסיף מחול על הקידש, ויש בו מסך ופשוט על ובער עליו מים בצקר כו' כנ"ל קאי על האש של קדושת שבת, וזה שירש למטה ויעשה פרי למעלה מה שמוסיף בכל יום עליו והנשאר לשם מים עצמו כשירים בעת שחוזר בחשובה, וגם קידם שבת בערב שבת ראוי לשב ולסקטין עצמו לסיוע שכל ציניו, וזה הנשאר קודם שבת משא"כ בשעת דביקות כנ"ל:

לפניה

פסחים אין חוששין שמא גרר חולדה מצית לציח וממקום למקום

כו', דהנה איחא על מושיבי עקרת בציח. אמרם כנסת ישראל לפני הקב"ה עשוני ציך כחולדה זו הדרה בעקרי בחים, פירש רש"י דקאי על הצדיקים של ישראל אומרים ציך על כלל ישראל ופשוט דקאי על שורשינו, והנה השכינה כביכול צגלות שורם עם הצדיקים ועליהם וצחוכם, וזה ויחרון ארץ היא השכינה בכל הוא, כן ו"ל הוא הצדיק, והנה הצדיקים צריכים להשגיח בשפע קדושה ושכינה שעליהם על העובדי כוכבים שישראלים צינינם, ועל מקום שכל שבעפלים שישראל שם להסתכל עליהם שיעללו מכל צד ושיספק לב רשעים לרחם ולמוצ לישראל בכל ענינם, וזה שמוני ציך כחולדה הדרה בעקרי בחים מקום שכל, והנה הצדיק שלא יאמר אולי צד גורם חלילה הקדושה ללאת למקום אחר או שגירם לו שים ובלביל קדושה, וזה ו"ל אין חוששין שמא גרר חולדה, פ"י מה שעיין ודר בעקרי בחים כנ"ל לציח ישראל אפילו לעיין ולעשש במה שאפשר לעיין כמו מה שהסתכל בקרוב וחשב בעניני שפלות לעיין ולבדוק לעשש נמי אין צריך, דא"כ מחזר לחזר ומעיר לפיר פ"י על מה שרחוק ממנו להשיג ולבדוק אין לדבר סוף (כ"א יחירא לא יראה לפצול מוציח ולא תהיה סוף לסדצר חלילה, פ"כ יסמוך שיפור לו שהי"ת ויגן עליו):

כל שעה שמוחר כאכול מאכיל כו', דהנה כתיב בצלחך תנחני כו', דהנה כהסב"ה מעלה אה הצדיקים ועוזר אותו צגולות ובדבקות הוא גיזר וסב"ה מקיים וסוף נותן מלים לו ית' כביכול, פ"י שאומר שכן ראוי לסיוע שיחי' זה ותהיה פ"ב לזה וסעודי כוכבים

זכרון

לפסח

זאת

פג

בזכרון ראוי שיחמוצמו ויקיים ואחן
אדם מחחין וכיוצא בזה, וסגס כשאדם
במעלה עליונס סגס שבא לו סגס
מזה שפיר דמי, כי ודאי כוא רק שמה
בכבוד שמי' וכיוצא בזה, כשסוא רק
בדבקות סבורא ב"ס ובמעלה וסחלסבוא
כנ"ל גס אס בא לו סגס ' מזה שרי
משא"כ אח"כ שפסק ממנו אואס סמעלה
וסדבקות גדול יזסר מלסיוח לו סגס
כי סוא ססשארוא ושלג ססס נסס
מכבוד סחורס חלילס ואס, וס י"ל
בפעלך, פ"י כשאני במדרגס של פעלך
שאני נואן פעלך לך סנחני, מואר לי
מס שסנחני, לשון נחם רוח ס"ס לי
יח, ואחר כביד אחר אואס סמדרגס
סקנני, פ"י לריך אני לססדבך כך
זלסקשר כך ולחסר מכל חטא וסגס,
זס י"ל כל שפס שמואר סאדס לאכול,
פ"י שאינו קסור ומלומס בדקנות כ"א
מואר לאכול לפסול יחודיס סנקרא אכילס,
וכמו נמי סכחוב ויחזו אס סאלקיס
ויאלכו ויטחו, נקרא סדבקות וסגס מזיו
סשכינס אכילס ושסיס, וזס שמואר
לאכול מאכיל לבסמס ולחיס, פ"י סמשיך
שפס דרך כל סעולמוס מס שרריך
סמרומזיס באלו סג' בני חיי ומזיני
שססס ססורס כל סשפס גשמיוח, ולבסמס
סוא בני, כי בסמס גימט' בן, ועל שאי
אפסר בלא גשמיוח, וכמו שא"י במררס
על אבי ואמי עזבוני יפוי"ש למי שירכס,
ולחיס סוא חיי, ולעופוס סוא מזוני, י"ל
על שסרבס מלוא חלויס ואפסריס
לסחקקיס אס יס לאדס עוסר כמו לרקוס
סרבס וגמילות חסדיס ומססרוס וסכנסס
אורחיס ולסחזיק בניו לסלמוד חורס
וכיוצא בזה, ומכל מליס נברא מלאך
סנקרא עוף כמו מוסף ביסף, ומואר

בסנאחו כנ"ל בפסוק בעלךך סנחני,
פבר זמנו אסור בסנאחו כנ"ל, ומיכרו
לעובר כוכביס, י"ל דיכול לסשליך סדיכין
וסשפלי' פליסס כי סוא פנינס וסוא לוקח
מסס נולדו':
והוא באחר ומי יסיבנו ונפשו אואס
ויפס, כי סגס סלריך רואס
חמיד לסיוח כל חפלו רק לרין אל יח'.
ולסעלות כל סחאואס שלו לסיוח לו רק
רין סבורא ב"ס, ואס יודמן לו לעבור
כי אדס אין לריך בארץ כו'. כיון שסוא
דבוק בסי' יח' יס לו גס סחשובס בעס
שרריך לו לסוב, ואינו עושס בחאואס
סגשמיוח שלו כ"א מס שמצין שאינס
חאואס סינסי"ר כ"א חאואס סנפס, (וכמו
שסמעחי בסס סמגיד סיחי', כי חאואס
נפסך לאכול בשר, וכן אי' בר"מ אלשיך
כמס פעמיס) וזס ונפשו אואס ויפס
מביא מכח אל ספועל, משא"כ אס בא
לו חאואס שאינס נפס כ"א מן סינסי"ר
אינו עושס אינו גומר סחאואס חלילס,
זס ונפשו אואס אז ויפס, (וזס וסוא
באחד סלריך סוא סכל באחדוס בדביקותו
יח' שסוא יחיד, כל סחאואס שלו מעלס
אואס אל סאחדוס, ומי סוא סחשובס
יסיבנו לסבורא ב"ס אס חטא, ונפשו
אואס אז ויפס כנ"ל):
מגדלה נגדו עביו פברו כו', י"ל דססס
אכו אומריס מלאיס זיו ומפיקיי
ניגס, וססס פרשנו שאפסר לומר דסחרוז
עוביס מאורוס כו' קאי גס על סלריקיס
כי כולו נכון ואח"כ מפייס קרא לשמס,
י"ל דעד פחס לא איירי בזה, וססס י"ל
מלאיס זיו ומפיקיס ניגס, כי זיו סאור
חורס סוא סמאור סבס, ומפיקיס ניגס.
פ"י שסס מבררי' מסס ומפיקיס מסס
סססגוס של סאר בני אדס, יס שמחזיקיס
אואס

אואס

אוחס הכסגות למאות ולחור חורס הס
מצינים האמת שאינם מלד הקדושה
מפיקים מהם אוחס נוגס, כי אי' צריש
מס' פסחים מאי אור רב הוכל אמר
נגסי כו'. ומסיק דגס רב הוא אמר
לילו כ"א בלחרי' קורין לנגסי לילו ובלחרי'
דמר קורין ליממא נגסי, ע"כ י"ל כי
נוגס פירושו כן לקלח בני אדם מחזיקים
לוחס למאות ומע"פ ואור ולסס שמצינים
האמת שסס מלד היס"ר ולא מלד הקדושה
מפיקים מהס, וזכ י"ל נמי מנוגס נגדו
מלוחס הלדיקים המצינים שנוגס הוא
נגדו, פי' ומפיקים מהס אפי' דברים
וסכסגות שי"ל שסס מלד מוצ וסס פעיינים
כרלוי שסוא נגדו ומפיקים מהס מציו
מצרו, פועלים פי"ד זכ מציו המסכים
מצרו וכן מרומז בדין, וכן צרד וגחלי
אש מצרו פי"ד זכ:

ר' מאיר אופר שלש נשים לשוח כלחח
וחכ"א שלש נשים פוסקות בצצק
לחח לשח ואחח פורכח כו' ר' עקיבא
אומר לא כל הנשים ולא כל החנורים
כו' זכ הכלל חפח חלפות צצינו, י"ל דסכס
האדם הרואה לעבוד לחח ששי"ח צריך
ליזכר לסיוח לו הידאש כרלוי ושללות
מלמו (ואסכס צא לו פי"ד זכ וגס חכמס
פי"ד סעניה יאסכס פי"ד הידאש), וכן
ססרס המחשכס (ומכססרס צא קדושה
כי צריך כל סגיל שחסי' לרלון כרלוי),
וסגס השלשס סג"ל סס מקצלים, כי צריך
הידאש לאסכס כי ציראש לצדס אי אפסר
לעבוד, וכן מענוס מונע מלמו מעצדות
כי מס הוא כ"א שצא לו שכל פי"ד זכ
שכוא רלון אל יח' שנמצדו דוקא אגנחנו
שססלים, וכן סססרס סמחשכס ופשוט
נמי ססרס צריך קדושחו יח' כמו שחכוב
קדושים חסיו זסייתס קדושים, ועוד זכו

סרלון אל יח'. כ"א מהנשים ומקצלים
סג"ל מושפמים ששפמים סג"ל, וכסס אי'
צצקות של פוצדי כוכבים אדם ממלא
כרסו מהס, י"ל קאוי על הידאש כג"ל
צריש פירוש לוחס סדרס, כי לעוצדי
כוכבים אין לסס כ"א ליראש מס', גס
זלח אין לסס לגמרי כמו אנו, וסגס
סחורס קרוי לחס כידומ, וסשורש שצא
מוס לסחורס, י"ל נקרא צצק, וזכ צצקות
של פוצדי גלולים הוא ידאש לצד ולינס
מדרגס פליונס, אדם ממלא כרסו מהס
צפססח, י"ל צחמלחו פליונו אינו מחמיר
כ"כ, ומותר גס זכ לצד, וזכ צפסס פרושו
צחמלי, וי"ל עוד לשון פוסס צדלינס
וקפילס שלא יחפכצ בלוחס מדרגס, וזכ
צפססח פי' פעמים, ובלצד שיאכל כזית
מלס בלחורונס, הוא הקדושה כרלוי שורש
הירא' י"ל שנקי' לחס אף לחס פוני כי
משס נכנס למיקר הקדושה, וזכ י"ל ר'
מאיר אומר שלש נשים לשוח כלחח.
צריך לפיין לסיוח דוקא השלש נשים
סג"ל, סס ידאש וענוס ומסרס סמחשכס
חמיר, לשוח, פי' פשוט סלחס הוא
סקיוס. סחורס כלחח דוקא, וחכמים
די לסיוח השלש נשים פוסקות בצצק לא
כלחח כ"א לחח לשח פורכח כו' ופי'
כשרואש לצא לו גלוח יזכור שפלות
וסענוס וכן ידאש וכן ססרס, ר' עקיבא
אומר לא כל הנשים כי אס יש לו הנשים
פליונות מרגיש צססדרס ואינו צריך לססגית
כ"כ פליסס, וכן י"ל לסופך כי כל סגדול
כו'. וכן לא כל סחנורים סס הקדושות
שנגמר סלחס שווח כג"ל, וזכ סכלל חפח
אס רואש שוס ציאת היס"ר או מחשכ'
זכ חלפות צצינו לקרר סיר:

גע' צחרסו של חנור יקלוק לח מקומו
נמף מרובצו על סחרס וחור אליו
יעול

יכול את מקומו. הנה כחיצ ואכלו את
הבשר בלילה הזה עלי אש ומלוח כו' אל
תאכלו ממנו נא כו'. דהנה נקרא פסח
כמו אדם ששם בחשוכה שלימה בכה גדול
ובמרירו' וחוזק גדול, כי אין חוזק בחסידות
בחילתו. כן אי' בדוקה ז"ל, וסנה גם
זה מה' הוא ואותה חסידות הוא בחצירה
גדולה ואח"כ נוח מעט מי שסקב"ה עוזר
לו ואח"כ צריך להחזיר פכ"ס בסדרגס
לילך מחיל אל חיל למדרגה עליונה, וכן
היה אצלנו ביציאת מצרים שהיה המיקר
יציאה ממומאס לפתח, כן שמעתי כ"ל
מסרב הגאון הקדוש מניקלשפירג, וסנה
החצירה הראשונה צריכה להיות בלא
שום סדרגס ובלא שום חסידות חלוא
אחרת כלל, כ"א צריכה רק בכל מכל
כל לסבורא צ"ה, וזה הוא פסח לשון
דלוג וקפיצה שלא בסדרגס, ועלי אש הוא
לצמר האש בלב שחסיס הדבקי' והחשוכה
רק בחצירה את החימום והחלטה
לסבורא צ"ה עלי שום עוד חלוא וסנה
אחרת, וזה אל תאכלו נא, לשון בקשה
כ"א יחזיר על עצמו בכל האפשר, וכן
נמי פשיט חזי עליי. וכן לא ובשג מצושל
במים לקרר החימום, או לרמות בזה שום
חסד ואכזה אחרת נוסף על הפסח כ"א
עלי אש ראשו כו'. ומלוח, הוא מלחמת
היצר לשון מריב. ומרורי' שיחמרמר על
חטאיו. וזה נגע בחרסו של חנור הוא
של חרס מרומז בהגוף שבו החצירה את
נגע הפסח מעט בהגוף בענין גשמי
יקלוק כ"ל. נטף מרובו אל החרס וחזר
אליו, פי' כי מהחצירה וחוזק החשוכה
והדבקות של החלס יש בו טעם טוב
זמחיקות ואכזה ותענוג, את נטף מזם
שמרומז ברוטבו על החרס הוא הגוף
שבה מזם לעורר גם שים חלוא גשמי.

וחזר אליו ונחמרב ונבלע בו זה יוחר
נבלע יכול את מקומו:
עוד כיצד צולין אותו מציאין שפוד של
רמון ותוחצו בחיך פיו עד ביה
נקובתו ונותן כרעיו ובני מעיו לחוכו
ר"ע אי' כ"ל כמין ביטול הוא זה אלא
חולס אותן חולס לו, י"ל נמי כמו לפיל
על הצמרה שצומר בלב אדם להחזיק
בו יח' בראשונה שלא בדרך סדרגס כלל
כמו שהיה ביציאת מצרים בחפזון, ואח"כ
היה סדרגס עד חג השבועות שהגנו
לערך זה בסדרגס ויוצר מצושם ומליון
יוצר ובראשון היה עזר עליון שלא בסדרגס
שהיונו צריכים לכך, כמו שכתוב ולא
יכלו להחממה כי חלילה היו משוקעין
שם, וזה עליית הפסח דוקא באש בלא
שום מים או משקה, לרמז על חיזק
חסידות בתחלתו בהחלטה גדול ובקפיצה
בלא סדרגס, וזה פסח לשון דלוג ובלי
שום חסידות אכזה וסנה אחרת שמרומז
במים או שאר משקין, ולא שום גשמי
שמרומז בחרסו של חנור, וזה י"ל כיצד
צולין את הפסח מציאין שפיד של רימון.
הוא פך חיים להיות שירש ויכלל את
החשוכה והחצירה בלחי לה' יח' לבדו.
וזה מרומז בשפיד של רימון, כמו שאי'
ריקנים בכם מלאים מלוח כרימון, וזה
שפוד של רימון ותוחצו בפיו, הוא החלס
עד ביה נקובתו מקום הדבקות באין כוף
צ"ה שמקבל משם טעם קדוש ממנו
יח'. וזה מרומז בנקובתו לשון נקבה
המקבל מדכורא, ונותן כרעיו, הם צרכה
בניו שמרומז בכרעיו, כמו שאמרו רז"ל
ברא כרעא דאבוס, ובני מעיו, הם בני
אדם ששייכים אליו שים להם הצמרכות
והוא יש לו רחמינות עליוס, מרומז בבני
מעיו כמו תפי מעי אוחילס מעי כנור
יסמו

יכמו וכן סמו מפיו לו, וזה כוחן כרפיו
ובני מפיו לחוכו בחוך אוח' חצפרס
יכול לסלבים גם זרכה בניו, ואשר הוא
מרחס פליסס לסמשיך לסס לסושיפס
זרכס, ר' עקיבא אומר כמין ביטול הוא
זס, סיי סלא יס לו זו אסצות אחרות
ומחשבות אחרות, וסחורס אמרס כיא
צלי אס הוא לרמז סחימוס סגדול צלי
שוס פנין אחר ולא אסצס אחרת ולא
שוס חומריות אלא חולס אוחן חולס לו,
לשון ספס כמו חולין לא אובלין כו'. וזס
חולס אוחן חולס לו לא יבקס דוקא כ"א
כרזון אל, וגס זס חולס לו ולא ילביס
זו כלל שוס פנין:

דההולך לשחיט את פסחו ולמול את
בנו כו'. י"ל דקנס כחיב לא
חשחט על חמץ דס זכחי ולא ילין חלב
חגי עד בקר כו' דסנס סרוס לסזב
בחשובס שלימס שצא אליו סחפורות
גדול כנ"ל אין חוזק כמו ססידות בחחילתו
סנס הוא בופר מאד זס צא מן כשמים.
ואח"כ גס אס יניח מפס אינו מציק אס
סיס בראשונס כראוי כנ"ל, וזס נקרא
לרמז על זס פסח שסוא צלא סדרגס
כלל פיי"ד גדול סחצפרס לסי יח', וזס
פסח לשון פסוח ודילוג שלא בסדרגס
כלל, וכן סיס ציציאת מצרים וכנ"ל, חס
י"ל לא חשחט על חמץ, פיי כי סחצפרס
ססיא צריך לסיות צלי שוס ספרוצס סיג
סיאסיר, וזס חמץ וזס דס זכחי, שסוא
סזבח של סויר צמסירת נפס ודס הוא
נפס, ופסס אחר כחיב זבח חג ספסח
כו'. כי צריך צשפח סכנסס צקדושס כנ"ל
לסיות צלא סיג, אך לא ירסס לסחוישצ
סרצס לצפר כל שפלות שלא יניח פיי"ד
ספכז מרחיחחו לסי יח'. וקרוצ לס
איחא בספר סגסס יס נוחלין קודס כל

זרכס וכיוצא צס ינוח מפס ויחישצ קודס
סרוס לסשות סזרכס וכיוצא צס, שססי
פיי"ד זס נחח רוח לפניו יח', וסיקף צלא
פיכז עוד יצרך ויפסס כמלוס שלא ססי
זמן לי"ס"ר לסכניס לו צלצול יפוי"ס למי
סירסס, ומפין זס כאן אמר ולא ילין חלב
חגי עד בקר, פיי לא ימחין לסלין עד
צוקר לסיות יוס גמור סירסס דוקא עד
סיסיס צרור כשמש דוקא קודס וכנ"י
שלא ינוח מרחיחס, וזס י"ל ססולך לשחט
את פסחו, פיי סצפרס שלו הוא קרצות
סגדול לסי יח' שלא כדרך כמכצ סנקרס
פסח כו'. וכצביחס הוא על סזריכס לסיות
בספצטי כל גשמיות, כמו שחיטת קרבן
ראויס לגזוס כראוי, וזס ססולך לשחוט
את פסחו ולמול את בנו, פיי מי שחוזר
בחשובס על מפשו סמוציס שמשגי ססיו
צערלס ושפלות ופניות, ורוסס לסזב על
זס ולחקנס, ואיי חולדותיסס של כדיקיס
סס מפסיסס סמוציס, וזס למול את בנו
ולאכול סעודת אירוסין צביח חמיו שרוסס
לצא למפלס פליונס יוחר לסיות לו ירסס
יוחר פליונס, ונקררס אסס וכנופס של
זס נק' סעודת א רוסין, וכן י"ל על
כשמש חדסס וסכל אחד, ונזכר שיש לו
חמץ בחוך ציחו כו'. אס לא יצלל פלמו
פיי"ד זס שיצוב לצפר לגמרי יחזור ויצפר
ויחזור למצוחו, ואס לאו יצטל צלצו כי
ססיקר הוא פיוצת חפס:

יצרך מקום שנסגו לפשות מלאכס צמרבי
פסחים פושין מקום שנסגו שלא
לפשות אין פושין ובכל מקום ס"ח צמלין
ר' כו' אומר לפולס יפסס אדם פלמו
כחי"ח, י"ל דסנס אמח יס-לו רגליס
ושקר אין לו רגליס, וסימן סנחס נקצץ
רגליו, וסנס ודאי מלוס גדולס סחאמלות
של סחגצרות קדושס וסכנעס ססי"ח,

שלא למסות אין מושיין, כי מושייל גם מעמ, (וכמו בחקיעה שופר שסוף חכמה ואינה מלאכה, ובכל מקום ח"ח צטלין, שסס ודאי גם במקום שנוכחין אין לריכין מלאכה, (כי פץ חיים האוס בל), ואוחו חנא שס אומר לעולם יעשה אדם עממו ח"ח, פ"י אפי' במקום שנכגו שלא למסות מלאכה ואין מעלס בזה לח"ת כנראה אפ"כ יעשה עממו ח"ח, אינו זוכר עתה יותר :

את חג המלות חשמור שבעה ימים האכל מלוא כאשר לוייתך למועד חדש האצב כי זו יאלח ממלרים ולא יראו פני ריקס, ו"ל כלשון חשמור סיס לכחוד את חג המלות שמור וחשמור משמע כאלו ממילא חשמור, וכן כאשר לוייתך מיותר, וגם כלשון למועד חדש האצב סוי ל" למיכתב במועד, וגם לא יראו פני ריקס אינו ענין לזה, אך כנס אי' בשס האר"י ז"ל אם אדם נזר כראוי בפסח הוא מובטח שלא יחטא כל השנה בזה ו"ל את חג המלות חשמור את החורס, ומפרש הא"ך זה וקאמר שבעה ימים האכל מלוא פ"ד זה מקיים כאשר לוייתך כל החורס ועד איז זמן הוא חופלה, על זה קאמר למועד חדש האצב פ"י עד הפסח הבא עלינו לעובס, ומפרש כעמס כי זו יאלח ממלרים פ"י בחג המלות, וכיון שכוויל לאלח ממלרים ממ"ט שפרי עומאס למ"ט שפרי בינה, פ"כ גם בכל שנה הוא חופלה שלא לחטא אך אפ"כ רריך לראות לקיים כל המלות מפסיוח כי לא די שלא יחטא, וזה אומר לא יראו פני ריקס כ"א גם להחקדש : **מצות** יאכל את שבעה סימים, אינו מוזן כלל סוי ל" למיכתב מלוא יאכל בשבע' סימים או שבעה ימים ואח

לדיקים שהננס סבורא ב"ס יודעים כאמח שכלל סוף מבי יח', כי אם שסוף יח' רוצה שיפורר מלמטה צמודא ולפעמים צדיבור ולפעמים אפי' רק במחשבה לבד, ובדרך זה פרשנו על ויבן משס מזבח ל' ויקרא שמו ה' נסי, כי כנס משס סבין שפמל דבר גדול במלחמה עמלק, וכן יחושע במס שסיס על ידו המלחמה סיס סבור בן, ובאמח רק שס' יח' עורס וכמו שאיחא צר"מ אלשיך על ססב מאחריסם ובאלח לסס מול בכאים, שקודס סיס דוד סבור שסוף כנס כ"א שס' יח' ספיל שריכס למטה, ובאמח לא בן הוא שסקצ"ס פשס סכל גם למטה, פ"כ סודיע סקצ"ס למשס כחוד זלח זכרון בספר וסיס צאזוי יחושע כי מחס אמחס ב', שיסכילו כי סקצ"ס שגא אוחו מאד מאד שיכירו שסקצ"ס לבד פמל סכל, פ"כ סוס לשיס גם צאזוי יחושע, שגס פמל המלחמה שידע כאמח כנ"ל, וזה ויבן משס מזבח סוף כנעס וחזות שוס גכחות מזה, כי ממש שאינו בן יכול לבא גאוס דו"ק, וזה ויקרא שמו ה' נסי, סוף לבד סוף נסי סנס שגרמחי, ויאמר כי יד על כס ב' פ"י פ"כ תראס שסוף יח' שגא אוחו מאד, פ"כ סוף לבד נסי כנ"ל, וסנס מי שמשג בן אינו מבטל סרבע על פעולות סנ"ל לסכניפ ססנ"א, כי אם מחפולל ופושס פעולות לעורר מיון נוקצין, ואין מפלור-ל' לסוסיפ ברב או בממט פעולות ב'. וכנס דרך שאדם רוצה לילך מוליכין אוחו, מי שמחנכ דוקא בפעולות סרבע ולסרבות ולספציר בחפסל מוליכין אוחו בן, וסזו ו"ל מקוס שנכגו למסות מלאכה דוקא צמרצי ססחים, פ"י לערב ולצלבל ספסחים סס ססנ"א שאין לסס רגלים כמו סעורים וספסחים מושיין, מקוס שנכגו

יוסף על מספר טמאים ומטמא טמאים
 וזה י"ל דהקדושה נקרא ארבעה עשר
 כידוע מזוהר, וזה אור לארבעה [עשר]
 צודקין את, פי' עם החמץ, כמו שצודקין
 החמץ בן נמי צודקים כארבעה לארבעה
 עשר, ומפרש מאי אור ר"ס ור"י כו'.
 ומסיק באחריו דרב הונא כו'. פי' קאי
 על מצירות כ"ל, כי יש מקומות קורין
 אותם נגסי מחזיקין לזכיות, ויש מקומות
 מחזיקין אותן ללילות כ"ל ודו"ק, וזה
 פרשנו מנוסח נגדו פי' מי שנוסח נגדו
 מחזיק אותם להסגרות ומצטר ממנו,
 ונוסח הוא מצירות כ"ל לשון נגסי שיש
 מקומות שמחזיקין לזכיות, פי"ד זה עביו
 פי' העביות שלו עצמו ממנו, וגם צדד
 וגחלי אש, פי' הדינין נמי צדלין סימני
 ודו"ק כי קצרה:

פ"ש שמיני

י"ד' ציום השמיני קרא משם כו'. דהנה
 יש ארבעה צגדים לכבן בדיומ
 ושמיני צגדים לכבן גדול, ראוי לפרשם,
 דהנה והאלקים עשה שיראו מלפניו,
 ובמקום אחר אי' כל מה שצדד הקצ"ס
 לא צדד אלא לכבודו ולקילוסו, כגם
 שאפשר לומר שזה הוא כבודו של מלך
 שמחיראים ממנו ומפחדים מגדולתו, אך
 בלא כחיב אש אב אני איש כבודי ואם
 אדוני אני איש מוראי משמע שכבוד
 ויראה שני ענינים, אך הנה האמת הפיקר
 הוא קדושתו ית'. שכן הקצ"ס חפץ
 שדמם אליו כזיכור, כמו שכתוב קדושים
 חסיו וכן והתקדשם וסייחם קדושים כי
 קדוש אני, ופירושו אש אחס התקדשו
 עצמיהם חסיו קדושים כי קדוש אני ואחס
 שירשי וחלקי לצד שלא ניתן ליד שיש שר,

אינו מוצן כלל, וי"ל דהנה אי' אסור
 להסגרות צרעם שנאמר אל תחמר
 צרעם, ורש"י אומר מותר להסגרות
 צרעם, ואם לחשך אדם לומר אל תחמר
 צרעם, אמור לו אל תחמר צרעם
 לסיוע צרעם כו'. הלשון ואם לחשך
 אדם לומר יאמר צקילור ואם יאמר לך
 אדם אך זה שמחירא מהם מפני מצורו
 שצדדו כמו שפי' מי שלצד נוקפו זה מחירא
 לקרו' אותם צרעם, פי"כ הוא אומר זה
 בלחש וזה ואם לחשך אדם לומר כו'.
 גמלא מי שסוף - כראוי מותר לו להסגרות
 צרעם, והנה הסייד להיות מוצן הוא
 המדות גוביות, כדליתא בספר שפרי
 קדושה, והנה המדות הגם ששורשם הם
 ארבעה אפ"כ הם שבע מדות, אי' להיות
 אכזרו רק לו ית' ולעושי רצונו, ושלא
 לישנא כ"א שונאי השם, ושנא להפאר
 כ"א לפאר ליוצרנו, ושלא לנח כ"א לרצונו
 ית', וכן כל המדות כאשר בארנו אותם
 כמה וכמה פעמים, והנה הספוג נקרא
 אכילס, כמו ויחזו את אלקים ויאכלו
 וישחו כפי הסרגים, וכן הלחש אקר הוא
 אוכל, וכן גמלאו דבריו ואוכלם, וזה י"ל
 מזה יאכל פי' לשון ריב ומלח להסגרו'
 צרעם זה יכול לעשות ולספוג, וזה
 הוא את, פי' עם שבעה סימנים הם
 המדות ששם חופלת להסגורם הנקרא
 אור יום :

אור לארבעה עשר צודקין את החמץ.
 י"ל הלשון אור וכמו שא"י צש"ע
 נ"ל בשם הראב"ד יו"ש, ונראה דליתא
 כמה מצירות גלשאר בני אדם נקראים
 מלות ולצדיקים מצירות כמו שלא לשמה
 שמוצ לבני אדם שפי"ד זה בא לשמה
 ולצדיקים הוא מצירם גדולה וכן כל כיוצא
 בזה, וכן ראיתי בספר חולדות יפקצ

ללבושי כסן כדיוט, וכדי עוד של אסכחו יחצרך לכסן גדול, וי"ל עוד שצריך להיות נשלם בשבעה מדות סידופים וגם במחשבה מסורה לה' יח'. וזה השמיטה, וזה י"ל ויחי ציון השמיני קרא משם כנ"ל:

ראל בני ישראל חזר לאמר קחו שפיר עזים לחמלא ופגל וכבש בני שנה חמומים לעולם כו'. דהנה קודם לכל דבקות חדש לוכנס במדרגה צריך לשוב ולסתמט ולסתודות עונותיו, ואח"כ להחזק בצבורה צ"ס בחשק ובה, והנה השמיטה וכנענה שאור וזבח יצרו הוא גבורה, כמו שאר"ל איזה גבורה כבשה את יצרו וזה קחו שפיר עזים, שפיר מרומז על חשבה ויודיו לפניו יח'. כמו ונשא השפיר עליו את כל עונותיו, וכן עשו איש שפיר עזים, עז הוא קשה וגבורה להחזק על יצרו ולשוב ולזכר יצרו וזה לחמלא, ופגל ג"כ הוא גבורה רפוייה מעט כמו שור הוא מסמאל הוא גבורה, ופגל הוא פחות משור, כי להחזק בצבורה צ"ס צריך ג"כ חיזוק ובה, אך נקל מעט מלשיב כראוי, זה צריך כח גדול וחיזוק גדול, ואח"כ הדבקות אינו כ"כ קשה, וזה ופגל וכבש הוא הדרגה בני שנה שחסיי הכל בעזר השמיטה כנ"ל, וסמך לה הדבקות בו יחצרך חיבה, וזה בני שנה קאי על השמיטה שנעשו כמו בני שנה בלא חטא, חמומים, שלא להיות בגאון שנקרא בעל מוס כידוע על הרים גבוהים בעלי מומין, וזה חמומים לעולם לעלות למדרגה להחזק בו יחצרך, ושור ואיל לשלמים, פי' ולסתמך שפע דרך העולמות, וזה שלמים לעשות שלום בעולמות ליחן חלק לכלם, ושור וי"ל קאי על שפע עושר, כמו שא"ל האוכל מבשרו מחפשו, וכן מלך של הסמיות שור הוא סמלך

ע"כ הקדשו עצמיתם וחטיו קדושים, וסינעלו כל סחומותם לרצון אל צ"ה, והנה איזה בשלשים ושתים נחיצות פליאות חכמה חקק בו וכבוד גימט' ל"ב, וזה י"ל שקאי על חממו יח' שדבק בו כ"כ עד שנגיש מחממו יח', ופשוט שאיזה אפשר בשם פרקי סיכילת, וכי לא זה הוא כבודי סדרי שני מכירים גדולתי וסילסילי, וזה הוא כבודי יחצרך שמשגיגים שחממו אין לה סף, והנה סמדיי כוכבים אין להם כ"ל לירא ולפחד מפניו יח'. וזה ואם אדוניי אני איש מוראי קאי על שאינם דבוקים בו יחצרך, ואנו נקראים בניו יחצרך צריך להיות לנו גם אהבה שניס דבוקים בו עד שנגיש מחממו יח' שנקרא קדושה קודם על פרישותה מנבראים שא"ל להשיג כראוי, כמו שכתוב אמרתי אהבתי ויהי רחוק ממני, וזה לכבודי, וכללוקים עשה שיראו מלפניו קאי על השפלים שאין להם כ"ל לירא, וי"ל עוד הלשון מלפניו כי הנה לכתוב שיראו ממני, וזה הוא כי מהיראם באים להסתחו יח' ומשם להשיג מחממו וזה יראו את ה' קדושו, חשיגו מחממו כי אין מחסור ליראיו מלשיג כל סמדיי, והנה כשמשגיגים חממו מהיראיו מפחדו ומרוממותו שאין לו סוף לחממו יח'. וזה שיראו מלפניו הוא חממו יחצרך, והנה גם ציראם יש ארבעה בחינות, כי יש בהם אהבה ושלם הוא חכמה וזינה וכן באהבה, וי"ל שהארבעה של כסן כדיוט הם סד' בחי' של היראם שגם זה כסן מקרי, כי בהם שאמרנו למעלה שהוא מדרגה שפלה היא אם אינה בשלימות רק יראה לבד היא בקטנות, משא"כ בגדלות שיש בה גם אהבה וחכמה וזינה הוא לבוש לאהבה, ע"כ אפשר לומר

המלך של כל הצבאות, ואיל הוא חיי לשון אֵין, אֵיל לשון חוזק כגוף ונפש, לזכות לפני ה'. כי אם השפע הוא הנמשך מלמעלה יש זה קדושה ומופיל לזכות יגרו שלא הבא ממנה להכניסו יח'. ומנחה צלולה בשמן, פִּי לעשות מעשים טובים לנחה רוח לפניו יח'. וזה לשון מנחה צלולה בשמן, שהחיה זה אור ושלל טוב שמרמוזו בשמן :

זֶה הדבר אשר לֹא ה' העשו וירא אליהם כבוד ה'. י"ל הפסוק הזה בפני פלמו ואינו מובן, פִּי מה שאי"ז צר"מ אלשיך ז"ל על ועשו לי מקדש ושכנתי בחוכם, כי הקב"ה מחאזל לשכון בחוכמו ממש ולא במשכן דוקא, והנה ישראל שהאזל במשכן ולפו וייחלו פִּי"ד כמשכן שהשרה השכינה וירא אלינו כבוד ה'. אמר להם אל תצטחו בזה כ"א כעיקר הוא זה הדבר אשר לֹא ה' העשו קאי על הכורה, וירא אליהם כבוד ה'. שלא חלערכו לשום משכן ופשוט שלא הלוי צמשכן כ"א במה שהעשו אשר לֹא ה' : יִרְדֵּי צִיּוֹם הַשְּׁמִינִי, ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה' ודוד חגור אפוד צד דכנה אמרו רז"ל במה שמש משם שבעה ימי המלוכה בחלק לבן שאין בו אמרה, כגם בשמפתי מכרז מפניסך שיחיה על זה סודות, אפפ"כ גם בפשיטות י"ל דכנה איי משה משם לא פסיק טעמא, משום שלא הצטרך לשום שינוי כמו אברהם אברהם וכיוצא בו, (היה הקריאה פִּי"ד מלאך וכדיבור מדבר עמו כדי שיסיק מוכן יותר לנבואה פִּי"ד קריאה המלאך) פִּי"כ פסיק טעמא שהיה בו שינוי באברהם השני מהראשון, כלומר שנשתנה לעובד והיה מוכן לנבואה אז, משא"כ במשה חיקף שגולד וחרא אוחו

כי עוז הוא היה מוכן לנבואה, פִּי"כ לא פסיק טעמא וכחיד בו כדבור קורא וכדבור מדבר כג"ל צפ' ויקרא וזה י"ל ששמש בחלק לבן הוא לבוש לנשמה חלוקה דרבנן לבן ונקי, שאין בו אמרה שלא יקרע, כי לא היה אפשר להקרע כלל, משא"כ לאחרון הגם שאמרו רז"ל שקולין הם, אפפ"כ ידוע שיש חילוק כידוע בנבואים, פִּי"כ כחיד ויחי ציור השמיני הוא השוכה, מחתא לעילא הוה שמיני ובפשיט דכנה יש שבעה ימי בראשית והשוכה קדמה לעולם ה' מה מחתא לעילא שמיני, בזה קרא משה לאחרון ולבניו ולזקני ישראל, (לכיות הכנעם שלהם פִּי"ד השוכה), וזה י"ל ודוד מכרכר בכל עוז לפני ה'. פִּי בכל עוז של לפני ה' היא השוכה הקדמה לעולם הנגלה היותו יח'. וזה ודוד חגור אפוד צד, כלבש שלו הוא השוכה בא פִּי"ד הסודדו ופשוט במעשים, וזה אפוד צד, כן ה"י נראה לי בעזרת אל יחצרך :

ויקריבו לפני ה' את זרם אשר לא לֹא אוחס, הוא לשון כפול, כנה כחיד כולך יפס רעיתי ומוס אין צד, י"ל כיון שכולך יפס ודאי מוס אין צד, כי הלא יש בכלל מאחס מנה, וי"ל דכנה אמרו רז"ל מר אמר שהיו יין נכנסו למקדש, ומר אמר על דלא נסיבו, ומר אמר סודו הנה לפני רבן, ולכאורה חמוס מאד הלא בקרא כחיד צפירוש ויקריבו לפני ה' את זרם וכס אמרו שהיו יין וכיוצא בזה, אמר שמשמע כן ממקום אחר או משום שגא' לאחר חיקף יין ושכר אל חשה [כי] צבואה, או משום דכחיד וצנים לא היו להם, וכן אשר לא לֹא אוחס משמע לאחר לֹא, אבל מכו את זרם, ונראה בעזרת אל יח'.

יח'. דכנס אמרו רז"ל ארבעה אנשים
 מה שבקשקש לא בקש זה וכולם נעשרו
 מי'. דוד המלך פ"ה בקש ארדוף אויבי
 ואשגים ולא אשוב עד כלותם, ועשה
 יחצרך בן שנאמר ואויבי חסה לי מורק
 וגוי' ואשחקם כו'. וכן איש ואשה לא
 יחיה דוד, אלא אמר אני ארדוף ואחם
 חכם ועשה כן, כן נא' וירדפם אלא עד
 לפני השער וכו'. יוספטת אמר אין בי
 כח לרדוף אני ארנן ואחם חמיחם, ועשה
 כן, ובעת סחלו ברנס וסי' נתן מארבים
 על בני עמון ומואב וסר שפיר כו'. חזקיה
 אמר גם זה אין בי כח אני אישן על
 מעחי ואחם חמיחם, ויעתר בן ויאל מלאך
 ה' ויך כו' וישכימו בצקר וסנה כולם
 פגרים מחים, בזה יש לדקדק בשלמא
 אלא ויושפט יחם שלא היה להם כח
 לענין מלחמה אך לרנן ולשבח אותו יח'
 למע לא היה יכול חזקיה מלך יסודם
 אשר היה כפי הנראה יותר ממלאך ובקשו
 לעשותו משה למע לא היה יכול לשבח
 ליואלנו יח'. וגם אמרו שפחחם הארץ
 אח פיה לומר שירה עבדו, כמו שכחוב
 מכנף הארץ [ומירות] שמענו לבי ללדיק
 מהו זה, וכן כחוב מכחב לחזקים בחלוחו
 ויחי מחליו מהו לשון מכחב אך סנה
 כל אשר נלעויו אין אדם פטור מזה,
 משא"כ מהו שטוב לרוחא דמילחא מה
 שראוי מאסבה סבורא ב"ה כמו שירה
 לפניה, זה צריך לסיות ברור מאד ואם
 לאו שב ואל תעשה עדיף, וסנה ידוע
 מי שסוף פלג גיפא לא אשחכח על ידו
 ברכאין ואינו נקרא אדם, וידוע שחזקיה
 לא היה נסיב, פ"כ נחירא לומר שירה
 שאריך לסיות חצערס גדולה ואי אפשר
 לסיות ברור כיון שלא נסיב, אך אעפ"כ
 כשראם לומר שירה על שחי מחליו, ובשביל

שגמר בדעתו לישא היה כוחב ששבח ולא
 הביא לחוך סדבור אז כן נראה, ופ"כ
 לא נעשה משה פ"ד זה כי משה צריך
 שלא יעבור אפי' מעט, וסנה שסיה זה
 עבירה לשמה, אעפ"כ לא נעשה משה
 פ"ד זה, ובקשה הארץ עליונס לומר
 עבדו, כלומר שסלא ודאי זיווגא עילאס
 עמו כיון שכוונתו לשמים, וכן י"ל כאן
 דכחוב אש זרה, ומסו דכחוב אשר לא
 לוס אוחס, ודאי אס לוס אוחס אינו
 נקרא אש זרה, על זה אמר דלא נסיבו
 וסיה אש חצערס שלהם אש זרה לא
 ברור לשמים לבד כנ"ל, לזה אמר אשר
 לא לוס אוחס, כ"א מה שמלא ודאי
 צריך לעשות, כי אין אדם פטור ממנה
 גם מי שלא נסיב, אך סם ראו לעשות
 יחוד גדול בקטורה מאסבתו יחצרך, וסיה
 בזה אש זרה משוס דלא נסיב, לו משוס
 שחויי יין נמי יש חפרובות חצערס של
 סיין, ומ"ד סורו סלכס לפני רבן סיה
 גאוס מעט וידוע שצא מסמדם גרופס
 של יסוד אש, וזה י"ל כולך יוס רפיח'
 ולא האמר אחם שיסס דלמא יש בזה
 חפרובות אש זרה וסחלסבות אחרות,
 לזה אומר ומוס אין כך :

וישא אסרן אח ידיו אל ספס ויצרכס
 כו'. מה לשון יושא אח ידיו סלא
 בפס מצרכים, סנה א"א לזכור זה פחס
 כראוי אעפ"כ אכחוב ואס לא יכיה כראוי
 סחכס פיקו בראשו לסכדיר סדצרים
 פ"ד זה כראוי בעזרת יח'. ומשל מ'
 שיש לו חצערס גדולס מאד של סבורא
 ב"ה, ואי אפשר לבא פ"ד זה כחפץ אל
 ספוטל לרנינו יח'. פ"כ צריך לסחפסע
 לעיין לסטיב לספולס, ובסחפספוט סוס
 אפשר לסבול, וסנה לסטיב נקרא ידים
 יד ימין סוא פשוט לסשפיט, ווד שמאל
 נמי

ומי כי לריך לסמיל דין על מוצדי כוכבים
לצורך ישראל, והאמת גם זה נקרא חסד
כי הוא לטיב ישראל ושישמחו בהנקמה
וזה אל נקמית ה' פי' חסד פושט לנו
בהנקמה, פי' כחיב ידו והספיק ידיו.
וכנס המקור כחסד וסלון לסמ ב ויל
נקרא אסרן, כי כל הסורה שמוחיו של
הקצ"ה כי אסרן הוא כסן גדול, וי"ל
לשון מופרין אפי' רון לשון שבה, כי
על הטיב שפושט לנו יח' אנו מרננים
ומשנחים, וכמו שכתוב וירא הפס ויראו
והרגומו ושבו, וכשהקצ"ה רוצה לספיק
טיבית כחיב וישא אסרן את ידיו, לשרש
לסמוחין אשר הספסמו לבחי ידים כח"ל,
פי"ד זה ויברכם חסד חספסחא ברכות
חושית, וכס הגס שאנו קוראין ידים
אפס"כ הוא רק בדרך נעלם, כי משם
באים חיקון, המדות ואז באים הברכות
לסמולמות, וזה וירד בהברכות עד למטה
ולמטה זה לזה כחיב מעשה, פי' בשביל
עשות החטאת והפולס בו' להמשיך שפע
בני חיי ומזוני, החטאת י"ל על בני וכמו
שכתוב בחטא יחמתי אמי על שא"ל בלי
שים הערבות גשמיות מעט כדאיחא
במדרש, וכן נמי משום שאי אפשר כ"א
פי"ד פסחא אשה לבטלה, וכמו החטאת
באזוב וזה החטאת והפולס, וי"ל פרושה
על חיי שהוא כליל שאין בו גשמיות, וגם
פי"ד החיות כבא מלמעלה בא להחדק
בו יח' ולפלות מעלה מעלה, והשלמים
קאי על מזוני כמו שכתוב והרענו באחו
שאיין פין ברים לרע בהברכה אם יש
שבה, וכן כחיב השם גבולך שלום חלב
חמים ישצריך:

במדרש זאת החיה אשר חאכלי, הס"ד
אמרת ה' לרופא אמר רב לא
נחנו המלות אלא לרף בהם את ישראל

אשה כי חזרית בו', דהנה ידוע שכל
הנבראים אינם שלימים הן הנפשי
הן הילודים והנבראים והנאללים עד אין
סוף צ"ה, כי בולם לריכים לשפמו יח'.
והוא אין לריך לו כי הוא הים קודם
שברא את העולם והוא אח"כ אין בו
השחנות, והנה כלדיק חמיר ראוי שיחדק
בבורא יח'. וזה פועל הרבה גם בענין
להמשיך שפע, וזה י"ל אשה אם הוא
מקבל כמו אשה, שחמיר רוצה לקבל
עליו קדושתו ומיחל אליו יח'. ואינו נראה
שהוא שלם כבר, וזה אשה כי חזרית
מ"מ

פרשת תזריע

מ"ט וגם שפע שממשיך וגם ללמד לחלמידים
 וזה וילדה זכר יפועל הרבה :
ובפר' עלים הכהן וטכרם ממקור דמים
 כו'. ו"ל דכנס שורש דם נדות
 בא מחטא חוס שחיתא כולל' נשמה כל
 נשי ישראל, וסנס איחא הפוסק צפי'
 פולס כאלו כקריב פולס וכו' וסנס לכפר
 בחורחו על אדם אחר זה לריך כסן,
 פ"י מי שסוא מחלמידיו של אסרן אוסב
 שלום ורודף שלום כו'. וסחלמידים נקראים
 בניס בני אסרן, וסנס ציולדת ו"ל שכפר
 עלי' קרצנות שלס על זס, וזס ו"ל וכפר
 פליס הכסן וטכרס ממקור דמ"י. פ"י
 מאשר חטאס צנפס חוס, וזס ממקור
 דמ"י כחטא פץ סרפס שסוא מקור על
 דמ"ס ממילא חס"י טכורס פ"ד ככפרס
 וקאמר אח"כ זאח חורס סיולדת, פ"י
 כסחורס פ"עליס נמי זס כמו שאמרו רז"ל
 על זאח סחורס לעולס ולמנחס כנ"ל:
 מנפס זמרי ומצקשים שכר כפנחס, וזס
 אין למפלס מפונג כו' וזס ו"ל מי סא"ס
 סוא סלדיק או חסיר סחפץ חיים סוא
 סאמח חיים סנלחס סוא דצקוטו יסצרך
 סרללוי ונופמח, (ו"ל פור פשוט חיים
 סוא נחס פ' מיסלדיק שחפץ חיים סוא
 נחס). זס אומר אוכב ימים סוא
 טווצוס סיפך מלפס נקרא לילס, כמו שכתוב
 ידי לילס, לרלוח טוב, פ"י שאינו רלכ
 לעצור צציל אכצח פוס"ז אדרצס רלס
 לסיוח לו שלום צעולס ומינוי פוס"ז כדי
 לרלוח טוב סוא חורס, וכן שמפסי סללס
 צסס סרצ כגלון סקדוס זל"ל סרצ סגדול
 מניקלשפורג שסיס קודס צק"ק שינללוי,
 לחס גלל חורס ולין חורס גלל לחס,
 פ"י סלכילס לסיוח לו כח לסודות לפניו
 יח"י, וזס לחס גלל חורס ולין חורס גלל
 לחס, לא כאלו שמחפללים כדי שיכיו
 יכוליס ללכול אח"כ ודוק, כי כל ספוצדי'
 אח ס' וסס צדרך סקר וליוס צל"ס
 לסאמח צציל אכצס אחרת שסס צסס
 ולא סיס כיונחס לשמים צ"ס או צסכרת
 לרלון אל יסצרך, וזס ו"ל זאח חסיס
 חורס סמלורע, לטין מולא רע שפוצד
 אח ס' ומולא רע ולא טוב ר"ל, אני
 נוחן לו פלס ציוס ססרחו שחסיס לו
 סכוונס ציוס שחפץ לסיוח לו סוא נחס
 ושלום שנקרא יוס צציל פסרחו, שלא
 חסיס לו צלצול מפצורת שמים, וסובל
 אל סכסן, אס חסיס כן יוצל אל סכסן
 סוא סקצ"ס סחיים ספקרים, וכן ו"ל
 יוצל אל מדרגת כסן שיסיס יכול לסמשיך
 חסד אל יסרלל אס כוונחו לשמים כנ"ל
 כ"י חצולו אל ארץ כנען כו' ונחתי נגס
 לרעח צצית ארץ אחוזחכס כו'. ו"ל דסי'
 סשורס שאלס חוזר צחצובס ורז' לסיוח
 פוצד אח ס' יסצרך זס נקרא ארץ סוא
 סשור'

מ"ט וגם שפע שממשיך וגם ללמד לחלמידים
 וזה וילדה זכר יפועל הרבה :
ובפר' עלים הכהן וטכרם ממקור דמים
 כו'. ו"ל דכנס שורש דם נדות
 בא מחטא חוס שחיתא כולל' נשמה כל
 נשי ישראל, וסנס איחא הפוסק צפי'
 פולס כאלו כקריב פולס וכו' וסנס לכפר
 בחורחו על אדם אחר זה לריך כסן,
 פ"י מי שסוא מחלמידיו של אסרן אוסב
 שלום ורודף שלום כו'. וסחלמידים נקראים
 בניס בני אסרן, וסנס ציולדת ו"ל שכפר
 עלי' קרצנות שלס על זס, וזס ו"ל וכפר
 פליס הכסן וטכרס ממקור דמ"י. פ"י
 מאשר חטאס צנפס חוס, וזס ממקור
 דמ"י כחטא פץ סרפס שסוא מקור על
 דמ"ס ממילא חס"י טכורס פ"ד ככפרס
 וקאמר אח"כ זאח חורס סיולדת, פ"י
 כסחורס פ"עליס נמי זס כמו שאמרו רז"ל
 על זאח סחורס לעולס ולמנחס כנ"ל:

פ"ש מצורע

נשכח אך מס שאזכור צעורת אל
 יסצרך על פסיק ראשון זאח
 חסיס חורס סמלרע כו' דכנס כחיב מי
 סא"ס סחפץ חיים אוסב ימיס לרלוח טיב
 כו'. ו"ל כפ"י מי סא"ס סחפץ חיים,
 דכנס איחא אין למפלס מפונג ולין
 למפס מנגפ, דכנס כחיב ופחית יומין
 יחיב לבושי' כחג חויר כו'. ויס סיפך
 מזס לצן סארמי, צסרת לצנס, - דכנס
 חסידות סוא סמדס סרליוס לפניו יסצרך
 מלר מלר, כי לוח פולחנל קמ"י קודשא
 צריך סוא ללל רחמי', וסאוכב אח סבורל
 צ"ס זוכס לנפס וספנוג עליון מחיר
 למפס, ומוסיף לו אכצחו יסצרך וסחלסצות
 גדול, וסיפך מזס סוא סחסידות של סקר
 ופניו חחרות ורמיות וכיולל צזס, פוסיס

השורש לכל המ"ט שנקטע פ"י זה בזה פ"ז חיים
ועושה פירות, וכנען הוא לי חגר סוחר
כמו בזה א"ש כנעני, וכן פשיט סירחא
שמים שאינו זו מישראל הוא נקרא ארץ
כנען, שפ"ד זה עושה סחורה עם
הבורא ב"ה מפלה אליו מ"כ ומ"ט וחורס
וחפלה, וממשיך ממנו יח' שפע קדושה
וכל טוב וכן נמי נקרא ארץ ישראל זה
אשר נחתי לכם לאחוזת, ונחתי נגע
לרעה בביה ארץ אחוזתכם, דהשורש של
עול מלכות שמים כשדורס רק לעבוד
אח' הסו"ח וחוזר בחשוכה הוא נקרא
ארץ כנען כ"ל, ובחוק זה יראה שמים
הוא ביה כי הראשון כולל הכל, וכל
אחד עושה לו ביה לעצמו יראה שמים
לפי ענינו, וסנה אם האדם הולך מחיל
אל חיל בכל פעם מוצא לו חסרונות
בעיניו עצדות שלו, ולריך לעבוד במדרגה
יותר עליונה מזה בכל פעם, וזה ונחתי
נגע לרעה בביה ארץ אחוזתכם וזה אשר
לו בביה כו' וסגיד לכסן, הוא, הדיק
של כל דור שש' אחו ברחמיו
למזבח דור ודור להמשיך להם חסד
ולקרובם אליו יח'. כמו (מחלמדותו של
אברן אובב שלום כו' אובב אח' הבדיות
ומקרבן לחורס וחלמידים נקראים בנים,
וכן פרשנו אל הכסן כו' אשר יסיה
בימים הסס) כנגע כ"ל בביה, (לזה
מדויק לשון וסגיד הוא ספור, דברים
שמספר שפלותו שמואל לו בעיניו עצדות
ויראתו זה וסגיד):

יציצה הכסן ופיונו אח' בביה צמרס יצא
הכסן לראות אח' הנגע, י"ל
דסנה אם אדם לדיק אומר על אדם
סווא הולך בדרך שקר ר"ל, הוא מעורר
חלילה בדבריו על העצדות שלו דופי
ועומאס, כי דבריו יכולים לפעול, וכמו

אל חלשן עבד אל אדוניו, פ"כ קודם
שיבא הכסן אליו לראות אח' הנגע וסנה
אח' בביה, פ"י העצדות ומ"ט שפלה
בביה סג"ל יפנה משם למעלה לרשוח
שלו, פ"י ישוב בחשוכה על כל שפלות
שסיה לו בזה ויחחרט על עוונותיו
ראשונים שגרמו לו הנגע סג"ל, פ"ד
זה יפנה אוחס משם וסס מקושרים
בהבורא ב"ה לרין לפניו יח' ואינו מזיק
לכם מה שאומר הכסן אח"כ שביה
טמא, וזה ולא יטמא כל אשר בביה,
משא"כ אח"כ אם ישוב בחשוכה קשה
לו כיון שירדה טומאה עליהם, (זה י"ל
נמי על מה חסס הסורס כו', כי לכל
מופיל עסרה נמי אח"כ כ"א על עניני
גשמיות מאד זה כלי חרס), ולפי זה
אפשר לפרש כל הפרשה על הסדר, כי
אם הנגע אינה כל כך גמורס ואפשר
לחקקס פ"ד פשפוש במעשיו ובמדותיו
שסס הסודודו' שצפה ימים הוא סמדו'
שסס שצע כידוע שסיו ימים כראוי פ"ד
הסורס אור שנקרא יוס, וראה אח"כ
כו' וחללו אח' האצנים אשר בזה הנגע,
סס י"ל האותיות של הסורס שצא לו
הסחר להסנסג כן שנקראו אצנים, ופער
אחר יקח, י"ל יסנסג גס בגשמיות לפי
אוחס סמדס סגרוס שמואל וסוא מחקן
אוחס, כ"א בכל מדה יס בזה שצע, כי
כלולים כולם משצע כמו שאוי מסספירי
פומר שצע פעמים שצע יסנסג בגשמיות
בדרך אחר לחקן כראוי, ולעיל שכתנו
וראס הכסן וסנה הנגע בקירות בביה
שקפודו', פשיט שאינס גלויס לכל,
ירקרקות או אדמדמות י"ל כי פ"פ סרוב
מלויס אוחס סמדוס רעוס סספארוס
זה מלוי או גאוס ושנאח חנס וכסס,
זה ירקרקות סוא סספארוס או אדמדמות
סוא

זאת, (כי הסמיכס פילאס זאכ מרוב אכבחו יח' מלפטר מאד ומחמרמר על פגמו ועברו רצון אל יח' כי משיג חסדו ואמחו וקסס לו מאד וזוט סוא מאד מלפניו מרוב שגחו יח' (שמשיג שאין סוף לסגס). וזה נקרא' מעין חסובס פילאס). וזה אומרו צפר בן צקר לחמאח. פר סוא קסס כמו מרחיקין משור חס על גבירתו וכמסו, וזה סוא שיחגבר מאד על יצרו בכה גדול ואיזכו גבור כו'. וזה צפר בן צקר. פוי שיצא לו על ידי שיצקר מעשיו שיפסס במעשיו, וזה בן צקר לחמאח, לשון חיטוי שיוסטר פ"ד זס מעונוטיו, ואיל, גס סוא ו"ל לשון חוזק, לעולס, שיחגבר לעלות למעלס למעלס. ו"ל עוד לשון איל בקמץ חמס כיו"ד על זריזות כי לזס צריך זריזות לסחדק אל ס' יח' וזה ואיל לעולס, כי אין נקודות בחורס כמו שאי' בשל"ס פ"ד זס. כחונס בד קורס ילכס כו'. ו"ל על אככס שיצא לו פ"ד זס יפסס לו חליקא דרבנן מלד אככס שמרמוז בלבן :

ע"ד דק לבשתי וילבישני, שייך לפסיק בזאת יצא אכרן אל סקדס כאשר כחכנו לעיל, וכן כאן דק לבשתי, לבושי יראס מוס חלוקי דרבנן וילבישני מאככס, ועוד פשוט כמו שפרשו רז"ל שיש מי שלובס מלבוש נאס ואינו סגין לסלבוש' אך אני לא בן אמר איוב כ"א דק לבשתי וילבישני סיס סלדק נאס לי, ויש לפרס צענין ספירוס סג"ל סלדק סוא סיראס ו"ל בן דנסס כחיב מי יחנך נאס לי וינק כו' אמלאך צחין כו' גס לא יבחו לי, סוא פשוט כי מי שיש לו דביקות גדול בסבורא צ"ס, גס בדרך וצמיר ובכל מקיס סוא זוכר אוחו יח'.

משא"כ

סוא גאוס וכמס, וגס סאווס נשים מרומזוס באלו כמו נורא צ"י עמרס. ומרואיסן ספל מן סקיר, סוא פ"ד זס אפסטר לפרס כל ספרסס ונשכח, וסצא אל סביס כו' וססיכב צביס כו' יככס בגדיו צריך לשוב ולככס בגדיו לשון בגידו' ולי לבושים חלוקי דרבנן, אס סוא פ"ד זס סביס. כיון ססביס לא פסור צריך לשוב ולפסטר מס ספעל פ"ד זס, וכן ססוכב סוא לשון ספלות מהדבק צו סנגפ וסספלות, וכן סאוכל ספיעל פ"ד זס יחודיס, ואס נרפא סנגפ, פ"ד מס סססיר אוחס סמדס לבד סוא חלץ אח סאצניס כנ"ל ופסטר אחר כו' סוא טוב, ואס לאו צריך לסחזר כל סביס שאס יש לשוס מדס רפס סחגברות גדול מחקלקליס כל סמדות פ"ד צריך לבנוס ביס מדס כראוי לגמרי :

פרישת אחר

בזאת יצא אכרן אל סקדס כו'. דנסס כחיב פחחו לי ספרי דק כו' כשכח. וסורס סדבר סמכר כי סיראס סאדס חוזר בחסובס ורואס לילך בדרך אמח. סוא סחשובס סחאס נקראח דק סרואס אז לסחכג צלדק וסוא סיראס, משא"כ אס משיג מדרגה אככס אינו חושס כ"כ לפעמיס לדקדק כ"א רק סדבקות בצורא צ"ס ולפעמיס כראס לבני אדס שאינו מחכג כסורס, כי אככס מקלקלת ססירס, פ"כ אז אינס נקרא' דק. וסכס סמדרגס ראשוניס נקרא' זאת, על סנראס לפיין מס שמחכג כראוי פ"פ סחורס, וזה ו"ל בזאת יצא אכרן אל סקדס למדרגות יוחר פליונות ממגס ומפי' איך סדיס סחשובס סנקרא

משא"כ מי שאינו דבוק ב"א בית הכנסת
ובית המדרש, יכול לזכור בצבורא ב"ה.
כי האויר משם נקרא אוירא דא"י
המחכים. וכחוצ סן ירחא ס' יוא חכמה.
וכן אמרו רז"ל עתידין בתי כנסיות ובתי
מדרשות לקבוע בא"י ובחוץ לסם קשם
הדבקות. כי מקרי אויר ארץ סעמים.
וכן פרשנו ואפשר הוא ברי"מ אלשיך ז"ל
שמה זבולון בלאתך ויששכר באסליך, כי
זבולון נקרא הדבק בצבורא ב"ה כמו
יזבולני אישי ובית זבול לך, ויששכר נקרא
שאנו רק עוסק בחורס הדבס, ואיחא
צזיכר כי סם נקראים דגו סיס כיון
שפורשין מן סמים מיד מחיס, בן סה"ח
שאין לסם דבקות אס אינס מחמידים
בחורס קשם לסם. משא"כ הדבקים בסי
יחי בכל מקום אפילו בשוק ובדרך שאי
אפשר לסם לעסוק בחורס מוצ לסם.
וזס סמה זבולין בלאתך ויששכר רק
באסליך, וזס י"ל מי יתנך כאח לי וכו'
אמלאך בחך. אפי' חוץ לארץ וחוץ לבתי
כנסיות ובתי מדרשות אמלא אוחך
ואשקך, פ"י אחדדק בך כי נשיקס יוא
דבקות, וי"ל עוד לשון משקס אשקס
אח ספולמות מעס שפער כעיו, וזס
אשקך, גס לא יבוצו לי, פ"י לא יעסקוני
לשון ציח, וי"ל עוד לשון ציון כי מי
ססוא דבוק צו יחי כראוי וסר ממנו
ח-אות נעוריו כזר אין מלטיגין עליו
כלל כנ"ל דרק לבסחי וילבישני, וזס כל
שרוח סבריות נוחס סימנו כוי, וודאי מי
שמוצד אח ס' יחי, סגס שמלטיגין עליו
לא יכוח בשביל זס, כ"א שפדיון לא
נגמר כראוי צמוד שמלטיגין עליו, סגס
סגס מלדיק גמור נמלא ליאני סדור.
כ"א שאין אנו מדברים רק בססס ורוב

בני אדם סמכירים אוחנו, וזס גס לא
יבוצו לי:

ישמרתם אח חקותי כוי אשר יעסס
אותס סאדם וחי צסס אני
ס'. י"ל דססס יס מי שמוצד אח ס'
יחי לפי סכלו לצד, כמו כאבות סקודס
מ"ח. אך מי שמוצד בן לריך בדבקות
דוקא דאל"כ לא נחשב, משא"כ אס
עוסק ע"פ סה רס גס אס עוסק ססס
סוא עוב, כי יס צס חיות כיון ססוא
ע"פ סחורס, וזס ושמרתס כוי אשר יעסס
אוחס סאדם וחי צסס אני ס', כי יס
צסס חיות אני ס' יס צסס וי"ל עוד
אשר יעסס אוחס סאדם וחי צסס, פ"י
אס יעסס אוחס סאדם ויסיס מי צסס
דבדקותו יחי. אני ס' פועל ממילא גס
סמחקי סדינין, כי אני מרמוז דדין כי
סמראס גבורות וכססס אומר ראו כי
אני סוא וכמו סכחוצ בחורס ראו פסס
כי אני אני סוא. ממס שיטסס נקמית
צעובדי גלילים, וזס אני ס' יסיס רחמים
וגס י"ל לקשר כנסת ישראל צו יחי:

בפי אחרי סף פ' יוסי"כ פ' וסיח
זאת לכס לחקת פולס כוי ויעס
כאשר לוס ס' אח משה, אין שייכות זס
כלל לכווי עבודת יוסי"כ, סכ"פ פסוק
צפ"ע סיס לו לסיח ש"סרן עסס. ומוד
סוא לכאורס למותר כי ודחי אסרן עסס
כאשר לוס ס', ורשיי פ"י שלא לבסן
לגדלותו כוי, לכאורס ג"כ סמוס וכי
סעלס על דשך ש"סרן יכנס בצבור
סורכ או עבודס ומכ"ס לכספאר וגדלות
חלילס. וזס י"ל דססס מצינו באלישע
סכיוא ועסס קחו לי מגן כוי פירשו
רז"ל שנסחלקס ממנו סככינס פו"ד כסס
וסולרך למגן, וכסס צמסס רבינו לא
מצינו

כזכיות וזה יאמר לכפר על בני ישראל כו' פי"ד זה יופש למפרע פי' הישראל כאשר לוי כי את משה. פי' בעצירות הובע שפשה מלוח פ"כ נקראים באחדות ויפש. כי אם אין עצירות אנו חד מלך בשורש:

פירשת אמור

אמור אל הכהנים בני אהרן כו'. י"ל דהנה כהנים נקראים עובדי ה' יחברך. (בפרט המהפליים כראוי כי חפלות במקום קרבנות חקנוס). והנה עובד וראוי לדריקים שחסיס להם מדות של אהרן ככהנים וכמו שאותה הוי מחלמידיו של אהרן ככסן אובב שלום כו' אובב את הכריות כו', והנה החלמידים נקראים בניס, וזה אמור אל הכהנים עובדי ה' יחברך שיהיו בני אהרן מחלמידיו של אהרן ככיל, וזה בני אהרן ואח"כ שיפשו כן ואמרת להם לנפש לא יטמא בעמיו, הגם שיאכצו את הכריות ויאכצו שלים לא יכנסו כ"כ לקרב עצמם להפולס עד שיצואו לעיני גשמיים וחאיות, וזה נקרא נפש כמו נפש כיפס בעל נפש מי שלכוע אחר החומריות, וזה לנפש לא יטמא בעמיו, משא"כ קודם היותם בני אהרן מחלמידיו ממילא דרך כדריקים לפרוש עצמם מהפולס, פי"כ אמור ואמרת:

קדושים יהיו לאליהם כו', דהנה כח"ב ולא חשצו בשמי לשקר וחללם כו'. י"ל שלשון וחללם דהנה לישראל יש שלשה מדות עיבות ביישנים ורחמנין וגמלי חסדים, וכנה מהמדות הללו נמשכין עוד ג' מדות טובות. ממדות גומלי חסדים דכוא מדות חסידות, גורם אהבה גדולה ודבקות גדול גורם לנצח

מלנו כן הגם שבעם לפעמים עד שצא לכלל טעות, לא הולך אח"כ להחפלות להשראות שכינה, כי זה צא מפלכות שצא פי"ד כעם שמרגיש העדר שום רוח נדיבס כראוי לסיות בלב האדם מה' יח', ופי"ד כעם נראה שמחלק ממנו ובשביל הפלכות הולך למנגן, דאלי"כ מה מופיל מנגן להשראות שכינה אלא לשמחו כי ודאי החטא של הכעם לא חמנע אוחו מהשראות שכינה כי כוונתו לשמים הים וממילא צא פי"ד מה שהוא חרד על רצון הבורא ב"ה, והנה משה רבינו כח"ב עליו בכל ציחי כו'. לא הים לו פלכות בשביל זאת וצלא זה הים עניו מכל האדם ולא הים חושש על עצמו כלל וכדאי' בזהר ממנו, פ"כ לא הולך למנגן כי לא הים לו שום פלכות, והנה כשיש לאדם פלכות מותר לשמוח מטע פי"ד פולס הזה וכיוצא בזה, או שום מדרגה שחננו יח' כדי לבא פי"ד זה לשמחת הבורא ב"ה, ושלם ידמק רגלי כשכינה בעצבות כדאי' בחקוני זוהר הגם שהוא כמו נהנה בכבוד חורס הוא במדרגה שחננו יח', הלא לש"ש ככיל והנה אהרן לא הולך לזה כלל כי לא הים לו פלכות כי הים למדרגה משה קרוב, וכדאי' מלמד ששקלים הם וכן נחנו מה ואהרן מה הוא, וזה י"ל שלא לבשן לגדולתו פי' ככיל, שלא לסיות לו פלכות פי"ד מיפיו האור וזה לגדולתו, גם זה לא חשב שום פעם ככיל. אך דקדוקים הראשינים י"ל ששייך נמי לכאזי דהנה ידוע שאנו עם בני ישראל נקרי בשרשנו כנסת ישראל ששרשנו הוא חד. אך מחמת חטאים יחפרדו כל פועלי און, והנה פי"ד חשיבס מאכצב נפשים עצירות כזכיות, והנה ביה"כ ראוי לבזון עונות הוא לפשות

לנלח בגניבות, וגם מפני זה גירס לפסול ניסים לישראל, כי אוסב את המלך הוא אחד עמו, כי מי שהוא אוסב דבר הוא דבוק בלבו עם האכזב, וכיון שהוא כאחד עם הבורא ית' יכול לפסול נסים, וכן אהבה גימ' אחד. וידוע כי חסד הוא אהבה פ"כ חסד לאברהם ונקרא אוסב. אברהם אוסב. פ"כ נמשך ממדת אהבה גלח כנ"ל וממדת צושה נמשך הודאה לוודות על פונותיו שהוא צוה עליהם לפני הבורא ב"ה ולסודות ולכלל לפניו, שהוא צוה על רוב עובד ומודע ומכלל לפניו ומודע על האמת שהוא צוה לכפור, וממדת רחמים נמשך השפעה למי שנריך לו והוא מדת יוסף הוא המשביר ונותן עוד שחכים להמקבל כל זרעו הוא שחי מדות שמעשיר להמקבל והנה שבוש לשון שבעה שבציונות אמת גורם השבע מדרגות ומדות כנ"ל מאירים ומשפיעים לכנסת ישראל, והוא שאמרו רז"ל אם יש בך כל המדות כללו אז ובשמו השבע, כי גורם להמשיך משבעה מדות לכנסת ישראל ונגדל פי"ד זה שם שמים, משא"כ השבעה לשקר חללה את שם אלקים עושה חלול שם ה' שאינו משפיע כנ"ל. אדרבא אני ה' כי ודאי זו ית' אין פנים, וזה י"ל קדושים יהיו כו' ולא חללו שם אלקים, כי הם צריכים נמי בן להמשיך כל שפע, ופשיט הוא פשיט כשיסיון קדושים לא יפגשו ולא חסיד חלול השם חלילה, כי את אשרי ה' לחם אלקים הם מקריבים, דהנה בקש משה רחמים שחשד שכינה בישראל ונענה, ובקש רחמים שלא חשד שכינה בצובדי כוכבים ונתן לו כן, דהנה כל ישראל יש להם כרסורי חשובה ועול מלכות שמים, בשביל שהשכינה אחנו גם בגלות כי

קבלנו עולו ית' כראוי. והנה ידוע אומות הקדמינים בעובדים, נקראו חסידים אומות הפולס ותיכף משיגים לחסידים, לא נשמע לומר לדיק אומות הפולס או עובד בהם, כ"א תיכף חסידות כי מלכותם אינם כלל כגוי אשר נדקש עשה קורא חגר, רק אם הם היו מביאים לישראל יש להם נחת בעיניו מפי' זה, וחסידות הוא על גמילה חסידים, וכמו שאיחא בחנא דבי אליהו שאמר אליהו בן לממלק שישראל נוחלין המוכ"ז והמכ"ז, לך וחפור להם צורות שיחין ומפרות וחזקה על ידן לעמו"ז ולעמו"צ והוא לא עשה בן כו'. והנה אחנו מלכות שמים אינם פוסקת מאחנו עולם היראה הוא אלקותו ית'. והנה כהנים הם שושבנים דמפי צריכים להפלות המ"י לה' ית', וממנו שפע קדושתו לכנסת ישראל להגדיל אלקותו ית' שפענו יתצדק, והנה שמעתי בשם הרב המגיד מראוונא ז"ל ה' אלקים אש אוכלת, כביכול נקרא אכילה אש הבורא בלבו אליו הוא לרצון לפניו, כמו אכלתי יפרי עם דבש, וזה כי את אשרי ה', האש שלנו מפלים לה' ית' וממנו לחם אלקים אכלנו, ושפע קדושתו ית' להגדיל אלקותו שפענו הם מקריבים חמיד פ"כ וכיו קידש, וי"ל וסיו קודש דיע חכמה פילח וחכמה תחאס וחרו"ס נקראים קודש וזה קדושים יקו לאלקים כו' פי"ד זה וכיו קודש מחכמה פילחא ישיגו נמי כמו ששמעתי בשם הרב כנ"ל שאפשר לאדם שהוא שפל בדעהו להשיג משה, הגם שלמה המע"ה אמר ארבעה וביא רחוקה ממני. ממני דייקא שהוא הים מלך וסיו צריך להחכים מפע בגבסות, כי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול וסחכמה מאין תמצא :

שנקראה ראשו, ובגדיו לא יפרוס (יראה)
וי"ל פועל שיסיו מדותיו ופרושו לבושו
כמו וילבש את דוד מדיו, כן ראיתי
כחוצ לא יפרוס שיסיו מדותיו מציבים
שלמים אחנו כראוי ועוב :

עוד וקדשחו כי את לחם כו' י"ל דכנס
ראוי ועוב שלא לכעריה את
הכדיק כ"כ שלא לגרום לו מניס
מקדשחו לשמים כי הוא צריך לפעול
ימוריס, וכנס ודאי ערמות הכדיק
שמעריחים אותו הוא בשביל לרכס לזכ
י"ל וקדשחו את כנסן הגדול הכדיק
העובד את הקצ"ס (מאכנס ודאי אכנס
את ישראל מאד, וגם הם אכנסים אותו
מאד כי כמים פנים אל פנים כו').
לזה אומר וקדשחו לשון פרישות שיבא
פרוש ממך שלא תכלכל אותו, כי את
לחם חלקיק הוא מקריב, צריך שלא
הסיס לו כלכל ולא הסבור שחסיס לך
הזקן פי"ד זה שחפרוש ממנו. לזה אומר
קדוש יסיס לך, שתופיל לך מכ שיסיס
קדוש כראוי, כי קדוש אני ה' וזה תופיל
לך יש קדושה ממני, כן גם הכדיק
סולך במדותיו ית', שטוב לדורו הם הוא
קדוש ממשיך קדושה לדורו, וכן כל
עיבות שאפשר :

וספירתם לכם ממחרת השבוע כו' עד
ממחרת כשבת השביעית
תפסרו חמשים יום וסקרבתם מנחה
חדשה לה', דים משל לזה אדם שטובד
אוחו ית' בחימוס וכה ויש בו חערבות
רע, למשל גאיה או שים פנים אחרת,
לזה נקל להשיג מדרגות אך לא להסיקר
דבקותו, וכמו ששמעתי משל מ"בי שאמר
משום אחיו ר' זושא שמיחיים אותו
לילך בכל השערים, כי מחלוצים בו עד
לשער שחמלך בו חותכים ראשו צבכ"כ.
וסנס

והבהן הגדול מאחיו כו', י"ל דכנס
אם סולך שפע גדול ממנו
ית' אלינו מעולם סיותר עליון נקרא
הקצ"ס ית' גדול, על שצא גלויו מעולם
העליון למטה, אעפ"כ למי שאינו כ"כ
חשוב וסוא למטה נק' כביכול גדול יותר
זה פועלים לדיוקים, ונסה הקצ"ס נקרא
בסן כידוע, זה וסכסן הגדול זה צא
מאחיו מאחנו שנקראים אחי ורעי ונפעל
עוד, אשר יוצק על ראשו, סוא כחורס
בן פירשו רז"ל על ראשו כחם סוא
סחורס, ומעין זה אמרנו בעזרת אל ית'
על ר' יוסע בן קרחס הקשו סחוספות
למס לקרוא אותו צסס שגראס גנאי
שסיס קרח כגס אמר כן י"ל סוא בשביל
ששצח אותו סוא למשל סלא חסלוע בו
פ"ס אמר כל חכמי ישראל דומים לפני
כקליפות ססוס חוץ מן סקרח סזה
משא"כ כאלן, וגם סס עיב לפרס למס
קרא אותו כן, נראס דכנס ר' עקיבא
דרס על כל קוץ וקוץ חלחלי סל סלכות
וסנס קוץ נקרא שער י"ל פ"כ שחורס
נקרא ראס וסוא דרס מסקולין סלכות
עסס סוא מסעמרות ראס גופס סוס
קרח כלס סעמרות, וקולין ססס סלכות
כמי וזה סוא לשצח קרח וכן בן קרחס.
וסנס צדיק כסלומד חורס חיקף מולא
צסס סאור וסנופס קדושס שצס, וזה
אשר יו ק על ראסו סוא סחורס, שמן
סמסחס, סוא קדושחו וספצו סקדוש
אורו ית', ומלא את ידו פי' נמי פועל
סמחמלס ידו לכספיס אלינו חמיד, וגם
ללכות את סבגדים סעוסיס מסצירות
זכיות ולסון בגידות סעוסיס מסבגדים
סס עונות לבוסיס חלוקי דרבנן, את
ראסו לא יפרס, כו' ויראס וכן י"ל
סיעל סלא יצטל מלגלות סידות סחורס

וסנה כשרואה יחצרך מעורר רחמיו
 וחסדיו הגדולים ממקור החשיבה עליונה
 עליו ונופל השפלות וסוף במעלה עליונה
 שהשיג בלא שפלות ואח"כ הפע"כ לריך
 לעיין ולחקן מדוחיו ולעיין בכל פרטים עד
 יתקנס כולם ואז יהיה דבוק בו יחצרך
 כראוי חמיד, וכן נמי לריך סיוע ממנו
 יחצרך על השפלות והתעורבות שחוריד
 ממנו לצמר ממנו לגמרי, וכן היה ביציאת
 מזרים כעלנו יחצרך ממ"ט שפרי עומאס
 שהשיגו כ"כ ע"ד התעורבות רע ממזרים
 למ"ט שפרי בינה, וכמו שכתוב אנכי ה'
 אלוקיך אשר הולאתיך, פי' בזיכר על
 בינה, וכח"כ חמשים פעמים בחורה,
 וסנה היה לריך להעביר מן העולם כל
 התעורבות רע וכל הטימאס, וזה נגמר
 בשיבתי של פסח, וזה ממחרת השנה
 הוא קדושת היום ראשון של פסח שיצאנו
 מן כעומאס והשגנו הקדושה הנקרא
 שנה לריך לספר מ"ט ימים לחקן ע"ד
 זה השנה מדות בפרטיות שבע פעמים
 שבעה, כאשר בארתי כמה וכמה פעמים
 עניינים, וסנה בפשיטות דרך משל
 האשם האוסבה את בעלה הושרת כמה
 יש לה עוד שחיה ראוי להעלה, וסוף
 את אוסב אותה ג"כ סופר מאסבה מחי
 חיה אשחו עמי, כן כאן אנו סופרים
 מחי נחיתר עם אבינו ששמים, כי
 בצונית הקצ"ה מחיתר עם כנ"י
 בראשונה במ"ח, וכן בכל מצותה כי
 הקדושה שנפעלה מתעוררת חמיד בזמנה.
 וכן ע"ד זכירה ומכ"ש גם בזמנה כי
 אמר יש לו רגלים משא"כ ספי"א שקר
 אין לו רגלים, מ"כ לא חקוס פעמים
 לרה וסנה בצורה יחצרך ג"כ סופר
 כזיכור, וזה מונה מספר לכוכבים, פי'
 מאסבה אוחנו. (וכן ידוע שהקצ"ה

מקיים כל החורה כולם, אך קאמר
 שמונה הוא אלינו כנ"ל שאנו נקראים
 כוכבים (ידוע). וסנה היה טעם על
 שביתי של פסח שהוא יו"ט, ומה שאין
 אומרים כלל גמור הלא היה בגמר של
 יום ראשון עיקר בו, י"ל כמו שארז"ל
 קראתם זו הלולה, כן כאן השירה היה
 הוא כמו כלל גמור, סנה שהוא בני
 יום הפע"כ דבר [בפחו] מה עוב כ
 מתעורר הרוח הקודש של השירה הסיו
 וסנה כל ספירה ומדה כנגמרת לחקן
 נקרא שנה, כמו שנה בראשית על
 שנגמרת בריאת העולם, וספיקר היה
 בשביל ישראל וסנה הספר שלנו הוא
 לאסוב רק אוחו יח', ולאסוב את אוסבו
 ולשניא המניע מאסבה ולפאר את
 אסבה וכנ"ל, וכן במדה גבורה הוא
 שנאה רע לאסוב זה שינאה את הרע
 ולשנוא הסיפך, מזה ונפאר זה המדה
 שנאה וכו' וכן לפאר אוחו יחצרך כן
 וכנ"ל, וכן למעלה כזיכור גורם להחלול
 אסבה יחצרך לנו וחסדו עמנו שיחלל
 שאוסב, יח' להגדיל חסדו עמנו ושינא
 הסיפך מזה ומפאר מה כנ"ל וכן שינאה
 את הרשעים לגלות זאת, ויגלה שאוסב
 לשנוא את שונאיו ושונא הסיפך מזה
 וכן לכולם ולחכימא ברמזה וכן לחכם
 ויחכם, וקלרתי פה ומסרתי בכתוב
 בלא ישוב כ"כ, וסגמר כל המדה, פי'
 השבעה של המדה נקרא שנה כנ"ל, וזה
 עד ממחרת השנה השביעית נגמר המ"ט
 שפרי בינה בא האור ממנו יחצרך
 משער החמשים, וזה חמשים יום
 וסקרצחם וסקרצח מנחה, פי' הוא
 באלו הקריבו מנחה בזה שהוא חדש
 לסי, פי' כנ"י נעשה חדש לסי וזכירה
 וסירה ודו"ק:

שבת כמו שבת קידש שסיס גמר הכריאש
 וזה שצב שבתות חמימות שחסיס צלח
 גאוש שנקרא בעל מוס, וזה חמימות
 חסיינס שלח חסיס גאוש צכס, עד
 ממחרת השבת השביעית הוא צינס. חספרו
 חמשים יום י"ל קאי על חכמה וצינס
 חמשים הוא צינס יום חכמה. וסקרצחס
 מנחם חדש לסי. שפע קדושה יוחר
 עליונס לפעיל נחת רוח לפניו יחברך
 במדרגה יוחר עליונס פי"ד שפע פולס
 העליון יוחר. וכאן הוא כן כי חבואו אל
 הארץ, י"ל הוא לראות ליזחר מחומריות
 וארציות לשבות צה שבת למטיע פלמו
 מחומריות, והוא לשין שמיטה להשמט
 מגשמיות וזה מה שמיטה נאמרו כללותי
 ופרטיו מסיני לשון שנאש שינאש הכר
 הילכ"ר כנ"ל. כי הוא על גשמיות צריך
 ליזחר מאוד שלא חמשיך אובו החלוש
 לידי חטא פ"כ נאמרו כללותים ופרטים
 צהר סיני. נ"ל שינאש הילכ"ר צכלל וצפרט
 ליזחר צכל ענין הכהנא גשמיות שלא
 חסיס צה שום ילכ"ר אף כל המליות
 נאמרו כללותים ופרטותיהן מהר סיני.
 וסנה כנ"ל צעומר הוא על הקדושה
 כגדולה שמרומ צעומר והוא עליו
 הפחלומייה. ואח"כ הוא הספירות הקדושות
 ממדרגה למדרגה. (וי"ל שמרומ צשעורים
 הוא על החשובה ופשיט עונות כמו
 שאיתא בצרכות וסר פיוך וחמלאהך חכיפר
 מרומ צשעורים. ועומר הוא משעוריה.
 זה הים כחוב צין השיטים) כי חסד
 הוא אהבה. ויש צה שצב צחינית לאהוב
 את מה שהבורא צ"ה אוב צלשנא
 המצטל אותה אהבה ולהיות חפארת
 לו אותה אהבה ולנלח צדצר דוקא
 לאהוב את הבורא צ"ה ואת אשר הוא
 אוב ולסודות לו על מה שפשע לי
 מאהבצו עד סנה ולהשפיט באהבצו
 ללמד

וספ"ת לך שצב שבתות שנים שצב
 שנים שצב פעמים כו'. דסנה
 דרשו רז"ל על סיני הר שירדש שנאש
 לעובדי כוכבים. שנא' עוד ראש ויחר
 גויס ויחר הקצ"ס וכו'. וסנה הילכ"ר
 צדיקים נדמה להם כהר. י"ל וידבר ה'
 אל משה צהר סיני לאמור. שחסיס
 אמירס חורס לעס צהר סיני שחסיס
 לו שנאש את הילכ"ר לא די שילחם עמו
 שלא ישמע לו כ"א אפילו שחסיס לו
 שנאש צילכ"ר, וסנה כחיב וספרתם להם
 ממחרת השבת מיוס הצינאם את עומר
 החנופה כו' מה צין חאי להאי קרא
 וספרת לך שצב שבתות כו'. דסנה צחג
 המליות השגנו אורו יחברך שלא בצדרגה
 כלל, כי היתס השפס צריכה לך שלא
 להשחקע שס כי הים חפזון שכינס שסיס
 הבורא צ"ה מדלג עמנו על הסרים סס
 סחלוש וספלות של הילכ"ר שנקרא הר
 כנ"ל. וזה מדלג על הסרים פ"כ נקרא
 פסח לשון דילוג כנ"ל כמה פעמים אח"כ
 כחיב וישובו ויחמו כו'. ושמעתי שח"כ
 צוס יח' שנראש להשיג כל המדרגו' של
 הדילוג וססיהם שלא בצדרגה שסיס דילוג
 על הסרים נשים בצדרגה כראוי לצפר
 כל שפלות וחסיס צמעלס עליונס אח"כ
 כראוי וגכון כמו שסיס אח"כ צחג השצועות
 צקבלת חורס. וזה וספרת לך לשון
 ספירס וצסירות וסרת עלמינו מכל
 שפלות וילכ"ר ממחרת השבת הוא הקדושה
 הראשונה כנ"ל שצב שבתות חמימות
 חסיינס, כי כל סמדות סס שצב, וכל
 אחד כלול משצב. וצספר הראשון כארבנו
 צענינים סאלו וכשצא סובו וסכשרת סמדה
 מכה אל הפעיל לידי גמר סוב נקרא

ללמד לצדיות צדרי' שלשון וכיוצא בזה
לצא מכה אל סופל למעשים ודבורים
עוזים לפניו יחי'. וכן לשנוא מה שסוף
יחצרך שונא. גם בזה יש שבעה בחינות
א' לאסוב הדבר שסוף שראוי לשנוא אוחס
סבני אדם וכיוצא בזה דסיונו נמי לסיות
שונא זימס וסוף שנים. א' לאסוב אוחס
שנאס שיאסוב זס שיאסוב זס לשנוא
אוחס פנינים שראוי' לשנוא אוחס ולשנוא
הגורמים אהבתם ומונעים משנאחם ולסיות
הפארה לו אוחס דבר לשנוא אוחס
פנינים. ואס ימנעו אוחס מלסחנכג כן
ינלחם בכל האפשר ויודס על זס. שכן
ראוי ויביא חפלו באלו מכה אל הסופל
סוס שני פנינים וסס כלולים מכל החמשס
הניל. פ"כ נקראים כל שכלולים החמשס
מדות. וכן הניל לפנין אהבס ראוי לומר
כן. פוי שיאסוב לאסוב אח אשר אסוב
לסבורס ב"ס וישנא הגורס שלא לאסוב
ופשוט וישנא שסלא לאסוב. וחס"י הפארה
לו האסבס הניל. וינלח לסמונעים מלאסוב
הניל. ויודס על האמה ויביא מכה אל
ספופל בזה סס שנים כללות החמשס
סקודמים. וכן הגמר באלו נקרא שבה
סן צטנין אהבס שבה חפלו מכה אל
ספופל לאסבס אח סבורס ב"ס ואח
לדיקים וכיוצא וכן לבוא מכה אל ספופל
השנאס לשנוא זימס וכן לשנוא סמחסיאוס
ומכעיסין לפניו יחצרך במרד הניל סבאח
סדבר מכה אל ספופל מקרי שבה כמו
שבה בא מעשיו יחצרך לגמר מוב. כן
גס באלו. וכן לרואח לפאר ליוצרכו ג"כ
בדרך זס לאסוב סדבר לפאר ליוצרכו יחי'
ולשנוא שלא לפאר ושחסי' הפארה לאדס
בזה לפאר לסיוצ' ב"ס ולנלח סמונע מזה
ולסודות על זס, ולרואח לבא מכה אל
ספופל ומעשים ודבורים מפין ספנינים

הניל וסמדות מ"בוח הניל, וכן לנלח בזה רוח
וחשכחות לפניו יחצרך ג"כ ככל הניל.
וכן לשוב בחשוכס ולוודות לפניו, וכן
פשוט לסודות ולילך בדרך אחס וכן לרואח
לנפור ברית כראוי ג"כ ככל סשבע מדות
הניל לאסוב סדבר לשמור ברית מאוד
כו'. וסס צפרע רק חמשס מדות, וסבאח
מכה אל ספופל סוי שנים שכלולים מכל
סקודס וכן לסיות לו פול מלכות שמיכ
לסיות סמעשים רק עוזים וסדיבורים
עוזים ג"כ ככל הניל, וזס ייל צספירות
ספומר הניל, וכאן סוף לסשמר מגשמיות
בכל סמדות סרפוח ליזכר. וצס שיסמור
עלמו מחאווה נשים וכיוצא בזה מאסבת
כבוד וגזל ויאסוב שלא לאסוב זס וישנא
מלאסוב וכיוצא בזה כוי' עד גמר מכה
אל ספופל נקרא שבה וסמיטס שמשמע
ומונע. עלמו מחמאים וכן ליזכר שלא
ישנא אח סחכמס. ולא ישנא אח ספנינים
ואח סלדקית וחוכחות ומיסרים, ויאסוב
שלא לשנוא וישנא סמצטלים משלא לשנוא
וסגורמים לו לשנוא אח הניל וחסיס
הפארה לו שלא לשנוא כוי'. וכן שלא
לסיות לו סהפארות וגאוס ג"כ כ"כ הניל.
וכן שלא לסעמיד על דבריו לנלח דוקא
במס שסוף לא לרצון לפניו יחי'. וכן יודס
על האמה ולא לסודות לפ"ג ר"ל וגס
אלו ככל הניל, וכן שלא לפגוס ברית וכן
לסיות מעשים עוזים שלא לעצור ויאסוב
שלא לעשות מעשים רעים וסרסורים
רעים וחמאים וישנא סמעשים רעים
וסדיבורים רעים וחמאים וכיוצא כוי'.
פ"כ כאן נקראים שמעית שמימט עלמו
ממס שסוף נגר רצונו יחי' ונקרא שבתות
הניל שנים לשון אס יחי' חמאים כשנים
ששומר עלמו מחמאים ומחמיר על עלמו
מאוד לסזכר מחמאים, וזס וספרת לך

שבע שבתות שנים, וסיו לך ימי שבע שבתות שנים, שבעה חסידים לך ימים מעולמות עליונים קדושתו ית'. פי"ד כשמתות כנ"ל, וקדושתו נקרא ימים כמו חורס אור ויקרא חלקים לאור יום יסיו לך ימי חשם וארבעים שנה, כי יש מ"ט שנים טמא ומ"ט שנים טהור. ויש מ"ט שפרי טומאה ומ"ט שפרי צינה. פי"ד זה חסיד חשם וארבעים שנה לשון השתנות מרעם לעושה, ולמ"ט שפרי צינה וטהרה וקדושה: בשנת היוכל הזאת חשבו איש אל אחוזתו. י"ל פשוט כי זאת נקרא מדכ"ד, ויוכל הוא חירות, אם מביא המ"ד לעולם היוכל נשחטה ונמחק הדיון בשורש פי"ד זה רואים גדולת הצי"ס ונחוצה כבוד שמים נפשים טוב לאבינו ששמים, וזה בשנת היוכל הזאת לסיוט השתנות פי"ד היוכל הזאת פי"ד זה חשבו איש אל אחוזתו נשורשו:

וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ופעם אחת החבואה כו'. י"ל קאי על הצדיק שבכל דור שנותן לו הקב"ה עזר להמשיך שפע כמו ויוסף הוא המשביר לכל עם הארץ ויוסף נקרא צדיק כמו ששי מנין לשבח כן הצדיק נקרא ששי ממשיך לעולם. וכוא משנה מרעם לעושה, וזה ולויתי את ברכתי לכם בשנה הששית צמח שהצדיק הוא מקבל שפע מלמעלה לאורך כנסת ישראל פי"כ כתיב לשון נקבה, וכן ראיתי בזהר שקורא כן לצדיק וכוא שנה שמשנה מרעם למיכה, ופעם אחת החבואה לשון חבואה לראש יוסף, הוא החבואה יגרום לבא לעולמות עליונים לקדושתו ית' כראוי לשלש השנים לחצ"ד:

וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ופעם אחת החבואה לשלש השנים

בצר כחצתו למעלה פירוש על זה ונשנים כאן בשביל דצר שנחמדש צה, דהנה כתיב וסיה ציוס הששי וסיוטו אח אשר יצאו וסיה משנה על אשר ילקטו יום יום, דהנה אחת צמדרש וסיה לשון שמחה, ולריך טעם על זה, דהנה חפץ חסד הוא והאזיל כל העולמות כדי להטיב לצדויות, הדין בחכמתו וידע איך לחקן מדותיו להטיב, ויש צה ששה מדות פי' חמשה כ"א מה שמשפיע צה הוא מדה ששית כוללת החמשה הקודמים דסיוטו לעשות חסד לנו ולהפחיד שונאים ולרחם עלינו ולנצל אויביו עד שיוודו אל האמה, זה מביא מכה אל הפועל להשפיע ולהטיב לכנסת ישראל, וסיה כשורא יחצרך להשפיע יוחר פי"ד חפלה צדיק הוא מביא צמחשצחו כמדות האף לחקן ולכבדילם אלינו יוחר, וסיה החכמה וצינה מרומז ציו"ד סי' וסמדות צו"ס, וכבר בארתי זה כמה פעמים בטעם הראוי. וסיה העלאות סמדות לכבדילם יוחר מרומז באותיות וסיה שמעלה סו"ס צססיה עליונה צרלנו להטיב וססיה י"ל נקרא כחר. כמו כחרו את צנימין לשון סיה. וידוע צר"מ אלשיך ששמחה סבורא צ"ס פירושו השפעה כמשל האדם השמח נקרא כשפניו צסבות ניכר בחוץ מה שצבזה, כן צדרך משל כשצבורא צ"ס משפיע ניכר לנו כציכול מה שצבזה שמה וזה י"ל וסיה ציוס הששי הוא הצדיק כידוע, ובפשיטות קאי צבות סחורס סמרוז ציוס הששי כידוע שאמרו רז"ל חנאי חסנה, וי"ל על סגורס שפע כמו יוסף הצדיק הוא המשביר לכל עם הארץ מרומז צמדה ששית המשפיע מכה אל הפועל כמדות מוצות כנ"ל, וזה וסיה השמחה ציוס הששי, יום של הצדיק,

ע"ד זה וסכינו את אשר יצאו זה הוא
 סכנו לסכנו לפניו ית' חורס ומ"ע כי
 אם אין קמח אין חורס וסכנו משנה על
 אשר ילקחו יום יום, דהיינו הזיווג חמדי
 להחיות העולמות, וזה ולית את צרכי
 לכם בשנה הששית שנשחט ע"ד הדיק
 מרעם למצבם, וי"ל לשון הכפול כ"ל,
 וסכנו משנה ופעה את החצוה לצוא
 לצוא לפניו בחורס ומ"ע לשלש השנים
 נהשיג חז"ר הוא שלש השנים, ומס
 שאומר לשון נקבה הששית, וי"ל כי יש
 שני מיני לדיקים מדרגת יוסף ומדרגת
 צנימין, כי יש לדיק מעלה מ"כ שמענה
 חפלת ישראל ומ"ע שלהם אל הצורא ב"ס
 לנחת רוח (יכרך שאמרו רז"ל רצועה
 היתה ונחת מחלקו [של] יסודם לחלקו
 של צנימין וסכנו צנימין הדיק מאמר
 עליה כל הימים לצולעם לפיכך זכר
 צנימין ונפשה אופזיכנא לשכינה, ולכאורס
 אינו מובן להפיק, אך כ"ל ניחא, כי
 ע"ד מ"ע של הדיק שהוא צדחלו ורחימו
 מעלה את מ"ע של כל ישראל הנקראים
 יסודם, כי מלא מין את מינו, וזה רצועה
 יוצאת מחלקו של יסודם לחלקו של צנימין
 וסכנו מאמר לצולעם בחלקו להמלות אל
 ה' ית', ע"ד נפשה אופזיכנא לשכינה)
 ויש לדיק נקרא יוסף הממשיך שפע מ"ד
 וזה ולית את צרכי לכם בשנה הששית
 קאי על הדיק המרומז בצנימין הדיק
 וכ"ל וד"ל :

אחרי נמכר גאולה חסיד לו, דהנה כל
 זמן שנראה לאדם שהוא הולך
 בדרך טוב קשה לו לשב, ואח"כ שנחלקל
 יוחר טוב לו כי נפשה שפל צנינו ויכול
 לשב כראוי, וזה י"ל אחרי נמכר לספיא
 ר"ל גאולה חסיד לו, אחד מאחיו יגאלנו.
 פ"י מהמדות מיוצות או הנכונה טובות

דומות לו ית' יגאלנו ולשון מאחיו כמו
 מאחז אחד מאשר הוא דבוק בן ע"ד
 בצבורא ב"ס יגאלנו בכם אפשר לאחיו
 ולכדריכו לו ית' לשב כראוי, או דודו
 הצורא ב"ס בצמנו שנקרא דודו, וכמו
 שבראש הרב גאון מורי מניקלשפירג
 שפי' רש"י על הכל צדי שמים חוץ מיראח
 שמים פרושו כלל צדי שמים נכד חוץ
 מיראח שמים שהוא נמי צדי אדם אבל
 כ"ס שהוא צדי שמים, וגם יכול לזכר
 ע"ד הגלגל ראשונה שהחלל על זה או
 פשה מלכ גורמת לעזיר לו לשב כראוי
 וזה או דודו או בן דודי היא לדיק שהוא
 כבן לצבורא ב"ס, או מאמר בשרו מלך
 קרבת גופי שיש לדיק במשפחתו, או
 שהגה ידו יסוג יד הצורא ב"ס הוא
 ימינו הפשוטה לקבל שבים שמי שיכול
 להשיג שנפשה כלי מוכשר לקבל אוהה
 ונגאל :

ושבתם איש אל אחיזתו ואיש אל
 משפחתו חשיב, וי"ל דהנה
 אחיזת עולם עמו ואינה יורדת עמו, וי"ל
 דהנה לפעמים היא מגולגל מזדיק גדול
 ומשפחה כהנים וחסידים וגזעם ופחה
 בגוף זה לא, ולפעמים להיפך ופחה הוא
 מגזע מיו ומכהנים, וזה י"ל עולם עמו
 הוא הגוף הנקרא אשה שמקבל מהנשמה
 חיות ושכל וכל עב אש הנשמה עליונה
 סימנו עילכ עמו, ואם בגוף היא גזע
 ושורש טוב יוחר אינה יורדת עמו, וזה
 י"ל ושבתם איש אל אחיזתו מקום אחיזה
 נשמתו שהיא עיקר אחיזתו כי עיקר
 האדם הוא הנשמה, ואיש אל משפחתו
 חשיבו, מי משפחתו הוא מלך הגוף
 יוחר עליון איש אל משפחתו חשבו, וסכל
 למצב בחסד ורחמים כ"ל :

עוד פירוש על בשנת חיוכל כזאת חשבו
 איש

זכרון

בהר

זאת

כה

וזה ציון לשון סימן וחוס כמו הכינוי
לכם ציונים, במלך שלמה, ויל קאי על
הכדיק שהוא מושל ציורה, ומושל כביכול
בו ית', שהוא ית' גיור והכדיק מבטלת
ויש לו חירות ממלאך המות ומשפצוד
גליות וכוא מושה שלום פ"כ נקרא שלמה
כי מושה שלום במה שמעלה מ"ט וחורש
וחפלה של ישראל למעלה עד אין סוף
מושה שלום מחתא לפילא ומעילא, ומהח
ממשך שפע דרך כל העולמות ומושה
שלום ואחרות ציג'ה, ועוד אי"ס נכחי
שראוי להקרא שלום על שממשיך צי
חיי ומזני על פסיק ונחתי שלום בארץ,
ויל שקאי על כנסת ישראל נקרא מלך
על שמלכותו אחנו על מלכות שמים
שלמה ששלום שלום לנכס"י פ"כ נקרא
כנסת ישראל מלך ששלום שלו בעפרה
שעפרה לו אמו השפוצה שלו, וכן ויל
קאי על עולמות עליונים, ביום חתונתו
שמעלה מ"ט מחתא לפילא, וביים שמחת
לבו שצא השפע מעילא מחתא מ"ד
וכיוצא בזה ויל עוד והנה כי הוא כמו
צי"ת ליו"ד, כי בחור כי יש יוד הוא
כמו בית לה, וכן נמי בית לוי"ו, כי גם
וא"ו יש בחור כ"א פ"כ ה"א ראשונה
של שם ית' נקרא בית ראשון, וה"א
אחרונה בית אחרון, וזה גדול יסיד בית
זה האחרון יותר מן הראשון, ויל יסיד
גדול יותר וזה מן הראשון בא שיסיד
בית האחרונה ויורש יורשתו ושפמו כנ"ל
בעפרה שעפרה לו אמו, ויל נמי יותר
מן הראשון, כי אפשר נמי לבא ליו"ד
של שם הוי"ו צ"ה, וכמו ש"ל לציחק נאום
קודם לבא לציחק לקודם עליון הוא חכמה
וזה יותר מן הראשון הוא ציג'ה כי מעלה
עד כחכמה וזה ויל בשנת הויזל הוא
שחשט השנות ונפול במקום יובל זאת,
יובל

איש אל אחותי, דכנס כחיצ גדל
יכיס כבוד הבית הזה האחרון יותר מן
הראשון, ויל דכנס כחיצ עד יעציר עמך
כי עד יעצור בו אמרו רז"ל ראו' יסיד
ציג'ה שני' הראשונה חלל שגרס החטא,
יקשה ודאי לא יסידה מה שחיצ בחורה,
אך האמת שלפחד יסיד כן כמו שחיצ
נמי כימי לאחר מארץ מארים ארצו
נפלאות, פי' מעין זה כגס שחיס במעלה
יותר אך לא פחת, והנה כחיצ נחלס
לישראל עבדו פרשנו במה פעמים דכנס
האדם כלול מכל העולם, וצמח מתחדש
בשורה צ"ה, וכן בחירה ופלה ומ"ט
גורם עליות העולמות ומשיגים עולמות
המחשוכים אורות העולמות העליונים כי
הם במקום אצותיהם וחס עליות למעלה
יותר עד אין סוף עליות, וכל שלמטה
נוחלים את שורשם שהם אצותיהם, והנה
הכדיק שמקדש עצמי לה' יתברך חיבך
בהחלה חירת כי ומלות והפלה מעלה
העולמות עד אין סוף צ"ה כי גורם נחת
רוח לפניו, אש ריח נחית לה' נחת
רוח לפניו ואם לאו לריך לתקן עצמו
יותר, וזה ויל התקן עצמך ללמוד חורש
שצריך שמתקן עצמך ללמוד חורש בדחילו
ורחימו יותר וקדושה יותר שחיס חורשך
יותר ראו' לפני שאינס ירושה לך שאין
הוא עדיין ירושה כנ"ל כי לריך להעלות
העולמות לנחול ירושה מעולמות שלמעלה
עד אין סוף כי ודאי אם נלך מחיל אל
חיל חמוד לא נגמר, וכן ויל נחלס לישראל
עבדו, שאין לעובדי גלולים אחיזה באותה
נחלס, כי לעולם חסדו, ישראל נקראים
עולם שמחיקים פ"ד קבלת חירס וקיומם
וכן ויל לאנס וראנס בנות ציון הם כל
ישראל המקבלים שפע קדושתו יתברך
שחומים בחומתו ית' חוסם צרות קודם

יוצג הוא ס"א ראשונה וזאת ס"א אחרונה
ו"ל פשוט בשנה לשון שינוי ששנות
סיובל הזאת כי זאת העלה יותר עליונה
מיובל פהם חשיבו איש אל אחוזתו :
ובכל ארץ אחוזתכם גאולה חתנו לארץ,
דכנס כחיצ אובצ דקס ומשפט
חסד ס' מלאה הארץ, כי בכל מקום
שאנו עושים ראונו יח' גירמים עליו
לארץ ישראל כגם שאנו בארצות אובינו
לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה,
זה אובצ דקס ומשפט בכל מקום חסד
ס' מלאה הארץ, וכן ובכל ארץ אחוזתכם
שחסיס לכם אחיזס בו יח'. צס גאולה
חתנו לארץ:

פירשת בחקותי

הנה כחיצ את חקוטי השמרו צסמחך
לא חרביצ כלאים כו' ו"ל פרושו
דכנס מזונות נקראים חוק כמו ואכלו
את חקס, וכן וחקס בעוד לילס כו' וחוק
לנערוחוב, וזה ו"ל את חקוטי השמרו,
יש צס כמס פרושים, אי לכיוח אכילחס
אכילס שלי לש"ש וכערוח דוקא, וכן ללמוד
חורס לשמס שנקרא נמי לחס הוא לחמי
כמו ישראל מפרנסין לאביכס שבשמים
שים לו חפונג מאחטו, וכמו למשל שכחוב
אכלתי יערי עס דבשי, ועוד שמעתי
אומרים כ"ל צסס סרצ סמגיד מראוונא
מורינו רצן של צני כגילס ס' אלקיך אש
אובלס בביכול אכילס שלו מאחטו הוא
אש לצער צלבנו אש אכצחו ו"ל זה נמי
חקוטי השמרו, ופשוט ו"ל אחורס ומלוח
לכיוח צדחילו ורחימו שחזכרו שסס חקוטי
שחחנכנו צסס צדור"ח וחסא צסמחך
נא חרביצ כלאים, לא חסיס חפרוצס
רע צגשמיוח שנקרא צסמיוח, שדך שורס

חצואס שממנס צא לחס, ו"ל קאי אחורס
וכשורס הוא סיראס וסחשובס לא חזרע
כלאים לא חסיס לך צס חפרוצס, וצגד
כלאים שפענו ו"ל נמי שלא חסיס לך
בחורס גיפס חפרוצס פניוח אחרות
ושקרים, כי בחורס עושים צגד לצוש
חלוקא דרצנן עכ"פ לא יעלס עליך שחמשוב
צס לשוב על מס שחסיס שלא כסוגן
ולא העלס עליך למשול צך אדרצס, וכן
ו"ל אס עי"ד סחשובס שחשובו שנקראת
אס, בחוקיחי חלכו כו' לא מיבצי' השמרו
חקוטי כנ"ל צפסיק את חקוטי השמרו
כ"א חלכו צסס מחיל אל חיל, ואס מלוחי
השמרו סס יחודיס לפעול יחודיס לשון
ציוח', וכן לכיוח סמלוח כראוי ציראס
ואכצס לכיוח מלוחי, וגס לכיוח דצוק
צו יח'. יש לפרס מלוחי השמרו פי'
חלפו על זס חמיד, וגס ועשיחס אוחס
חמיד חלפי, וכמו שפי' על וצו חדצק
לא כחיצ חסיס דצוק כ"א חמיד חדצק
צו יוחר כראוי:

וי"ל עוד אס בחקוטי חלכו, דכנס אי'
די מדות צכולכי ציח סמדרס,
ומפרס שחיס צכולכי, אך צכולס ו"ל
סולכי ציח סמדרס, ופי' סולך מחיל אל
חיל מדצקית אל דצקית כנ"ל צפסוק וצו
חדצק בכל פסס חשיג דציקוח יוחר,
וצס סולך ואינו עושס כו'. עושס ואינו
סולך, עושס מי"ט ואינו מדצק עלמו ג"כ
עוב, סולך יעישס אינ למפלס ממנו, ו"ל
כאן אס בחקוטי סס חורס ומ"ע חלכו
מחיל אל חיל, וג"כ ו"ל לשון אס על
סחשובס שחסיס סחשובס כן, ו"ל נמי
פשי"ט אס פי' סחשובס חסיס בחקוטי
חלכו שחטיו עמליס בחורס, ממילא חשיגו
כל סמדרגות כמו שאיחא דכולא צס, וזה
חלכו חשיגו לילך מחיל אל חיל, וגס
מלוחי

כ' לכיות צנאום ה' נשלם כנ"ל הן
 צחורס וחפלה ומס מ"צ גם בכל דיבור
 ודיבור יבואו ימים ו"ל ימי קדם ופשוט
 רק רחמים וימי גאולה, ונגש חורש, ו"ל
 לשון חורש יער בקינר יפשה פירות
 כמו חצואס שקולרים לחסה, וי"ל עוד
 דכנס מוכיח נקרא חורש כמו שכתוב
 סכל היום ומרש חורש בקולר להיות
 לו שלום ואכנס וריפות עם הצדיק
 (סממשיך שפע לסעולם, שמרומז בחצואס
 ולחם ודורך פנצים) וי"ל עוד קולר הוא
 הצדיק גדול שבאים עליו לדיקים ובעלי
 חשיבה שחזרו בחשובה כבר וסוף משרד
 ומתקן לחסה לצא חשוכה מכח אל
 כפועל לרצון אל זה נקרא קולר, כיון
 שהראשון נקרא חורש, וזה ונגש חורש
 בקולר שחסיס שלום ואמה בארץ להיות
 סכונס סכל לשמים וחסיס שלום סכל
 שלום, ודורך פנצים במוטך סורע הוא
 הצדיק שממשיך שפע דביקות, ואורו יח'
 לסאיר לסעולם, כנס סדיקות מרומז
 ביון שממח אלקים שהוא כמו כן גורם
 סחלסכות גדול לסכורא צ"ס פ"ב נקרא
 לחוה לדיק כגורם זה דורך פנצים לסוליא
 מסס וין במוטך סורע צמי שממשיך שפע
 כי זה הוא מדרגה יוחר שמשיג סלמה
 שזס סענוג גדול לכבירא צ"ס לגרוס לו
 צמ"נ שישפיע כל טוב, וכיון שיבא שפעו
 סקדוש כנס שמלוצה בגשמיות שממשיך
 צא גם סחפורות חשוכה דוק וסכנה
 צשפע שצא פי"ד ספלח סלדיקים חוזרים
 נמי בחשובה, וזה מוטך סורע, וספיו
 ססרים פסיס, פי' סלדיקים סדיקים
 צס' יח' סמחרומים ומחפלים לסדק
 צס' יח' יפיו חיקף פסיס חיקף סיחרוממו
 יקובלו וסבא פי"ד נופס זו עליון סמחוק
 מדצם ונופס לפויס, וזה וכפיו סכריס
 פסיס

מלוחי חשמרו ופשיסס לחסה, ונחתי
 בגשמיתס כגשמיות צעסס שיסערכו
 לסס, לא כחיב צעססס, כי סלל מדבר
 לנוכח כ"ל צעסס כי צעס סמיקריות
 סלנו סוף דביקותו יח' כ"ל צעס לרכוס
 סל גשמיות יחן סוף יח'. ונחנס סארץ
 כו'. נשכח לי ספי'. וסשיג לכס דיש לח
 צליר וצליר ישיג לח זרע כו'. דסנס
 כחיב סנס ימים צאים נאום ה'. ונגש
 חורש בקולר ודורך פנצים במוטך סורע
 וספיו ססרים פסיס וכל סגצמות
 סחמוגנס, ו"ל דסנס רש"י פי. ופץ סארץ
 יחן פרוי, סס חילני סרק סעחידין לסמות
 פירות, וכן נמי בגמרא, וסנס חייני סרק
 נקראים יער, וזה ו"ל סנס ימים צאים
 נאום ה' אס סרליו לסיות דדיבורס
 נשלם ה' סוי' צ"ס, וכמו סליחא צר"ח
 קול ודיבור סוף כנגד ו"ס דסס ודחילו
 ורחימו כנגד וי"ד ה' סל שס סוי' צ"ס,
 וסנס כחיב צאלקים אסלל דברו צס'
 אסלל דברו, ואח"כ צאלקים אסלל דבר
 צס' אסלל דבר, ו"ל כי בקש לילך מחיל
 אל חיל קודם צאלקים אסלל דברו לסיות
 סחורס וחפלה סנקראים דברו סכל ציראס
 נקרא אלקים, ואחר כך יוחר צס' אסלל
 דברו לסיות באסכס שמרומז צס'. וי"ל
 לסיות צרחו"ר סיוגמר סוי' צ"ס צדברו
 ואח"כ יוחר צאלקים אסלל דבר, כל דיבור
 שיסא מפי לסיות סכל ציראח שמים. וזה
 צאלקים אסלל דבר, כל דבר, וסלל, ו"ל
 לשון סארס כמו צסלו נרו, וכן פשוט
 דסוף שנה לו יח' לחור צו סמיד, ואח"כ
 יוחר צס' אסלל דבר, כל דבר לסיות גם
 באסכחו דחילו ורחימו שיוסלס פי"ד כל
 דבר אפי' לאורך גשמיות, כל שס סוי'
 יושלס בקול ודיבור ודחור"ח, וזה ו"ל
 סנס ססוף מזמן ימים צאים נאום ה'

פסים וכל כגצמות הם הגאים ומחגאים חמיר, וכל (סהרים) כגצמות שהם ככל סחרוממות וגלות חמוגוגסה, משא"כ סלדוקים גם שמחרוממים נכנעים מפחד אל ית' ומס שמיצאים להם חסרונות, וזה י"ל גם כאלן וסשיג לכס דיש את צליר כו'. כי דיש הוא יראה, שראשית חכמה יראה ה'. אם אין יראה אין חכמה, כל שחכמתו קודמת כו'. וכל שיראה חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מהקיימת, ע"כ לחס הוא חורס בא מחבוא י"ל דהוא כיראס ממנס בא חכמה וחורס, וכנס אם יש סחגצרות קדושה בעולם בא האדם מחיל אל חיל, מיראס לדביקותו ית' וסחלסכות שמרמוזו ציין כנ"ל, וזה וסשיג לכס דיש את צליר וצליר ישיג את זרע, דיש מי שסוא בדביקות, ויש לדיק שסוא ממשיך דביקות לעולם וזה וצליר ישיג את זרע, שסוא זרע קדושה לעולם, וי"ל גמי צמי שמושך זרע כל שפע טוב לעולם, כי זס הוא גמי רצין אל ית' חמיר לסשפיט ולספיט עי"ד מ"ג אחרותא שלנו אם אפשר: **ואכלתם** לחמכם לשובע, י"ל שחלמדו סרסס שסוא לחמכם ספיקרית וישנחם לבטח צארכס אפס"כ חנללו ממרס שחורס שגא עי"ד שאי אפשר לגשמש לסיות צניף עי"ד (כראה שסיה נכח עי"ד סחלסכות):

במדרש בחקיתי וזכרתי את צריתי יעקב כס אמר ה' צוראך יעקב ויואך ישראל, אמר סקצ"ס לאצרכס מי צראך מי יאך יעקב סס"ד וזכרתי את צריתי יעקב כו'. וסוא חמוס, כי סנס סקצ"ס סאליל סעולם כדי לספיט לצראויו, כי חפץ חסד סוא, וסנס מזס סוא שורס אצרכס חסד לכל, אך אם

לא סוס למאוס לא סיה אפשר לסחקיים סואך למאס בעציל קיום עולם, וזה שורס יאחק וסנס למאוס סוא שירס של סמחקת סדיקין בעורסס, כי שורס סדין סוא סאצאים ראשין וסוא סיה בעציל סחסד שנסיה יכולים לקבלו, כי אלולי למאים אי אפשר לסציל כן בעסלות סדין לשורסו פועלים כי לסיות סדין רק חופלת ומשמש לסחסד כמו סלוים נחונים לאסרן סכסן, וסנס עדיין לא בא סרצין לספיט מכח אל ספועל, כי סחסד סיה גדול מסכיל וסדין סוא למאוס סוא רק חופלת שעי"ד למאים יבוא סכוונה מכח אל ספועל לספיט, וזה סוא שורס יעקב סרחמים סוא ממיאע צין סחסד וסדין, וזה יעקב מוצחר שגאבות, וזה אין אבות אלא שלסס סנ"ל סס אבות וסירס לכל ספילמות, וסנס פיקר סוא סרחמים סממואע סנ"ל, כי סאללת סחסד סוא כדי לצוא אל סמיאיע כידוע שא"א בחסד לצד, וזה צוראך יעקב, כי פיקר סחסד סיה בעציל יעקב סמיאיע, וזה מרמוז ומצואר שסחחיל קודס יעקב, כי סוא ספיקר ואף את צריתי יאחק וכן 'אצרכס כי יעקב ספיקר, ועיין בעדרס ודוק סיפיט כי פחס בעצני איני זוכר כראוי סמדרס בע"פ, גם קארתוי מאור, כי זס זמן רב מסשלס סעודות שחנני ה' ספירוס סנ"ל:

ובפסוק סנ"ל פירסנו וזכרתי את צריתי יעקב אם חלמרך לרחמים, וי"ל בעכות סצרות שאחס מקיימים אזכור את יעקב שנטר סצרות כראוי מאור כידוע וכן כולם, כי גם יאחק סיה ראס לנימולים, גם לאצרכס לא ניחן סצרות ודוק, וכן גמי פשוט סצרות שסרתי פס יעקב לסיות לכס רחמים וקיום שחקיימו סצרכות,

ואימיצ לכס, אפס"כ והארץ אזכור לסקימס
וליתנס לכס כי אפשר לכצא הגאולה
לא מ"ד עמר כלל:

ע"ד שפרשנו במרס מחיל ילדס במרס
יבוא חבל לס וסמלימס זכר, פ"י
במרס מחיל כנ"י לסיות הגאולה א"ח
שנריך דוקא חבלי משיח כי אדרבס
במרס יבא חבל לס וסמלימס זכר הוא
גאולה אחרונס לסיות שיר חדש דכר:

סברכות, ואף פ"י אס חמנך לספיל אף
פל מוצדי כוכבים יש לזס צריותי יחחק
סכיס לו פחד יחחק לספיל דין אף ופחד
פל מי שחמנך, ואף שלא יכיס פל שוס
צר ישראל פ"י זס נמי אס צריותי
אברסס אזכור שנחן לו חסד לאברסס
סוא קנאס אחרון מסדין, ופחד ממילא
יגרוס לסיות דין רק פל מוצדי גלולים
ולא פל ישראל ואפס"י שאגין כ"כ פליכס

פרשת במדבר

כנ"י, לחדשי השנס, בכל פח ששז יכול
לפעול יוחר פרנסס לסמולמות, וכן צני
חוי כמו צראש השנס אפילו אס לא נגזר
כן צראש השנס וסוא צאמלע השנס, וזס
לחדשי השנס, וזס י"ל צאחד לסיות
צאחדות, לחודש השני, פס מי ששז
מאכצס סוא חודש כשני, כי מיראס סוא
קידס מחחא לפילא, פ"י זס צשנכ
סשניח יכול לפעול שנס סשניח אפ"י
צאמלע השנס, לצאחס מארץ מצריכ, כי
גס שס סופיל חסיצס, כדאיתא צמדרס
פל וירא חלקיס אס צני ישראל:

ורצנו צני ישראל א"ש פל מחנכו וא"ש
פל דגלו לצאחותס, צקיזור כי צריך
לכמשיך שפס צני חיי ומזוני, וזס וחנו
צני ישראל א"ש פל מחנכו סוא חיי, כי
א"ש י"ל קאי פל כנשמכ, פל מחנכו
סס סאצרים כמו שפירשנו צוס פל וסיס
מחניך קדוש קאי פל סאצרים, וא"ש פל
דגלו קאי פל מזוני לשון קצוץ, כי כן
פירוש דגל כי אס יש שובע יש שלום
כי אין עין צרי" לרס צמברחס פ"ד
פירוש סחרגוס מפ' מקץ וסרפינס צאחו
צאחוס, וכן כחיז ססס גצולך שלום חלב
חמיס יסציפך, וכן צגמרא כידומ, לצאחותס

י"דבר סי' אל משה צמדצר סיני כו'.
י"ל צדרך מוסר, כי ניאוף נקרא
מדצר לשון מוסקר כמדצר פל כי צכפקירא
ניחא ל"ס, וידוע מאמרס ז"ל למס נקרא
סיני שירדס שנאס לפוצדי כוכבים פליו,
וזס י"ל מדצר סיני, פ"י שידמו ליורנו
ששונא זימס וזס מדצר זנות, סיני לשון
שנאס, צאוסל, מי ש"ס צו אור ומאיר,
וכמו שפ"י רש"י ז"ל פל ומשס יקח אס
כאוסל צמסכח שצח צפ"י ר"ע, וזס צאוסל
מופד לסופד אל מקיס ש"ס אור, צאחד
לחודש השני, י"ל דכנס כחיז זאח פולח
חודש צחדשו לחדשי השנס, י"ל דכנס
ידוע אפ"י יחיד ששז מוחלין לו ולכל
סמולס, וסנס כשז צחשובס נעשס צצרי'
חדשס, וזס זאח פולח חודש צחדשו, כי
כנ"י נקרא זאח, וכצר ציארתי כעפס,
וזס זאח פולח יש לס פליס, חודש פ"י
סחשובס וסחחדשות גל סאדרס, וסנס יש
סחשובס מיראס ו"ש פליונס יוחר מאכצס
וידוע כי אכצס גימ' אחד שסוא צכיכול
ציחד עמו יח'. וזס צחדשו אס סחשובס
סוא מאכצס יכול אפילו לסמלות אס

לצבאותם קאי על בני שיתרבו צבאות בני ישראל :

וַחֲבָרָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל מַחֲנֹכּוֹ כו'. וְיֵל צִוּוּי לְסַמֵּשֶׁךְ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי חַיִּי וּמִזּוּנֵי אִישׁ עַל מַחֲנֹכּוֹ פִּי עַל חַיִּי. בִּי הַנֶּשֶׁמָה נִקְרָא אִישׁ אֶל הַגּוֹף, מַחֲנֹכּוֹ קָאִי עַל אֲזְרֵי הַגּוֹף, וְכַמוֹ שֶׁפִּי צוֹסֵר עַל וְסִיס מַחֲנִיךְ קְדוּשָׁה, וְזֶה וְחִנּוּ יִמְשִׁיכּוּ חֲנִיכָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוֹת אִישׁ עַל מַחֲנֹכּוֹ הַנֶּשֶׁמָה בְּגִיף הוּא חַיִּי, וְאִישׁ עַל דְּגִלּוֹ לְשׁוֹן קִבּוּלָהּ, כַּמוֹ שֶׁפִּי רָשִׁי ז"ל בְּשִׁיר הַשִּׁירִים עַל וְדָגְלוּ עָלֶי אֲכַבֵּס כִּי אִם יֵשׁ שֶׁפֶּע מִזּוּנֵי בְּרִיּוֹת יֵשׁ אַחֲדוֹת כִּנ"ל רִישׁ נִשְׂא, וְכֵן אִיחָא בַחז"ל כִּד שְׁלִימּוֹ שְׁעָרֵי מַכְדָּא כו'. וְכֵן וְתַרְעִיכָה בַחֲחוּ וְתַרְגּוּמוֹ וְרַעֲיִין בַּחֲחוּס, וְכֵן שְׁאִין עֵין בְּרִי' לָרֶס בַּחֲבַרְחָה, וְזֶה אִישׁ עַל דְּגִלּוֹ, לְצַבָּאוֹת קָאִי עַל בְּנֵי שֶׁתַּרְבֶּס צַבָּאוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַרְבֵּה :

במדבר וְסִיס מַסְפֵּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כו'

וְסִיס מַסְפֵּר הַסּוֹפֵר כַּמַּסְפֵּר הַחֹרֵס כו' הַס"ד וְסִיס מַסְפֵּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִינוּ זוֹכֵר כְּרָאוֹ, אֲךְ בְּקִיּוֹר כִּי יָדוּעַ אֲנוּ מַעֲוָרִים בַּעֲבוּדֵהֶינּוּ הָאֹרֶת הַשּׁוֹרֶשׁ, וְיָדוּעַ כִּי שָׁקֵר אֵין לוֹ רַגְלִים, עִי"כ לֹא תִקּוּס שְׁעָמִים, כִּי כִיוֹן שֶׁתַּחַבֵּל הַקְּלִיפָה בַּמַּס שֶׁסָּבְלוּ שׁוֹב אֵין לֵה עוֹד מִשְׁא"כ הַקְּדוּשָׁה אֲמַת יֵשׁ לֵה רַגְלִים, כִּי אֲזַרְבֵּס הַטּוֹב (הַטּוֹב) הַנֶּפֶעַל מַחֲעוֹרֵר בְּכָל שְׁעָם זֶה הַמּוֹעֲדִים וְהַשְׁבָּח וְכִיּוּלָהּ, וְהַנֶּס בַּשְּׁבוּעוֹת מַעֲוָרִים חֲמִיד אֹרֶת הַחֹרֵס וְהַטּוֹב שֶׁנֶּפְעְלוּ אֹז, וְזֶה פִירְשָׁנוּ הַפֶּסֶק אֵלּוֹת מַחֲיָמָן יִבּוֹא וְקְדוּשָׁה מִכָּר פֶּאֶרְךָ סֶלֶה מֵה לְשׁוֹן יִבָּא וְכֵן סֶלֶה, אֵלּא כִי תַמִּיד מַחֲעוֹרֵר הַטּוֹב הַסּוֹף וְיָדוּעַ כִּי בַמ"ח רֹאשׁ וְיֵתֵר גּוֹיִם כו' וְכֵן חִירוֹת מִמֶּלֶךְ הַמּוֹת חִירוֹת מִשְׁעַבּוֹד גְּלוּיָהּ, וְכֵן אֲמָרוּ

רַז"ל בַּמִּנּוֹת שׁוֹבּוּ לָכֵס לְאֶסְלִיכֵס כ"א נַחֲעַבְרָה אֲשַׁחֲזוּ זָכֵר, וְהַנֶּס יָדוּעַ הַדְּקָדוֹק רִישָׁא לְסִיפָא בַחֲחוּתוֹ הַפֶּסֶק קוֹדֵם אֲמָר מַסְפֵּר וְאִח"כ אֲמָר וְלֹא יִסְפֵּר, יָדוּעַ חִירוֹן רַז"ל, וְיֵל כֵּן בַּסְפִּירָה עֵימָר אֲנוּ מַעֲוָרִים כַּמוֹ קוֹדֵם מ"ח כִּידוּעַ צוֹסֵר שְׁסִיס הַחֲשָׁבּוֹן לְהַשְׁיֵג כִּי שְׁעָרֵי צִינָה, כִּי הִיס לְדִכּוּתָא וְזֶה י"ל וְסִיס מַסְפֵּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּסְפִּירָה עוֹמֵר עוֹמֵל לְסִיּוֹת כַּחֲלוֹ הִיס אֲשֶׁר לֹא יִמָּד וְלֹא יִסְפֵּר כַּמוֹ אֹז בַּמ"ח שְׁסִיס נֶפְעַל כָּל טוֹב, (וְי"ל לְרַמּוֹ בִּזֵּה בְּנֵי חַיִּי וּמִזּוּנֵי, כַּחֲלוֹ וְי"ל קָאִי עַל חַיִּי כַּחֲלוֹ אֲרַבֵּס יָמִים, וְגַם יֵס פִּירְשָׁנוּ כֵּן כִּי אִינוּ סוֹבֵל שׁוֹס דְּבַר מַח, אֲשֶׁר לֹא יִמָּד קָאִי עַל בְּרַכָּה עַד בְּלִי דִּי, וְלֹא יִסְפֵּר קָאִי עַל בְּנִים וְכִנ"ל שֶׁכָּל הִיס בַּמ"ח), וְזֶה י"ל הַמַּדְרֵשׁ וְסִיס מַסְפֵּר הַסּוֹפֵר, פִּי שֶׁל הַסְפִּירָה כַּמַּסְפֵּר הַחֹרֵס, פִּי אֹז שְׁסִיס הַסְפִּירָה לְקַבֵּל הַחֹרֵס וְדו"ק כִּי קֶלְחָתִי:

פִּירְשַׁת נִשְׂא

הַגִּדָה כַּחֲצִיב וְיִפְקֵדֵם בַּמַּדְרֵס סִינִי. וְי"ל ע"ד שֶׁאֲמָרוּ רַז"ל לְשׁוֹן סִינִי שִׁירָה שֶׁנֶּאֱסָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים, פֶּאֶרְךָ שְׁפָרוּ וְרָבוּ יִשְׂרָאֵל מֵלִיָּה כו' בַּמַּס' שֶׁבַח פִּי ר"ע. וְזֶה י"ל ה' מַסִּינִי בֹא מִרּוֹמּוֹ בְּנֵי חַיִּי וּמִזּוּנֵי, שֶׁשֶּׁגְּנוּ עִי"ד הַחֹרֵס, כִּי יִרְדֵּס שֶׁנֶּאֱסָה לְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים קָאִי עַל שְׁפָע מִזּוּנֵי וְעוֹשֵׁר שְׁנִיתָן לָנוּ כַּמוֹ שֶׁתַּחֲבוֹב רֹאשׁ וְיֵתֵר גּוֹיִם כו'. כִּי זֶה נִקְי' שֶׁנֶּאֱסָה כִּי הַסִּפִּיךְ כַּחֲצִיב וְתַרְעִיכָה בַחֲחוּ בַּחֲרָגוֹס וְרַעֲיִין בַּחֲחוּס שְׁאִין עֵין בְּרִי' לָרֶס בַּחֲבַרְחָה וְשֶׁנֶּאֱסָה קָאִי שֶׁיִּפְעַל עוֹשֵׁר לְיִשְׂרָאֵל, וְזֶה מַסִּינִי בֹא, וְזֶרַח מַשְׁפִּיר לָמוֹ, קָאִי עַל חַיִּי שֶׁנִּקְחָה מִכָּס הַחֲרָב שֶׁתַּחֲצִיב עַל חֲרָבָךְ חַח"י, הוֹפִיעַ מִכָּר פֶּאֶרְךָ עַל בְּנֵי כִנ"ל, וְכֵן

כ"ל, וזו יש לפרש נמי אח"כ ויעש
 כן אהרן כו' כאשר לזכר את משה (לשון
 כפול). וגם צ"י רש"י לסגיד שבחו של
 אהרן שלא שינה וזה חמוס מאוד וכי
 ה"א איש כאשר יתנה אך ו"ל לסגיד
 קאי על רזא דחכמהא הסוד שלא שינה
 שביון ופעל הכוונה העקריה והעצור
 על ידו כן, וי"ל עוד צוה דכנס כחיב
 דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני,
 דכנס איתא והמכשיל הוא חתה וידך
 אלו ד"ה שאין אדם עומד על ד"ה אלא
 א"כ נכשל בה. ודאי כי יכול לעזור
 לקיים ד"ה בלא הכשל קודם כ"א אין
 אדם עומד על ד"ה מעצמו אח"כ נכשל
 בה משא"כ בעזר שמים. וזה ו"ל בקש
 דוד דרך שקר הסר ממני שלא אכשל
 בה. ותורתך חנני. וכן הדריכני באמתך
 ולמדני וזה ו"ל לסגיד שבחו של אהרן
 שלא שינה בשום פעם שלא נכשל בה.
 אעפ"כ עשה כן וק"ל:

הח את הלויים מחוק בני ישראל ופסרת
 אותם וגו'. ה"ל לו לומר מבני
 ישראל. ו"ל בדרך רמז. דכנס כחיב אל
 חיכה לך פן ישנאך וסוף חמוס בשביל
 הספק שינאנו משום זה מניח אותו
 ברשעו, ומא חיכפה את שמה ישנאנו.
 אך דכנס אמרו רז"ל איזה אפ קירות
 הזמבס ח"ה דאמר בני רבנן, ולכאורה
 קשה אם הוא רובו זכיות וכי פ"ד זה
 לצד לא יסיה לו חלק לעו"ב, ואם בלא
 זה הוא רשע למא לי זה, אך הכנס
 איתא פושעי ישראל מלאים מזות כדומון
 וצריך עתה למא דוקא סמשיל לרמון,
 אך הכנס אמרו ר"מ רמון מלא חוכו
 אכל קליפתו זרק, כי רמון יש לו חוכו
 מי, וקליפתו גרוע מחוץ. וכן נמי
 פושעי ישראל כפנימיות שלם טוב הוא
 לאזכרם

זכן איתא בזוהר, וזה הוא צגשמויות, וכן
 לענין כדומיות כי נקח גם ממלאכי
 מעלה, וזה ואתה מרצבות קודש הכל
 ה"ל פ"ד סחורס, וזה מימינו את דת
 למו, וזה הוא חמיד כמו שפירשנו על
 אלוס מחימן יצוא וקדוש מכר פארן
 סלס, שהוא סלס כן, וזה ו"ל נשא את
 ראש בני גרשון גם כס, פ"י גם כשישראל
 נגרשים מנחלס, כמו גרשוני היום
 מסחפח בנחלס ה' ונשיאת ראש הוא
 יפוער למשפחותם הוא בני. לבית אבותם
 הוא חיי, כי אבותינו חיו הרבה:

בה חזרנו כו' אמור לסס. לשון רביס.
 וקאמר יצרכך וישמרך כו', הכל
 לשון יחיד, וזה לי כי הכנס נשמות
 ישראל חתורות מחמת כסא הכבוד, וזה
 ו"ל כס ר"ה כסא הכבוד, חזרנו את
 בני ישראל, פ"י עס בני ישראל, וקאמר
 לסס בשבילס יצרכך ה' וישמרך לכסא
 הכבוד ודו"ק, ומעין זה מלינו בצרכות
 ישמעאל בני צרכני וסוף שם שיהא
 בראש הכסא ודו"ק):

פירשת בהעלותך

א"ר מוצן דבר ואמרת לשון כסול
 ומשינס, וידוע באמור דרשו רז"ל
 להזכיר גדולים על סקטנים, ובאין אין
 שייך זה, וגם צ"י, אך הכנס איתא
 פנים אימות למקרא פנים ציננות למשנה
 כו' פנים שוחקות לאגדה וידוע כי אגדה
 ספ"י הוא קבלה, וכדאיתא בזוהר אגדה
 הוא רזא דחכמהא וזה ו"ל דבר אל
 אהרן. המקרא הוא צדיבור לשון קשה
 כידוע, כי פנים אימות למקרא. ואמרת
 אליו ססוד וכוונס בהלקח סנרות הוא
 באמירה לשון חיבה כי בפנים שוחקות

לאביהם שבשמים, וקליפות מחוץ, וכן
המלוא שלכם הם כן פנימיות הכוונה
הוא לשמים ומקיף מחוץ פניו אחרות
והתפארות וכוונת זאת, אך מיד הכלל
הדיוקים מפלים במלואם את מלוא
הפנימי ישראל, כי מלא מן את מינו
ונימור, כי הדיוקים שוונתם רק לשמים,
מ"כ אם הוא מצד רבן ודאי אינו
אוכז את הצורה ב"ה בראוי, כגם אם
יש לו רובו זכות הלא המה כרמון חוץ
וקליפה, האף אפשר לזאת לפיכך כי
המלוא אינם פורחים לפילא, כי אינם
צדחילו ורחימו, ולדיוקים לא יעלו אותם
במלואם, כיון שמצוים אותם ואין לו
התקשרות בכם, ולפי כ"ל י"ל קח את
כלים הפנימיות הדיוק צו יח' כ"ל
שהוא הוא מיד וזה כלים לשון דיוק
כמו וילוו פליך זה קח מחוץ בני ישראל
ועתה אותם לסיוע בלא קליפות, ובה
העשה להם למעלה כ"ל, כזה פליהם
מי חמלה, פ"י כרסדים של חשוכה,
(כי ימינו פשיט לקבל שנים וי"ל) מם
הוא ד"ח של חשוכה, ובעצירו, חמר על
כל בשרם, פ"י על בצריות וחומיות
חמזיר חרעא דחשוכה כידוע חמר
אוחיות חרע שער החשוכה, מ"ד זה
וכצמו בגדיהם לשון בגדיה מ"ד זה
וכתרו:

כל דור נהנים מאורו, ושמעתי אומרים
על אחרן ככסן, וי"ל למרן זה, דהנה
איחא הרושם להכחיש יורים להמשיך
יפין, וי"ל הרושם להכחיש את המולם
שידמו את הצורה ב"ה וחיכיה להם
יראה שמים שנקראת חכמה, כמו שכתב
כן יראה כי הוא חכמה, יורים ימשיך
חסדים לעולם, ממילא ישיגו את הצורה
ב"ה בראוי, וכמו שפסח אחרן ככסן
במה שחיה אוכז את בצריות ומקרבן
לחשורם כמו שאמרו רז"ל, כגם שזה לא
שייך בצורה ב"ה, אך אם הוא מ"ד
תפלה לדיק נחא, וכן פירשנו מכלל
חיים בחסד, שמשפיע מכלל זה חיים
הוא קדושתו יח' שנקרא חיים, וזה
הרושם להכחיש יורים מי שרושם להכחיש
את המולם ימשיך חסד, שמרומם צדוה
ומ"כ א"א מ"כ שמדחו חסד לאצרהם
הליך ונסוע כנגדו, וכן י"ל דכוא כפוך
מן פנין הפחח כרעם על פוצרי כיכבים
הכיפך הוא דרום הוא חסד וכדוה
לכפזיר את המולם יפין יזכר לסיוע
הכוונה לשמים לעולם בלא לסיוע מ"ד
ז חומלה לעולם כלפון כמו מה רב
מיצך אשר לפניך ליראך יראה לסיוע
הכוונה גשמים, שהוא נסתר ופנין, ומ"כ
לא אמר להחכים ולהעשרה, וכנה חורם
אור ואנו מעוררים למעלה במעשינו
ודיצורינו ומחשבותינו, וכנה הים אפשר
לומר שכוונה הים לכמשיך אחרן עליו
בסמורה אור חורם לזה אמרו וכי
לאורם הוא לריך לכמשיך עליו וכן על
ישראל וסלא כל הארבעים שנה שהלכו
ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו כ"ל
מחמסר באים לחורם ומ"ד אחרן כ"ל
שחיה מקרבן לחורם, אלא עדות לישראל
כי ששכונים שורם בישראל זו כר מערבי
ששנה

שסנס מי שיכול לעורר מיון נוקבין מחסא לעילא, לסמשיך שפע למעס נקרא נר בצביל סנסמס שנקרא נר אלקיס נשמה אדם, ומערבי שיכול לעורר מ"נ לערב ולקשר העולמות בחפלו מחסא לעילא. ובשפע שמוריד מפילא לחסא. וזס נר מערבי, וזס סימן שכינס שורס פ"כ אנו יכולין לעורר מ"נ לערב ולקשר העולמות כולס וזס סיס סימן נר מערבי שממנס סיס מחסיל וצס סיס מסייס וכן המעורר מ"ן סוא כן סוא מחסיל ובו מסחייס השפע שצא מלמעס :

דגנה שמעחי מדקדקיס על מס שאמרו רז"ל עני חסוב כמס, סיס לומר עני סוא כמס כי מס חשיבות שייך במס. וי"ל דנס א"י סרואס לחיות ימיה עלאו. שמעחי מסרב מפיינסק שיחי' שפי' סרואס לחיות לא יחשוב עיניו גופו כ"א חסיס מחשבחו צסבורא צ"ס דבוקס, וזס ימיה עלאו יסחלק מפלאו ממילא וכוא חי, כי כוא דציק צחי סחייס צל"ז א"א לומר כי כלל כחיב וחי צכס לא שימות צכס. וכנס מלינו דוד ספ"ס קרא עלאו עני ואציון צצביל שסיס רק דצוק צצבורא צ"ס ולא חשב צעניו פוס"ז כ"א לפס סאורך פ"כ סוס צעיניו כאלו לא סוס לו כלוס, וכנס אפילו אס נגזר מיתס על סאדם אס סוא מחסנג כן נפטר ממיחס דסוס כאלו מס. וזס י"ל עני חסוב אפילו עני שסוא חשיב פי' מי שסוא עני פי"ד שסוא דצוק צצבורא צ"ס, סוא ודאי חסוב, כי מצד מלך מלך. סוא כמס ונפטר ממיחס וחי צכס :

בהעלותך אס סנרות כו'. דנסס כחיב צעניבו אס סנרות יקפירנס דנסס יש שלשס צחינות צני

חיי ומזוני, דנסס אין מופס יורדת מלמעס עד שטיפייס עולות מלמעס, שמעחי מרבי שיחי' שסס אסנס ויראס, וי"ל מפני שיש צאדם יצר טוב ויצר סרע צאסנס כוחן כח לייצר טוב וציראי' מגרס סיאס"ר ממנו שלא חסיס לו ולכל צאי' כחו שוס שלימס צסחקשרות סבורא צ"ס ובשפע שממשיך סאדם, כי צאסנס מדצק אדם עלאו צסבורא צ"ס, וכאסנס גימט' אחד. וסלא חסיס צאסנס הערצות לריך יראס ומסבורא צ"ס יורד שפעו ספיצ נקרא חייס, וכמו אסס מחי' אס כולס כי זס שורס כל שפע כי סכל מרומז צחייס כידוע, וכנס סיס צמקדס מנורס וסלחן ומצח קמרת, ו"ל לסמשיך שורס צני חיי ומזוני, מנורס צני על כי נר אלקיס נשמה אדם. כי לריך לסמשיך נשמות למעס, וסלחן לחס סוא מזוני ופוסר. ומצח קפירס סוא חיי ופי"כ קפירס מצטל מוחנא. סגס שכולס יש צכס כל כג' צחינות, כי גס צמנורס יש חיי כי מרומז צכמס, כמו שאמרו רז"ל סרואס נסחכים ידריס וסימנך מנורס צדרוס, וכחיב וככמס חחי'.

וכן מזוני ופי"כ סוא צדרוס שמרומז צחסד וכחיב מכלכל חייס צחסד, וכן נמי סלחן נמי חיי, כי לא יסצו מזוני למיתא. ופאפו לחס גימט' מזלא, וסכל כלוליס צס צני חיי ומזוני וגס ציווג נקרא אכילס. וכן מצח קמורת, כי קמרת מחפסר. גס לשון קישור על וסיו לצטר אחד. אך אנו אומריס צספרס שלסס כנ"ל. וזס ו"ל ואס סמנורס כוכס ססלחן. כי מי שנותן לרקס סוא סלחן מזוני לפני יכיליס לסמשיך לו צני אפילו אס סס עקריס, וזס ו"ל צעניבו אס סנרות יקפירנס, דנסס פירשנו על וסממיר

היר כרון בהעיותך זאת

וסעמידו חלמידים הרבס כמה פירושם. א' סעמידו חלמידים הרבס חראו מאוד בחלמידים שילכו בדרך אמת. ואמת יש לו רגלים וסעמדה, וזס וסעמידו חלמידים הרבס, ועוד (לסיוח לסחלמידים בניס ברא כרפי' דאבוס סוס נמי סעמדה ועוד) שיחששו לסמשיך לסס פושר, וממונו של אדם מעמידין אוחו על רגליו, וזס וסעמידו חלמידים כי למי שאינו רואה ללמוד יש חשש צמושר שלא לסיוח לצטלו' לרעחו משא"כ לסחלמידים וכנ"ל בלסעשור יאפין, ועוד פ"י חראו בסחלמידים שאריכו ימים ושנים, וזס סעמידה לשון עכבס שיחשכנו הרבס צמוס"ז וזס ו"ל צסטיצו אח סנרוח, כסכוא מטיב אח סנרוח סס נשמוח ישראל, שרואה שסיו' מוצים יקטיר קטורה ג"כ לסאריך ימיסס ושנוחיסס לצטל מוחנא כנ"ל, וכן נמי אס נפרש צסטיצו צסדליקו סוא שפיר לסיוח צוערים באבבס סס"י יקטיר קטורה כנ"ל נמי, וי"ל נמי לשון קישור לקשר סדין שפליסס צשורשו ולסמחיק, כי סלא סבורא צ"ס סאזיל כל סעולמוח רק לסטיצ, ובצטיל שידע שלא חסיס קייס לעולם כלל, כי יחצטל צרוב אירו' יח' אלאס אורו וסוא דיו ורק צשציל מוצ סגדול ורממיס פשוטס, וזס שורש סדין ססוא רק רחמיס לסיוח קייס סעילס צוס סמעליס אח סדין לשורשו סולך סדין רק על עובדי כוכבים שרוזיס לאבד אר סעולס וסופל סדין כשורשו לצורך קייס סעילס סס ישראל ססעולס עומד כו', וסנס כחיב חכון חפלחי קפירה לפניך משאח כפי מנחח ערב, דסנה לפעמיס עובדים באבבס וסחלסכונס גדול, ולפעמיס ציראס וחאבבס ופעפוש מעשיו, ויס מדרגס יוחר עליונס מזס, שלא

לחשיב עצמו כלל סאך סכוא כ"א צסחפסעמוס סגשמיוח וסחלסכונס עלוס מאוד, וסנס ו"ל חכון חפלחי וכו' נשכח מאד וזס ו"ל צצוקר צסטיצו אח סנרוח סס נשמוח ישראל כסמטיצס, פ"י כסמטיצס צמדרגח אבבס וצוקר יקטיר סקטורה שמרומז לסמשיך לסס חיי לצטל מוחנא ולסמשיך פושר לסס וכן בני כנ"ל שמרומז סכל צקטורה, וכן צין סערביס סוא סעלאח מ"ג וסחשובס וחפלס, שצוס מערב סעולמוח כנ"ל צנר מערבי סממנס מחחיל וצס סיס מטייס צסעלאח מ"ג סממנס מחחיל ולסמפורריס מ"ג צא סשפע דרך כל סעולמוח צא סשפע לאוחו אדם, וזס צין סערביס יקטירנה נמי סקטורה להגן עליוסס ולסמשיך לסס שפע כנ"ל, וזס ו"ל חכון חפלחי קטורה לפיזיך סן צמנין צוקר כנ"ל וסן צמנין משאח כפי לשון משיאין משיאוח סוא חצערס, כפי לשון כפי"ח סוא על ענין סיראס וחשובס וזס מנחח ערב סוא סחפלס ווידוי וחשובס של סכנעס, שצוס מערב כל סעולמוח, וי"ל מנחח ערב על ססוא מדרגס פחוחס ססרשאונס נקרא ערב ופחס נשכח סאך סאמרחי כראוי אך סיו צמניניס סנ"ל, ומעין זס אמרחי על מס סאמרז רז"ל לדיק כפופס ולדיק פשיטס, ואפשר אמרחי נמי על נאמן פשיט ונאמן כפף לדיק סכל באבבס ויראס, ויס אבבס ויראס פ"ד סשגח חכמחו יח' שאין לס שיפור ורוממוחו צסיראס וצא שפע נומס עליון גורס סחלסכונס, וזס ו"ל בקיצור נאמן פשיט ונאמן כפף, על יראס כפף, ופשוט על סאבבס, ויס צמדרגס שפולס ג"כ באבבס ויראס וזס) לדיק פשוט על אבבס ולדיק כפף על יראס נקרא כפף וזס

זכרון

בהעלותך

זאת

כמו

זזת משלח כפי כנ"ל. (ו"ל עוד כי משלח כפי קאי אלמפלס פי' חכונ חפלתו קמורת לפניך. אותה חפלת שהוא משלח כפ' הספסמות הספסות הוא כשהחפלת בהחלסבות. ועל כך השני אמר מנחה ערב. פי' גם החפלת של מנחה ערב ביראה לבד חכונ ג"כ קמורת לפניך, וכן י"ל ישאו נכרות דכים, נכרות פרושו אורות הם לדיקים, ישאו דכים הסכנתם פי' נעימות בצורה יח' שנותן) זה י"ל בהעלותך את הנרות הם הנשמות שאתה מפלט אותם, כי נשמות נקראים נרות כנ"ל, על שכתוב נר אלקים נשמה אדם, תראה אל מול שני המנורה י"ל קאי אשלתן שהוא נוכח השלתן, וי"ל דקאי אקמורת שהוא בהטיבו את הנרות פי"כ נקרא אל מול שני המנורה יאירו שצמח הנרות, וכתיב שצמח שם כללות כלל ישראל הם שצמח רופים כידוע, והם השצמים נפש, כי דבר שצדקושה הוא צמחם השצמח נמשך לשצמים נפש שורם ישראל, שאת"כ הספסמו ואמר זה לאשרן על שהוא שושבינא דמטרוניתא. כי כים אובד את הצדיות ומקרבן לחורם:

והק"ב את הלויס לפני אוכל מועד וסקהלת את כל עדת בני ישראל, דהנה לויס נקראים הדבוקים צה' יח' וכן נמי דבוקים זה צה' באהבה גדולה וסנה זה להחקשר תמיד באהבה וכן נמי בהצורה יח'. יש מדרגה יוחר מזם בהחלסבות גדולה, וסנה ביראה נקראת אוכל מועד, על כי ביראה מגינס מלחמא נקראת אוכל, וזה לריך האדם לפעמים כשאינו במדרגות אהבתו יח' ובהחלסבות כי באותו זמן בליז לא יחמא, כ"א בזמן שהוא בדעתו לריך

יראה לפחות לסגן מחמא, וסנה מוב לספלות את ישראל ממדרגה אל מדרגה וזה י"ל וסקרבח את הלויס הדבוקים ויש אהבה ציונים לפני אוכל מועד, פי' למפלס מאותה מדרגה, וסקכל את כל עדת בני ישראל, אותם חפלת למדרגת הלויס באהבה וקכלס ואחדות כנ"ל:

הצאן ובקר ישמע לסם כו', וכן על פסוק ויסי צוים השלישי בסיות הבוקר, ופסוק וכל הפס רואים את סקולות כו', דהנה כתוב אלוהס מחימן יבא כו' י"ל דהנה י"ל על שאמרו רז"ל הרוזס להכחים ידרים להפשיר ילפין, פי' א', דהנה מי שרוזס שיחבבס כבוד שמים יכול להחפלת זה בגילוי, סגס שגודפים לספ"א, אי אפשר לסיות קמרוג שלא חקובל החפלת כי סכל פדריך, ומי יוכל לרניס בגלוי לא להסרבית כבוד שמים, משא"כ אם חפץ לשפס גשמיות לריך לפעמים להכפין החפלת ולהסחיר מספ"א שלא חסיה קמרוג כידוע באיוב, וכמו שפי' על מים גנוזי' ימחקו, פי' מי שממשיך חסדים שנקראים מים בגניבס בהכנע כידוע לנו כמו שקבלתי ממורי ימחקו לו, וכן לחס סחדים פרשנו לשון מלחמס כמו לחס שפרים וכן ס' ילחס לכס, פי' סן חסדים סן גבירות על הפודדי כיכבים, דיונין שנקרא לחס אם סוא סחדים יונגס, ור' אמר פש"ע לחס ממש וחרו גוונא אומר, וזה י"ל הרוזס להכחים את הפולס וע"כ אינו אומר הרוזס להכחים או ילחסם כ"א להכחים את הפולס שידעו אהמה מיראת שמים, כמו שכתוב סן יראה ס' סיא חכמס ידרים יכול להמשיך בגלוי כמו דרים שזרחת כשמס צו חמיד בכל יום, משא"כ לפין רק בלילס וזרחת ובכלפון ונסחר

ונסחר, וכמו שכתוב סוֹבֵב אֶל כָּפוֹן, פֹּה בָּלִילָה, וזה להעשיר מי שרוצה להעשיר יִפְסִין תַּפְלָחוּ כְּנִיל, עוד י"ל פשוט נמי דהנה איחא אס אין קמח אין חורס, והנה לאורך חורס יכול להמשיך גם פרנסה בגלוי, וזה י"ל פלגי מים ירדו פניו על לא שמרו חורחך. פניו לשון פניו המים, פֹּה הַמַּשְׁכָּחִי שֶׁפֶע מִמְקוֹר מִמְקוֹם אַחִיזָה נִפְשׁוּ וּמִים פִּירוּשׁוּ חֶסֶד, וזה פלגי מים ירדו פניו עַל לֹא שֶׁמָּרו חוֹרְחָךְ, פֹּה אֶפִּילוּ עַל אֹחֶס שֶׁלֹא שֶׁמָּרו חוֹרְחָךְ. כִּי כֵן דֶּרֶךְ חֶסֶד אֶפִּילוּ לֹאִינֶס הַגּוֹנִים, וְעוֹד י"ל עַל פֹּה בִּשְׁבִיל כִּמוּ אִי הוּס כְּחִיב עַל אֲשֶׁר לֹא שֶׁמָּרו. פֹּה הַמַּשְׁכָּחִי חֲסִידִים עַל אֲשֶׁר לֹא שֶׁמָּרו חוֹרְחָךְ בִּשְׁבִיל שֶׁלֹא הִיֵּס לֶסֶס קִמַּח כְּנִיל וְזֶה י"ל הַרְוֵס לִסְחָכִים אֵחָ הַעוֹלָם יִדְרִיס, פֹּה יִמְשִׁיךְ חֶסֶד שֶׁמָּרוֹם בְּדִרוֹס. לִהְעֲשִׂיר אֵחָ הַעוֹלָם פִּי"ד זֶה יִפְסִין יִקְשֶׁר אֵחָ הַעוֹלָם בְּעוֹלָם הַכָּפוֹן כִּיֹּא אֵחָ אִין קִמַּח כְּנִיל, וְלִפְ"ז י"ל גִּבְ כֹּאן אֵלֹהִס מַחֲמִין יֵבֵא, פִּי"ד חִימֵן הוּא דְרוֹס אֵחָ מַמְשִׁיכִין לְיִשְׂרָאֵל יֵבֵא אֶלְסוּחֹו ית' כְּנִיל. וְכֵן פִּרְשְׁנוּ בַּפִּי רֵאשֶׁת אֵחָ הַבְּרַכָּה אֲשֶׁר חֲשַׁמְעוּ, פֹּה הַבְּרַכָּה הוּא לִפְנִיכֶס, שֶׁפִּי"ד זֶה חֲשַׁמְעוּ כְּנִיל, וְהַקְלָלָה אֵחָ לֹא חֲשַׁמְעוּ כו' תוֹפִיל מֵה שֶׁאִנִּי נֹחֵן אֹחֶס לִפְנִיכֶס לִסְיוֹח לִהְסִירָה מִכֶּס לִסְיוֹח הַקְלָלָה לִלְכָּה אַחֲרֵי כו', פֹּה לֹאֹחֶס שֶׁרַכְכֶס לִכְת אַחֲרֵי אֲלָקִים אַחֲרִים הֵם הַעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, וְכִמו שֶׁכְּתוּב שִׁפּוֹךְ חֲמַחֵךְ עַל הַגּוֹיִם כו':

יְצַדֵּךְ י"ל אֵלֹהִס מַחֲמִין יֵבֵא כו', דִּהְסֵה אִיחָה רֵאשֶׁת וְיֹחֵר גּוֹיִם וכו', וְכֵן כְּחִיב וְזֶרַח מַשְׁעִיר לְמוּ הוֹפִיעַ מִסֶּר פֶּאֶרֶן כִּידוּעַ בְּזוֹסֵר נְמִי כו' יְפוּשֵׁ, וּמִדּוּעַ לֹא כְּחִיב כִּיֹּא וְשִׁמִּיר, אֵךְ מִפְּנֵי שֶׁאִיחָה שִׁירֵשׁ כָּל הַעוֹבְדֵי כּוֹקְבִים הֵם זֶה מַשְׁמַחֵל

בַּפְּשׁוּט וְיִסִּי בְּנִסּוֹעַ הָאָרֶז, וְכֵן הַסּוּף הַפֶּסֶק כִּשְׁנֵסֶה הַחֲפֵלל מִשֶּׁה שֶׁלֹא חֲסִי' כֵּן, כִּי הֵנֶס גַּם הַשְּׂכִינֶס נֹסֶעֶת עִמּוֹ הַחֲפֵלל קוֹמֵה הִי מוֹעֵב שִׁישֵׁב הַדְּרִיק בְּמִקְוָמוּ שֶׁלֹא חֲסִיֵּס גֵּרֵס לִשְׂכִינֶס הַעֲלֵמִיל, כִּי כֵן פִּרְשְׁנוּ מִלְעוּלֹא דְגִבְרָה קֶשֶׁה מִדְּאִחְחָל עַל אֲשֶׁה יִרְאֵה הִי וְאֵס חֲלִילֵס נִגְזֵר גְּלוּת, הֵלֵא כְּחִיב וְאִחֵן אֲדָם תַּחֲחִיד אֵל הַקֶּרֶה אֲדָם וכו' וְזֶה וְיִפְּלוּ אֲוִיבִיד כו' פִּי"שׁ, מִי שִׁיטְרֵךְ לִכְבוֹד שָׁמַיִם, וְזֶה י"ל מִלְּעֻלָּין נֵר חֲדָשׁ מִי שְׁנֵסֶס

חגר וסוחר, פי"ד מ"ט וסחורס וחפלה קונס הקדושה הפליונה, וזה אלר אני נוחן לבני לישראל, דבאמח אלולי הקצ"ס עוזרו כו, פי"כ כחיב נוחן לשון מחנס ומפרס איש אחד שסוא רק באחדות למעס אבותיו שמחנסג מעין דרכי אבות סן לאסוב את סבורא ב"ס לפחד ממנו וללכח באמח כל אי לפי שורשי, וזה אומרס רז"ל צריך סאדס לומר מחי יגיוו מעשי למעסס סאצות, ופי"ד זס אחס וסס חשלחו סחפוררת חסובס לסעולס, כי חסיו יכוליס לפעול נסוס ונפלאות, כי סקצ"ס את דכא וסקרצו את סעולס לסי ויסי כל נסיו בסי כל סעולס ירומו לסי בסי :

וייעלו צנגב ויבא עד חברון. ו"ל כי פירשנו סרונס לסחכיס ידריס, פי' ימשוך חסדיס לסעולס פי"ד זס יחכיס את סעולס לו יחצרך, ודרוס מרומז בחסד וזס ויעלו צנגב בשציל שסמשיך לסס חסד סיס לסס פלי, וי"ל ידריס, דסנס סקצ"ס חפץ חסד סוא וסיבס על סצריאח סעולס, גס סיבוח סאזילוח כדי לסמיצ, וסנס בשציל שסיס ששפע גדול ולא סיס אפשר לסיוח קיוס וסיס פנס חלילס סולרך כציכול לזמנס ולסלציס סחסד סגדול, ואריך בחכמחו בדרך שיסוס קיוס ולא ציטיל חלילס, וסנס חסדו נקרא יד על שסוא מילוי רחמיו יח' וסוי' במילוי ועלמוחו יס י"ד אוחיוח סגס שיש י"ד סחוקס לספחוד עובדי כיכבים סוא ג"כ חסד לנו וסחס יד סוא חסד כי למעלס אין שוס דין כלל

נעססס צדיק מימים לא כציר, וזס נר כמו נר שדולק למעלס כן סוא מדצק עלמו למעלס לסצורא יח' צחורס ומלוח שסס כאש, כמו שחכוב סלל כס דברי כאש, אצל לא יסן, רשי"א אין סדבר חלוי בחדס ויסן, וזס אומר כל סגרוח ממלסלין חוץ מן סנר שדולק בשצח גס אס סוא חדס שיש לו סחלסצות בשצח :

פרישת שלח

בסוף ראשון. דסנס ו"ל מס זס שלח לך סלל אינו סילח אליו, ודרז"ל ידוע ופוד אני נוחן, לשון סוס ס"ל נחחי או אחן, ופוד למס כופל כל נסיו בסי, ופוד קורס אומר שלח יחיד ואח"כ חשלחו לשון רבים, ולמי אומר חשלחו סלל למעסס מדצר, וי"ל דנסס איחא כנ"ל צר"א רכס לעורר סליצור אמר אסס אחח ילדס שסיס רבוא למס דוקא בזס, ו"ל דנסס איחא דור סולך ודור צא, סדור שסולך סוא סדור שצא קאי על ניניץ מסי שמאיר בשסיס רבוא סיח ככל דור, וסנס סיו מחנמנמין ורונס לסמשיך עליסס מניניץ מסי לעפוררס לרלנו יחצרך כידוע וזס ו"ל צאן שלח לך לשורשך ומעין מדרגתך פניו מאור, וזס שלח לך אנסיס חציאס למדריגס זו סלל יחזיקו עלמס לאנסיס חסוביס וצדיקיס שחשלח זס מסס, ומפרס לא על אוחס שסס צגשמיוח, וזס אומר יחורו*) את סארץ כנען קאי על סקדושה פליונס ארץ סחייס נקרא כנען לשון

(*) שסחחי פי"ד ויחירו כו'. שאינס מדרגיח אנסיס שיסיגו מכ שסנקרריס וחוטאיס כ"א לפי מדרגחו, וגס לולי סקצ"ס עזרו כנ"ל, (סשמעס סלל סיס כך כחוב צסכ"י סקדוש בשוף סעמוד צססימניס סנ"ל).

כלל, וזה י"ל הרוצה להסכים את המולד
 וידרים ומשיך מחכמה פילאה, וזה יד
 רוס כנ"ל וד"ל. והגם שאי אפשר להשיג
 המולד כך כך פ"כ בא להבנתו ית' בלב
 בניה, פ"ד שהדיק הוא בפינוי כאין
 משיג מחכמה הנמלא מאין, והנה דרוס
 נקרא ימין כידוע בדרז"ל, והנה ימין
 הוא הפיקר לאדם ושמאל נקראת יד
 ככה. וידיע לית פולחנה קמיי קצ"ה
 אלא רחמנו, ופ"כ נקרא ימין, וזה י"ל
 ויעלו בנגב פ"ד ויבא הדיק עד חצרון
 הוא לחכמה עליונה, שבה מאין הוא
 מולד האחדות מאוד מולד הסמוכים לו
 בנגב במולד האהבה, וזה אחימן כו'.
 פירשנו קאי על בני חיי ומזוניה, וכבר
 פירשנו זה פ"כ קצרתיו :

וְאֵתָם אל חיראו את עם הארץ כי
 לחמנו הם. י"ל בקיבור כי שורש
 מעם האללה המולמות כדי להפיץ
 לישראל, ואם הים רוצה יחצרך להשפיע
 חיכה בלי למאוס לא הים אפשר להבדלות
 וסיה הכל אי ולא הים החפץ להפיץ
 בא אל הסופל, פ"כ הולך למאוס, וזה
 שורש כל הגבורות ופיקר החפץ שורש
 אברהם, והלמאוס שורש יחזק פ"כ בא
 החפץ מבח אל הסופל, וזה שורש ימקב
 פ"כ אמרו רז"ל אין האלה אלא שלשה
 שהם אבות לכל, וזה להמלות הדין אל
 שורשו שהוא לירך הסחד להפיץ לישראל
 שהם פיקר הבדלות בראשית בשביל
 ישראל שנקרא ראשית בזה גורם שגם
 למעט הדין יסיה חחה הסחד ופסל
 אליו, וזה הוא שורש שפע עושר, וכמו
 שכתוב מלפון זהב יאחז ושלחן בצפון
 והטעם הוא משום שהפיקר הוא להחדק
 בו ית', זה הוא הפיקר, אך עוב לזה
 להחמיר להיות פרנסה בדיווח יכול יותר

לשלים רצונו בשמחה, וכוא דמי להשורש
 להפיץ והלמאוס מפל אליו, כן זה פ"כ
 חלוי בצפון כמו יד שמאל שאינה הפיקר
 כ"א לסייע לימין, וזה אל חיראו את
 עם הארץ כי לחמנו הם כי גמלם את
 הדין שורש עם הארץ לשורשו הוא
 הלמאוס הראשון ולגרום להיות הדין גם
 למעט מפל להסחד ויבוא משורש זה
 פרנסה, ותופלת להפיקר להשלים רצונו
 ית' בשמחה ודוק! כי קצרתיו מאוד
 וסדרים מחיקים :

פרשת רח

וְלֹא יִסֶּה כקרה וכעדרו כאשר דבר
 ה' ביד משה לו, אינו מובן פ"י
 השפוע כי אין מקרה יולא מידו פשוטו.
 וכן בראש הפרשה ויקח קרה מס לקח.
 ה"ל סנה כחיד אשרי אדם עוז לו כך
 מסילות בלבבם, י"ל דהנה איחא אמר
 אצוי האי ח"ח דמרחמין לוי בני מאחוי
 לאו משום דמעלי פסו אלא משום דלא
 מוכח לסו במילי דשמיא, שמעתי פ"י
 ואני מוסיף מעט, דהנה יש דקדוק
 מרחמין ליה ולא קאמר רחמין ליה, וכן
 מילי דשמיא מיוחד, אך סנה הדיק
 הדבוק בו ית' ראוי כעלומד חורס או
 דברי שבחים לו ית' או חפלה, ראוי
 להשיג חיבה אורו ית', כן כחיד חורס
 אור ראוי לבא אור, וכל מס שמשיג
 האדם מדרגה יותר עליונה ראוי לבא
 לו אור גדול יותר בחורתו, וכן י"ל כי
 על אורות פלך, לשון הסדרומות כל
 מס שחש מהרומם ראוי לסדרום האורות
 לבא לאדם בכל פעם אור יותר עליון
 וגדול, וזה כל הסופק בעל חורס על
 חורס מחייסו הסופק בסדרומות החורס

זכרון

כרח

זאת

כימ

בא לו חיות, כן בכל פעם חיות עליון
יוחר, וזה י"ל כמותן צים דרך, צים
החכמה נוחן הקצ"ה דרך ישכון אורו
יח' וצמים עזים נחיצה, י"ל דמיון
שכלדיק מציא אורו יח' למטה בא
ההגדרות קדושה, גם ללבוש כרשמים בא
המפורדות חשובה וההגדרות ליצ"פ.
וכנה אשר הם חפצים בכלדקס אז עוב
לכס' ולאשר חפצים להרשיע הוא מזלצל
אוחס מרשעם פיו"ד הילכ"ר מסיח
אוחס לקום על כלדיק ללצלל אוחו כדי
שלא חכי' לכס מניעם מההגדרות הילכ"ר
אך השו"ח פס כלדיק ואינו מניחו ללצלל
אוחו, וכן פרשנו על ונלחמו אליך ולא
יוכלו לך כי אהך אני נאום ה' לכליך,
ולשון ונלחמו אינו מובן הוס ל' למכח
ונלחמו עמך ולא ונלחמו אליך, ולפי
הנ"ל נוחא כי קאי על ההמורדות הילכ"ר
שנותן לו כלדיק, ופ"כ יש בלב כרשע
מלחמה בין השני יצרים מה שלא היה
כן כבר, כי היה לו ההגדרות הילכ"ר
פ"כ יעמדו על כלדיק, וזה ונלחמו פיו"ד
זה אלך אפפ"כ ולא יוכלו לך כו', וזה
י"ל כמותן צים דרך כו', צים כחכמה
והחירס נוחן דרך ישכון אור פיו"ד זה,
וצמים עזים נחיצה, פ"כ צמים עזים הם
כרשעים שיש להם ספ"א בלצם כן
בצנחי מזוכר, וכן י"ל אשרי אדם עוז
לו צך, פ"י הסורס שלו הנקרא עוז לו
צך, פיו"ד זה מסילות בלצם באוחס
שיש להם שני לבבות, יש מסילות אללס
שנותן בלצם ההמורדות חשובה, ונהס
משע רבינו פ"ה היה פניו מאד הביא
ההגדרות קדושה מפני זה פנוה, בא גם
ללב קרח כן וכוא לא חפץ בזה כי ה'
חושב ציחוסו שהוא צן יאכר כו', וזה
ויקח קרח לקח אור מפני הלקח טוב

נחתי לכס. וכן דחן ואצירס כו' פיו"ד
זה ויקומו לפני משע למורר עליו כנ"ל.
וא"כ כשנפשה צו המשפט נפחה השער
לכניע את הרשעים וכיוצא בזה, פ"ז
אומר ולא יהיה כקרח וכמדחו אפי'
כאשר דבר ה' ביד משע לו, פ"י אפי'
אם כלדיק הוא גדול עד כאשר דבר ה'
ביד משע לו הוא אללו, פ"י הוא מקיים
ואוחו לדיק גורם מאד ההמורדות,
אפפ"כ לא יקומו עליו כי לא יהיה
כקרח וכמדחו, וכן שמעתי על הדי
דמרחמין ל' צני מאחים הם השפלים,
משם דלא מוכח להו צמילי דשמיא
שהוא עובד את הצורא צ"ה אינו מכניס
בליבם הרסור חשובה וחוכמה, ונהס פ"כ
כרשעים הגמורים שיודעים את כלדיק
בפנימוותם אינם שונאים את כלדיק,
כ"א שבחו אינם יכולים לספר ולאסוב
אוחו, וזה מרחמין ליה :

פרשת הקת

זאת חקת הסורה, דהנס ידוע כי זאת
מרומז ציראס כי מלך סיראס אין
אדם חופא כי הוא מחירא וסוא שז ואל
הפעס ומדיון אינו פיקר, כי כל מה
שצרא הקצ"ה לא צרא אלא לכבודו ונקילוסו
זה הוא מלך האסבס מלך סיראס אדם
מקיים שס"ה ליה, וסוא שז ואל הפעס
נקרה נוקצא וכמו שאמרו רז"ל אסתר
קרקע פולס היתה, פ"כ נקרא זאת
נוקצא, וזה נקרא אסבס כי מקיים מ"ע
פיו"ד נקרא דבר, ואם אין יראס אין
חכמה, וזה י"ל זאת חקת הסורה פיו"ד
סיראס בא אל הסורה :

על כן יאמר בספר מלחמות ה' כו'
עד ומצמות סגיא אשר בשדה מואב
כו'.

כו'. במדרש יש אז ישיר ישראל, אמרו
ישראל לפני הקב"ה עליך לעשות לנו
נסים ונפלאות ועלינו להודות ולקבל לפניך
שנאמר לה' ה'שופט על עמך ברכהך
כלם והנה פרשנו על ויחזק בא מצוא
באר לחי רואי כו'. דהנה לפעמים אדם
נכשל בשום חטא ר"ל כדי שיכנע ויזהר
ויותר, וזה אין אדם עומד על ד"ת אלא
נכשל בה, אך ודאי הצורא כל ב"ה יכול
להשיע לבא אל החורס לא ע"י חטא,
זה י"ל בקש דוד המלך ע"ה דרך שקר
הסר ממני וחורחך חנני וכן הדריכני
באמריך ולמדני. וי"ל אם עוסק אדם
בחורס חמיר אשר מכשרתו להיות לדיק
חסיד ישר כאמן ניצל מחטא ויכול להיות
טוב, וסוף דוקא חורס שצ"ע כי הוא
פיקר פירוש החורס והנה חטא נקרא
יציאת מרשיה סיחיד, וסוף נקרא בוא
אל הקדושה רשות סיחיד יחידו של עולם
זה ויחזק בא מצוא, פי' לא ע"י יציאת
כ"ל ע"י מה מפרש באר לחי רואי.
פי' שפסק בחורס שצ"ע הנקרא באר
כמו באר את החורס הזאת, לחי רואי,
פי' שראש ועיין וחשב חזי שבה והנוח
פי' שלמד לשמה ובדו"ה, וי"ל כאן ע"כ
יאמר בספר מלחמות ה'. הוא חורס
שצ"ע לריכים גפסיק משום, מה שנא'
לקמן זה את וכו' בסופה, ע"י זה
יכול להשיג האהבה מהירא שיהא סוף
המדרגות מלמעלה, ואת הנחלים ארין,
פי' גם בחכמה וזינה יכול להשיג מרומז
בארין, כי כן איתא בנחבים, ויש לפרש
כי אלק מרומז בחכמה וזינה, כי כתיב
אאלפך חכמה וכן אלק זינה זה אלק
רין, ע"י זה יכול להמשיך נסים ונפלאות
למיצח ישראל, עד להיות על מה לרין
ולשבח אותו וי' זה הכל ע"י חורס

שצ"ע, ואשר הנחלים ע"י זה ימשיך
לכטולם בני חיי ומזוני, אשר הנחלים,
אשר נמשך לשבח עד סוף בני, כי אי
אפשר בלא נדוד יא"ר' כדאיתא במדרש
שאמר דוד גם על ישי אביו, וזה לשבח
עד, לשון שונא הנה"ר גם בסיפיו הוא
עד ר"ל, וידוע כי שבה מרומז על פרי
ורבים לשבח יא"ר, וי"ל עוד לשבח כמו
לשכחיה, וכמו שכתוב רבב הם שבה כן
פירוש, פי' לשכחיה איוצ וזה לשבח עד
ונשפן, קאי על חיי כמו שפי' אם יקום
והחלך בחיץ על משפחתו, פירשו רז"ל
על צוריו וכחי, וכן כאן ונשפן לגבול
מואב, כי על הגבול צריכים להיות גבורים
זה לגבול מואב לשון מאב כי מחכמה
זה כי מחכמה נקרא חכיה בעליה, וכן
ידוע החכמה נקרא אב על כי כולם
בחכמה פשיה כידוע בשם הסדרה, ומאן
דיכח חיי יסיב מזוני, (וי"ל ונשפן מרומז
מזוני כמו שכתוב כל משפן לחם ומשפן
מים, לגבול, קאי על חיי וגבורה כ"ל),
ומשם בארס הוא הצאר כו'. י"ל דהנה
שמעתי בשם הרב ר' משה צ"ח מלאדמר
פאחו לי שפרי לך כו' זה השער לסי'
קאמר זה ואינו מראש לי כי כן הוא,
זה משמע מראש באצבע, ופי' זה קאי
אלמעלה פאחו לי קאמר זה הוא השער
לסי'. לומר חמיר פאחו לי שפרי לך,
וכן י"ל כאן ומשם בארס, פי' ע"י
שממשיך לישראל י"ל חופלה לעבודה שמים
לקדושתו, כי אם אין קמח אין חורס
וכן חיי וכו'. זה ומשם בארס להקדושה
ויראש הוא באר מים חיים, כי ע"י
היראש משיגים האהבה זה מים חיים,
זה בארס פי' לבאר כידוע חיצה שצריכה
למד בחלחלה הפיל לה ה"א בסופה,
הוא הצאר, פי' בארס לימר חמיר פאחו
לי

לִי לַרְאוֹת חֲמִיד לַסִּיג. אַחַת הַבָּחַר הִיא
הַבָּחַר כִּי"ל בַּפְסוּק זֶה הַשְּׁמֶרָה, וְקֹאֵמֶר
אֲשֶׁר אָמַר הִי לַמַּשֶּׁה אֲסִיף. אַחַת הַמַּסֵּס
כִּידוּעִי כִי נִקְרָא כִּנְסָה יִשְׂרָאֵל, אִזּוּ יִסִּיר
יִשְׂרָאֵל, כְּחֹזֵק לַשּׁוֹן לַסֵּבָא ע"כ פִּירְשׁוּ נָמִי
בֶּן לַשּׁוֹן לַסֵּבָא וּלְשׁוֹן הוּא, כִּי בָחוּשׁ שׁוּיךְ
לַפְעָמִים לַשּׁוֹן עֶבֶר וּלְשׁוֹן לַסֵּבָא, וְזֶה עֲלִיךְ
לַפְעָמִים לְנוּ נָסִים וּפְלִיגוֹ לְקִלָּם וּלְשִׁבָּה
וּבִשְׁבִיל שֶׁכֵּאֵן לֹא כְּחֹזֵק בִּפְרִירוֹת כִּי"ל
פְּלִיגוֹ לְקִלָּם יִסִּיר יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲלִיךְ לַפְעָמִים
נָסִים, ע"כ מְבִיא הַפְסוּק לִהִי הַיְשׁוּעָה יֵשׁ
בּוֹ שְׁנֵים :

בְּאֵר חֲפָרוֹת שְׂרִים כו'. פִּרְשׁוֹ הַשְּׁפַע
מִים חַיִּים פִּתְחֵינן הַלְּרִיקִים הַנִּקְרָאִים
שְׂרִים כִּמוֹ שִׁפְרִשׁוֹ רז"ל, ע"כ יֹאמְרוּ
יֹאמְרוּ הַמוֹשְׁלִים בִּיכָרֶם וּכְחֹזֵק בָּהֶם מוֹשְׁלִים,
כִּי פִיד"ו, מוֹשְׁלִים עַל מַדָּה"ר שֶׁל מַעֲלָה
שׂוֹרֶשׁ הַיֵּלֶס"ר, וְזֶה חֲפָרוֹת שְׂרִים כְּרוֹס
נְדִיבֵי הַמַּסֵּס, פ"י קוֹנִים מַסֵּס הַמַּחֲזִיקִים
לְוַמְדֵי חִירָה, וְזֶה כְּרוֹס שֶׁכֵּן בְּכַרְכִּי הִים
קוֹרִין לַמְכִירֶה כִירָה, כִּמוֹ אֲשֶׁר כְּרִיתִי לִי
בִיעֶקֶב אֲבִינוּ וְדוּיָק וְזֶה בְּמַחֲקֵק, פ"י
הַשְּׂרִים חִפְרִים בְּמַחֲקֵק בִּזְכוּת מַשֶּׁה
שֶׁנִּתְּנָה חוֹרֶה עַל יְדוֹ, וְהֵם קוֹנִים בְּמַשְׁמָנוֹת
שֶׁהֵם חוֹמְכֵי חוֹרֶה, וּמַמְדַּבֵּר מַחֲנֶה, אִם
בִּיתוֹ כְּמַדְבֵּר מְנוּקָה מַגּוֹל וּפְרִירוֹת, כִּמוֹ
שִׁפְרִשׁוֹ רז"ל נַחֲלִי אֵל ית'. וּמַנְחֵלִיָּאל בְּמוֹת
ע"י אִם מַשִּׁיג קְדוּשָׁתוֹ ית'. נִרְאֶה שֶׁהוּא
ית' הוּא גְבוּשׁ מֵאֲדָם מִלֵּהשִׁיג, וּמַצְמוֹת
כִּגִּי אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶס מוֹאֲבִי, פ"י פִּי"ד זֶה הוּא
נַעֲשֶׂה עֲנִיו מַשִּׁיג נִיִּץ מַשֶּׁה רְבִינוּ ע"ס
הַרְבֵּיר צָנִי אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶס מוֹאֲבִי כִי מַשֶּׁה
פ"ס הִי עֲנִיו :

פִּרְשֵׁת בִּלְה

אֵל מוֹלִיָּאוֹ מִמֵּאֲרִים כו'. כִּי לֹא נַחֵשׁ
בִּיעֶקֶב כו'. ו"ל הַסִּיגִיכּוֹת דִּסְנֶה

פִּרְשׁוֹ הַפְסוּק שֶׁכִּבִּיא בְּגִמְרָא שֶׁאָמַר ר'
חֲנִינָא אֵין עוֹד מַלְבְּדוֹ כְּחֹזֵק, מְדוּעַ כִּבִּיא
דּוּקָא זֶה הַפְסוּק הֵלֵךְ יֵשׁ כִּמֵּה פְסוּקִים
כוֹוֹתִי כִי הִי הוּא הַלְּקִים אֵין עוֹד וְכֵן
שִׁמֵּעַ יִשְׂרָאֵל כו'. אֵךְ כִּנֵּס רֹאשׁ הַפְסִיק
אַחֵס הִרְאָה לְדַעַת כִּי הִי הוּא הַלְּקִים
אֵין עוֹד מַלְבְּדוֹ, ו"ל דִּסְנֶה מְבִיא לַסֵּפֶר
בִּינִיָּאֵת מֵאֲרִים כֹּל יְמֵי חַיִּינוּ וְכֵן שִׁירָה
הִים בְּכֹל יוֹם וְלִרְיָךְ מַעֲסַם עַל זֶה, אֵךְ
מַשִּׁים דְּאִיתָא בְּזוֹכֶר כִּי בְּסִיפּוֹר נָסִים
מַחְפּוֹרִירִים עוֹד נָסִים, וְכֵן פִּרְשׁוֹ בִּפְרִי
וְאִרְאָה וּלְמַעַן חֲסַפֵּר בְּאִזְנוֹ בֶּן כו' וְיִדְמַחֵס
כִּי אֵנִי הִי, הִים לֹו לְכַחֵז וְיִדְמוּ וְיִסִּים
קֹאֵי אֲבָנִךְ וְכֵן בֶּנֶךְ, אֵךְ ו"ל הַפִּירוֹשׁ
ע"י הַסִּיפּוֹר חֲפּוֹרֶר עוֹד נָסִים, כִּי אֲוִרִיָּאֵת
וְכִבִּיִּם כּוֹלָא חֲדָה, וְכִבִּיִּם לְמַסֵּס אֲוִרוֹ
בְּאִוִּתִּיּוֹת הַחֲרוֹסֶה וְהוּא לַשּׁוֹן אֹת לֹו ית'.
וּבְאִוִּתִּיּוֹת שֶׁל הַנָּסִים הוּא מַפְתָּח לְנָסִים
וּגְאֻלוֹת וְחֲשִׁיפּוֹת, כִּי אֲמַח יֵשׁ לֹו רְגִלִּים
לִיִּךְ וּלְבָא עוֹד חֲמִיד הַשְּׁמֶרָה וְהַחֲשׁוּמָה
הַהוּא, מַשְׁאֵכִי שֶׁקֶר אֵין לֹו רְגִלִּים ע"כ
לֹא חֲקִים פַּעֲמִים לָרֶה, וְכֵן נָמִי מַשִּׁים
שֶׁהֵרָג אֶחָד הַנִּקְבֶּה וְכו', שֶׁלֹּא יַעֲשׂוּ פִירוֹ
שֶׁלֹּא יַעֲשִׂשׁוּ פִלְמָא, וְיִדְעוּ שִׁפְרִשׁוֹ עַל
הַסֵּבָא ע"כ כִּיִּן שֶׁפְּעָלוֹ שׁוֹם פַּעַם כִּבֵּר
בְּעָלוֹ וְנַעַל כּוֹחַס מְנִיִּץ הַקְדוּשָׁה, וְלֹא
חֲקוֹס פַּעֲמִים לָרֶה מַשְׁאֵכִי הַאֲמַח וְהַקְדוּשָׁה
הוּא מְקוֹר נְבוֹעַ שֶׁאֵין לֹו סוּף, וְזֶה פִּי"ד
כְּסִיפּוֹר גַּם אֲחֵס וְיִדְעַחֵס כִּי אֵנִי הִי,
כִּי חֲפִירָרוֹ בָּזֶה נָסִים מַחֲדָשׁ כִּינִיָּאֵת
מֵאֲרִים, וְהֵם יוֹדֵעַ שֶׁפִּיקֶר הַכֹּחַ שֶׁל
מֵאֲרִים הִים בְּכִיּוּשִׁף שֶׁקְשָׁרוֹ אֶחָד יִשְׂרָאֵל
שֶׁלֹּא יֵלְאוּ מַשִּׁם לַעֲוֹלָם כִּידוּעַ בְּזוֹכֶר.
וְהַקְבִּיִּם הַחִיר כֹּל הַקְשָׁרִים שֶׁלֹּאם וּלְבָל
כּוֹלֵס וְהוֹלִיָּאוֹ מַשִּׁם בִּיד חֲזָקָה כו', וְזֶה
הוּא שֶׁמֶר לְבַטֵּל כֹּל מִיְּמֵי כְשִׁיף שֶׁלֹּא
יִשְׁלִיַם בִּיִּשְׂרָאֵל כֹּלָּל עוֹד, וְזֶה אֲחֵס הִרְאָה
לְדַעַת

לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו, כי שורש הכשוף הוא משם אלקים מ"כ הציא זה הפסוק, וזה אל מוציא ממזרים כו' כי לא נחש ציטקב ולא קסם צישראל כו' וק"ל :

שם הפסיק שני כוונתי' אל מוציא ממזרים כו' יאכל גויים זריו כו'. וי"ל נמי כן כי נפחה השער לגאולה ולסכנית הפיזי כוכבים, וזה יאכל גויים זריו ופאמוחיס יגרם, פ"י יוציא מפוזדי גלולים סיניציות לשון פלס השמים, וחליו יתחז, לשון חלוקי פ"י הפירוד שבהם יפריד על ידי שיגרם סיניצין מהם, וזה הוא בזמן השלום, כרת שכב, פ"י אפי' בזמן בגלות אפ"כ כארי וכלביא כי מלכותו בכל משלה, מי יקימנו. אח"כ יהיה הגאולה מפולס הנקרא מי הוא החשובה בלא מצינה, כמו שכתוב ולבבו יבין ושב ורפא לו, ובינה נקרא מי גימפי' כי שפרי בינה, וי"ל עוד כי כולם בחכמה פשוה, וא"כ החכמה היא ראש לכיוח הכל מרומז ביו"ד של הוי"ו ב"ה, ואיחא סבן בחכמה וחדם ציונה כי חכם מבין מדעתו, מ"כ בינה מקבל מחכמה, וידוע כי מקבל גדלה מרומז כי הוא פני זה שאין לו ודל הוא, וידוע כי שם הוא קדושה פליונה ואין דבר שנקדושה פחות מפשרה מרומז במ"ם ויו"ד דחכמה הוא מ"י, וזה מי יקימנו ואז מזכירך צדוך זכגאולה, ואורריך ארור כי קודם יהיה בגאולה וסחשופה לישראל ולמזרחים, ואח"כ ידונו את כל המלכדים אוחני, וזה אורריך ארור :

מ"י לא ייראך מלך כו'. וי"ל בעזרתו ית' הכל דכנס יש מי שמחאוס חמיד ליראחו ית'. ויש שהוא ציראחו ית' ומחאוי לאכבחו ית'. וכנס זה הוא מושל בכל

בעזרתו ית'. וכן אמר דוד המע"ה את חכמה עלי מחנה לא יירא לבי כו' צוחה אני צופה, קאמר צוחה ואינו יודע במה אך קאי אלמפלס שאמר נא יירא לבי שמי שיש לו יראחו ית' אינו מחירא משום דבר שצמולס, וזה צוחה אני צופה במה שלא יירא לבי משום מחנה, כי זה בא מפני שיש לו יראח שמים, צוחה אני צופה שאנל מכל מלחמה, וזאת קאי איראס דכנס שורש יראח שמים משם ארני שהוא ית' ארון ככל בא יראח ממנו ית'. וזה הוא מלכות שמים שהוא ארון על הכל ומושל בכל, ומי שהוא ירא שמים דבוק באותו שם וסוף ארון על הכל, וזה מי לא ייראך, פ"י שאינו לזה מפלס שייראך כי הוא ירא כי"א מפלס שיאסבך, הוא מלך בגויים כי לך יאחסי, זה שימשול כלדיק ומפרש הא"ך הוא בא לזה פ"ד היראס, וקאמר כי בכל חכמי בגויים ובכל מלכותם מאין כמוך, פ"י שרשם הוא ממקום שראוי עליו לומר אין כמוך פ"י מפולס כפירוד שראוי לומר עליו אין כמוך וכוא חמה מלכות שמים מ"כ הדבוק במלכות שמים ואדנוחו ית' מושל על כולם ודו"ק :

במדבר ה' אלכיו עמו ותרופה מלך זו פירש שיש לו שומר אין אדם יכול להציקו ישן לו אדם יכול להציקו משא"כ אלו הנס לא ינוס ולא יישן שומר ישראל, בעזרתו ית' פרשנו הא"ך מרומז זה בפסוק הזה, דכנס כחיב יול מים מדליו, וי"ל דאיחא בני חיי ומזוני לא בזכותא חליא אלא בזמלא, וידוע בצווכר כי קאי אמזל פליון שסחורס חלוי בה כמו שאמרו רז"ל הכל חלוי במזל אפי' ס"ח שצביכל ודאי לא קאי על הסמלות חתחוניס, כי הכל נצרא פ"ד סחורס, וסנס

זכרון בלה זאת הבנ

וסכס ים חבד פולס כמו שכחוצ וצחסד פולס רחמתיך, ויש חסד חמידי כמו שכחוצ וחסדי מאחק לא ימוש, כי ראונו יח' לסביב חמיד ומלפס לזס כזיכול (שנמיצו סמפסס לסביב לס בחסד פולס, וממשיך מרזון זס לחסד פולס), וזס כרזין לסביב מקרי נולר חסד שנוצר ומלפס לפשות חסד, ואי משוס חמאס מנקס לשצים, וזס נקרא מזל שמאוחו מקור ורזין, ואוחיות ננור שמרמוז ככל בנוצר חסד נוזל חמיד שפס סלריך לקיוס פולס סוא בני חיי ומזוני אפיס שאינס כדאי, וזס לא בזכוח חליא חלס במזלח ומי שיכול לסמשיך משס ימשיך על ככל שפס, וזס סוא בעל חשוכס שפס חמיד, כי מנקס לשצים ומשפס חסד מנוצר ולנור ומקור סחסד, וכן פחיס מסיגלים כמו שפס מנחס ובספודס שלישיס (וכן נמי בכל ספודס) וכן פייד לרקס וכיואל בז, וכן שמפחי משס סרז איס סאלקיס מוס' רוב פער מרזאונח שנוצר חסד מרמוז וקאי על המקור למשל כפפס (לסביב), וסנס איחא חזרו וקבלו בימי מרדכי קיימו מס שקבלו ככר, וזס סיס מאככס כנס, וזס י"ל זל מים ימשיך חסדיס סחלוים ממזל וזס זל מים מדליו מפני דליו כדי שפי"ז יחי פליס לו יחי מאככס סלס לשון סדלס עלי' אח סגסן, וזס י"ל כוונח סמדרס דסנס סמזל סנ"ל נקרא פינח סקיחח דלס נייס ונפיר חדירא, דסנס סקב"ס חפץ חסד סוא ובאור פני מלך חייס, וכל סנ"ל נקראיס חייס כמו שפירשנו במקום אחר, כמו חי חי יודוך כמוני אב לצנים וכיואל בזס וסנס ססגחחו יח' סוא סשפפס כי ספץ חסד סוא, וססיפך נקרא כזיכול ססחר פניס, (וסנס מחסד פולס ים ג"כ מדכ"ד נקרא כזיכול סינס), משא"כ במקור

סחסד נקרא פינח סקיחח דלס נייס וחמיד משגיח ומשפס, וזס נולר חסד נולר ומלפס לפשות חסד, (ומי שיודע יכול לסמשיך משס), וכן פייד אחרות נמשך משס, כי אחד גימטי ייג מכילין דרמחי מרמוז ככנ"ל כידוס, וכן לכל ישראל סנקרא פס אחד), ונכס לכוונח סמדרס שפי סלשון חרופח מלך בז כיון שאמר סי' אלקיו פמו, ומפרס לשון רזין ורפוחח, וזס אומר כנס לא ינוס ולא ייטן פינח סקיחח סוא חרופח מלך רזין סמלך לסביב סוא נולר חסד שנוצר ומלפס לפשות חסד ודוק:

עוד פירשנו על וחרופח מלך בז, כמו דאיחא פלגי מים לב מלך ביד סי' כו', וזס וחרופח מלך רזין מלך בז חלוי כי בידו סוא:

פרשת פנחס

פנחס בן אלעזר בן אהרן סכסן כו'. כנס כחיב סנס פין סי' אל יראיו למיחלים לחסדו לכזיל ממות נפסס כו'. י"ל דסנס ספודר אח סבורח ב"ס ביראס ויש באככס, וכנס מן ביראס בא לארס אככס, בן שמפחי מאח סרז רבינו ר' פער ז"ל, ומסס פלס אל סאלקיס ויקרא אליו סי', סאלקיס סוא ביראס כידוס, וסי' סוא אככס, וזס פלס אל סאלקיס מפלמו אל ביראס ויקרא אליו סי' בא לו פער לסשיג אככס, וזס י"ל סנס פין סי' אל כו'. לשון פין סמים סנוכ מפין מן סי' סוי' ב"ס סוא שורס סאככס, פ"כ ב"ס אככס גימטי' כ"ז כמנין סוי' ב"ס, וזס ספין סוא ליראיו כנ"ל וסוא דוקא למיחלים לחסדו כי ים מפפסס שאינס רזיס לסור מיראס כי סאככס סוא לספמים אינו מדקדק דוקא בחומרות וכיואל בזס, וכמו שאיחא בלכוח פקד

גדול, ע"כ הכסן הגדול הספיל על ישראל וידע את פנוחס, אך אפ"כ צריך ג"כ לוודא קודם מן עצמו וסביביו חליו לעיין שלא יחטא בזה וסלולים חליו, הגם שהוא במדרגה יוחר עליונה מזה שאינו חושש על עצמו, וזה אף ע"פ שבה אש מן השמים מצא להביא מן הסדיוט, ושלא חסיד כמשל החושש בכוכבים שאינו רואה שחשחיו צור עמוק וסוף מביט לשמים לכוכבים ונפל באתח ספחחים ר"ל, וזה פנחס בן אלעזר הים קודם מדרגה כסן סדיוט אהבה לבד, וכמו שאיחא זכירות מביא לידי זריות, וזכירות סוף יראת כ"ל שאמר ר"ש סוף זכיר בק"ש כ"ל, וסוף הים ירא חטא ופשוט כי באהבה אינו חושש כ"ל ספיקר בלבו לסבורא ב"ה, וזה מביא לידי זריות סוף אהבה כי מסיראס באים לאהבה כ"ל, ואיחא כסנים זריות סם, וזה בן אלעזר פחה סוף בן אכרן הכסן מדרגה כסן גדול, בשביל שסביב את חמחי מעל בני ישראל על סרשמים כוזי כי סוף ספיקר ספיקר כוונתו כ"ל על ידו נמשך ממילא שסכרג זמרי, וע"כ בחיב בזמרי אשר סוכס את סמדינים ובכוזי לא בחיב שסוכס פס זמרי כי סוף ספיקר ספיקר, ואגב לא סוף אפשר לו לסגל, ובזה סורר לסמחיק סדינין וסוף ספיקר סדינין רק על סודי כוכבים ובזה סם מחוקים לנו, וע"כ בחיב אח"כ לרור את סמדינים וסכנים אוחס, כי מס שסיה חליו סדין חלילס על ישראל ספיקר על סמדינים, וזה י"ל אש סחחלת במלס גמור ססוף סחחיל זס בכח, גמר בפועל במלחמת סמדינים : ורדה מעין זס סרשנו על סרכי נפשי את ה' כ"ל, דסנס סרשנו על סללי נפשי את ה' אסללס ה' בחיי כ"ל כשאדם

סרק סני ר' יוסי סקראוסו חסיד אמר כל מעשיך יסיו לש"ש, ור"ש ב"כ סקראוסו ירא חטא אמר כיו זכיר בק"ש וספלה כ"ל, ולכאורס זס חסידות יוחר מאשר אמר ר' יוסי סכסן, אך סאמח אינו כן כי חסידות אהבה וסוף בכל סנפס אפי" נופל את סנפס ממס כ"ל ואינו חושש דוקא בק"ש וספלה, פ"י אש מזדמן לו לאחר סזמן בשביל אהבה סבורא ב"ה וסוף פוסק בדכיקותו או בשכחים, או אש כ"ל ספסול לפניו יסכרך נחח רוח יוחר אש לא יקרא ק"ש וספלה, הגם ספיקר מוכיחו אינו חושש על סוס פונס בשביל אהבה סבורא לפסול רכיו יוחר, ובאמח רחמנא ליבא צפי וגדולס פצירה לשמס, וזה כל מעשיך יסיו לשם שמים, וכן אמרו ר"ל במסכת קדושין סכר כאדך דסמואל וא"כ סוף חסידות כרליו זכנס מי שאינו רואה לסחלמד ולזוז מיראח חטא כלל אי אפשר לו לבא לאהבה, ע"כ אמר סנס מין ה' פ"י סאסכס כ"ל, אל ירליו למיחלים לחסדו סוף אהבה, וקאמר אח"כ לסליל ממות נפסס כ"ל, כי סנס יש מי ססוף במדרגה עליונה יוחר שבה לזס מסאסכס שלא לחוש במעשיו כ"כ כ"ל לסיות כמו אב לכל לראות מוכית ישראל ולסחפלל בעדס וזה בא מדכיקותו יסכרך מחכג במדוחיו ורליו לספיב לבד, כי יש צו רכין יולרו ודפח קונו יש צו לספספ ולספיב, וזה לסליל ממות נפסס ולחיחס ברעצ סוף בני חיי ומזוני, כמו ספרשנו כמס פפמים בעזרת אל ב"ה, וזה בא מאסכס כ"ל, וסנס כסן סוף ספוד מאסכס, ובאברס אכיו נאמר אחס כסן לעולס סוף גס לסיות לו אהבה לספולס כ"ל סוף מדרגה סבא אחר סאסכס כ"ל סוף כסן

כשאלם במדרגה קטנה פ"כ לריך לסיוח
לדיקים חשובים בפינוי, פי"ד זס זוכס
לסיוח לו גס סוא בפלמו חיוח לסיוח
לדיק כראוי, וכמו שכחוב וואמינו צבי
ובמסע פצדו, פוי האמינו שסוא פצדו,
אז ישיר משה ובני ישראל כוי, ראחס
שפחה על סיס מה שלא ראס יחזקאל,
וכן פרשנו צא חזקוק וסעמידן על אחת
ולדיק באמונתו יחסי:

שעם פניחם ציו"ד ובוארא כחיב
צלא יו"ד, דכנס כחיב ויקח רמח
צידו למס לי למיכח צמס דקר אוחס,
י"ל דכנס איחא סקורא ק"ש על מסחו
כאלו אוחז חרב על שחי פיוח צידו, פוי
פ"כ סמויקים פורשין ממנו, (וכן איחא
מאן דמצבי' יקרא ק"ש משמע דמוטיל
חמיד), פ"כ י"ל דפנחס נחירא מסרסור
כשנכנס לכס פ"כ קרא ק"ש, כי י"ל
פעס שמוטיל סק"ש שיש צו רמי' חיבות
כמינן אבריו של אדם, ממינא מרומז צס
אבר קטן שיש באדם, וכן מקיס סמוח
שמשס כזרע צא פ"כ נייל וכאלו אחז
חרב על שחי פיוח, וכן קרא סוא ג"כ
ק"ש שגאל, וזס ויקח רמח צידו כרמי'ח
חיבות כגיל, פ"כ נטר כפיפס מרומז
ציו"ד שנחוסף בשמי, לכן אמור וכו' :

במדרש חסמרו לסקריב לי צמופדו,
זס שאמר הכחוב לדיק אוכל
לשובע נפשו זס אליפור הגמאני נא כדי
גמיאס, ובטן רשעים חסמר זס פשו
שנאמר סלפיטיני נא, ואז חמוס וגעלס
לכאורס ובפורח אל יח', דכנס איחא
סחח במזבח וסייס צשלחן לומר צומן
שצסמ"ק קייס מזבח מכפר עליו פכשו
שולחנו על אדם מכפר עליו, ובמס (י"ל
אס לומר חורס על סשלחן או נוחן לפני
אך שלחנו משמע זס לצד מכפר, י"ל אס

משצב חלווחו וממסע באכילתו, פ"ד
שאמרו רז"ל על זובח חורס יכדדני, כל
הזבח ילרו כאלו כצדו כוי ג"ל נמי כנ"ל
ופ"כ סוא מכפר עליו כי נקרא זבח חורס
חורס, וזס י"ל כוונת הסדרש חסמרו
לסקריב לי צמופדו, זמני סוא לפולס כמו
פל פני שפוי בכל מקיס, וקסס וכאוך
נקריב, לזס קאמר זס שאמר הכחוב
לדיק אוכל לשובע נפשו, וזס סוא קרבן
ומכפר, וסאוך פוי מ"פ פ"כ זס אליפור
כדי גמיאס לצד, ופ"כ מסייס ובטן
רשעים חסמר זס פשו כוי שסוא אוכל
יוחר מן סלירך, וא"כ מי שאוכל לרבו
נמי אינו רשע, פ"כ מי שממסע סוי
לדיק ומכפר עליו וק"ל:

פ"שת ממות

בקיצור כי אינו זוכר כראוי סכל, סנס
כמשפיעים ראויס לסיוח אשר
צבר צחרו צחייס ואוינס חפליס רק צסאמח
וטוב, וזס וידצר משה אל ראשי סמפות
לשין מסס לכף זכיס סנחירס נקרא מסס
ואשר מושלים צפוצח אל סנחירס נקראיס
ראשי סמפות, לכס ראוי לצני ישראל
לאמר דברי חורס יראח שמיס ומוסר,
וכן נמי גס לסופך כוי, מי סס ראשי
סמפות אשר דרכס לצני ישראל נאמר
סמוזיס רביס אין חפא צא על ידיסס,
פ"כ סס ראשי סמפות כנ"ל :

זך כדבר כוי איס כי ידור נדר כוי,
י"ל לשון כפיל ידור נדר או סשצפ
שבוסס, יאמר איס כי ידור או יסצפ
וכן לאסר איסר וכן נמי לא יחל דצרו
ככל סיולא מפוי יפסס לשון כפיל, ובקיור
דאיחא צספר חסידים סדרך לסגל מילסיר
סוא לסיוח חמיד צחשובס, כי סנס חשובס
קדמס

בהג"ל ברבינו הקדוש אמר גלוי וידוע
לפיך שיגמתי צמער אלצמותי
ולא נסנתי אפי' באלצב קמנא שלי, ואינו
מובן. נראה בעזר משרי שא"י האצמות
מרומזים בספירות ע"כ אסור לארמא יחסו
למגנא כי מקלקלים מעשרה של מנין
כו'. והנה לריך לזכר מלכנות בכבוד
חורס, והנה נקל יותר לאדם לדיק שלא
יקפיד על גניחו, אך בשבחו כמשבחים
אוחו דברי אמת קשה יותר שלא לבא
מעט גבסות והנאס בכבוד חורס, וזה
י"ל וזה [ולא] נסנתי אפי' באלצב קמנא
שלי הוא הדבור עי"ד דברי חורס שלי
לא נסנתי מהם :

ויעשי משם ואלעזר הכהן כאשר כוס
ה' את משם, י"ל בשלמא ויעש
משם ניחא חבל מה אשמעינן שמשם
אלעזר כאשר כוס לקבל המכס מהם,
וי"ל דהנה פירשנו על מה שאמרו רז"ל
הרואה ליסנות יסנה כאלישע וסרואס שלא
לסנות אל יסנה כשמואל הרמחי, א"כ לא
יאמרו כלל כיון שמוחר להסנהג כמו
שרואס, ועוד בשלמא לסנות ניחא שאשמעינן
שמוחר משא"כ שלא לסנות ודאי שמוחר
ואם אי אפשר לו בלא זה ודאי אסור
לו שלא לסנות כידוע, אך נראה דהנה
כוונת אלישע הים כדי שחמשה מאס על
ידו בסנאחו וסוס כאלו הוא מעשה לזה
וראי' לזה גבי נעמן שפדיון הים אז
עכו"ם וחסד לאומים חמאה לא רכס
ליסנות, וזה אמרס הרואה ליסנות יסנה
כאלישע לסיוס כוונתו כאלישע ובסכו"ם
לא יסנה, ולפי זה ס"א שצריך דוקא
ליסנות ע"כ קאמר אפע"כ אם ירנא
שלא ליסנות מוחר כשמואל הרמחי ודוקא
אם הוא כשמואל שאין לריך כ"כ, וזה
י"ל כאן הגס שאלעזר קבל מהם אשמעינן

שכוונתו

קדמס לפולס ומגין מפנינו פולס, וכן
כמי ממזירות שסס מסעולס, וזה יאמר
דהנה סיראס נקרא דירס כידוע אמרו
רז"ל חבל דלית לוי דרתא כו'. וזה איס
כי ידור, פי' ירנא לסיוס דר בסמיקר
דסיונו סיראס פלס הוא נדר פי' כי דר
ידור חמיד בסחשוצס סנא מבינס, כמו
סכחוצ ולצבו יצין וסנ, ויס כי שפרי
בינס ואס יעסס כן, וכן או ססצב סבוצס
פי' ייסר מדותיו וסס סצב כידוע וסכל
אחדות, משא"כ אס מדותיו רפוס אינו
אחד, כי יס לו סרצס אסבנות נחלקיס
כמו ממון וסאות וכווד וכן סנאות
וכיונא בזה, משא"כ במדות טוב סכל
הוא רק אסבנ סטוב וסאמת הוא אסבנ
סבורא ב"ס ופוסס רצינו וכיונא, וזה
ג"כ בא מבינס וסשוצס, כי פי"ד בינס
יס לו דעס כדאותא אס אין בינס אין
דעס, וסמדות נקראיס דעות בסרמצי"ס
ז"ל ובספר חסידים, וזה או ססצב סבוצס
ג"כ בא מני דר, וסבוצס לשון סצבס כי
גס פי"ד סבוצס אמת מחקיס סצב
סמדות, אס יס בו כל סמדות סללו ואס
לאו אסור ליסצב אפי' באמת, והנה נסצב
הוא במלך עצמו, וכודר הוא צחי' סמלך
כי סנס סמדות טיבות סס שורס להטיב
שיפעס סרי נקרא מלך, כי פי"ד הוא
מושל ביצרו, ומסשוצס מחקן סמדות
נקרא חיי סמלך, וזה לאסור איסר על
נפשו, פי' פי"ד זה מקשר פולס סאחדות
גמור בנפשו, וזה לאסיר פי' לקשר איסר
פולס סאחדות וסמקושרות של נפשו אס
הוא בר סכי יזכר, לא יחל דברו, לא
יסיו דברו חולין או פגומים, כי כל סיונא
[מפיז] יפעס יקייס כמו וסגור אומר
ייקס לך, ע"כ ישמור פיו ולשון שלו שלא
יגרוי רק טוב :

מלכות שמים ויראתו ממילא יסיר צדיק, וזה י"ל כאן איש כי ידור נדר, כי ידוע שהשובה הוא מבינה כמו שכחוב וכלבצו יצין ושב, וידוע כי יש כי שפרי צינה כי כולם בחכמה פשיה, וסוף שורש לסויה העולמות וראש לסויה הוא יו"ד מרומז ברמז כי לחכמה ברמיזה, ופי"ד החכמה מחזקת נמלא כי צינה מקבל מחכמה, כי פי"ד חכמתו מצין וידוע סוף לחקן מדותיו ולסחכב במעשיו ודבוריו, וידוע כי המקבל נקרא דלה לשון פני ודל, וכשמקבל מחכמה סוף נעשה ס"א וסוף רפון דלא מחפרשין, כמו שא"י הן בחכמה וחכם צינה יו"ד פעמים ס' הוא נ' שפרי צינה, וזה איש כי ידור כי דר וסוף לסויה כל ימיו בחשיבה, או ששבע שבעה לשון שבעה שמחן שבעה מדות כ"ל, לאסיר אסר על נפשו, פי' לקשר נפשו בעולמות פליונים עולם הדבקות וסאחדות, וזה לאסיר איסר על נפשו, לא יחל דברו, פי' אחו צדיק ישמור דבריו שלא יסיו חולין כי ככל סוף לא מפיו יעשה, פי"ב ישמור דבריו:

שכונתו סיר כאשר צוה ס' את משה שיקיים רצונו יח' לא לסתתו, וכמו שמשם ודאי סתה זאת כונתו כי לא קבל הוא מזה:

איש כי ידור נדר כו', דסנה יש מדרגה אדם שמרגיש שנפשו לא מפוסה ואינו יכול להחזקן לסויה ברור כראוי אפשר מפני שהפא חפאות נעורים וספיה אחרים וכיוצא, חקנתו הוא לסויה כל ימיו בחשיבה ממילא מפעיו הפועים מקושרים בעולם החשיבה שאין שם שום שטן ופגע רע, ויש צדיק שמחן מפעיו וסנה חקנה מפעיו חלויים במדותיו, אם מחקנס סם שבע מדותיו א' לסויה אסבתו דק לה' ולאשר הוא יחברך אוסב, וגם שלא לשנוא כ"א מה שסוף יחברך שונא וגם שלא לסויה לו הספארות כ"א לפאר ליוצרו ולצדיקו סגדלים, וסלא לרצוה לנלח את חצירו דוקא סיסה מנולח כ"א לה' ינלח דוקא לפעיה רצונו וירגו יס"ט על יס"ר, וידוע על סאמה, ויחודס לה' על ספאותיו, ולא יספג כ"א לה'. ולא ירס שררס וכבוד, ויסיר עליו עול

פרשת דברים

מחשיבה צא אסבה, כמו שפרשנו ואקח את אציקס את אצירס מפער הסנה, לשון אצס לשון רצין כי מחשיבה צא אסבה פי"ב מי שאינו יכול לסג אסבה כראוי יס"ב בחשיבה וימשוך לו אסבה, כי אצירס הוא שם של אסבה, כי כל סחורס שמתיו של סקצ"ה, גם אצירס הוא שם סמפתח של אסבה וכמו שכחוב אצירס אוסבו, וזה ואקח את אציקס, לסויה רצונס את אצירס אסבה סצורא צ"ה, מפער הסנה, הוא החשובה כי בחכמתו

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, י"ל צריך מוסר חוכמה סשיך לכל ישראל לכל אחד מה שצריך לו לסתנה, כי לא כל אדם יש לו פנין אחד צריך לסתנה לאחד ולסרס כ"א צו ראוי להסנה, בעבר סירדן, הוא חשיבה כ"ל כמה פעמים כי חשובה מבינה, כמו שכחוב וכלבצו יצין ושב, ויש נ' שפרי צינה ומשם הוא ספספמות כי